

STATUT I DOKUMENTY

STOWARZYSZENIE ŚWIECCY KANOSJANIE

Statut *i* *Dokumenty*

Statut

Logo Stowarzyszenia

Przedstawia ono Tajemnicę Paschalną Jezusa Chrystusa, Miłość Największą, „Wcielone Słowo Boże , ukrzyżowane i zmartwychwstałe, Pana i Centrum kosmosu i historii... Światłość świata”. Obok Syna stoi Maryja, „Kobieta całkowicie dyspozycyjna względem woli Bożej, posłuszna w sposób bezwarunkowy Słowu Bożemu”. Jezus i Maryja są przy Krzyżu, wyrazie miłości i kotwicy zbawienia. Logo jest stałym zaproszeniem dla Świeckiego Kanosjanina do kontemplowania niezgłębionej Tajemnicy Miłości Trójcy oraz do przekazywania jej wszystkim siostram i braciom w ich codzienności. „ Inspec et Fac”, „Kontempluj i działaj”.

WSTĘP

Magdalena di Canossa, poruszona przez Ducha Świętego i pobudzona gorliwością o „chwałę Bożą i o dobro bliźnich”¹, od początku swojego dzieła pragnęła wyodrębniania i formowania osób świeckich gotowych do uczestnictwa w charyzmacie „jej najmniejszego Zgromadzenia”².

Cel, jaki sobie wytyczyła, był jasny: pomnażanie apostołów zaangażowanych we współpracę dla nadejścia Królestwa Bożego w świecie, poprzez głoszenie Słowa i świadectwo miłości³ kontemplowanej w Chrystusie Ukrzyżowanym, uczynionej przejrzystą przez Jego Matkę u stóp Krzyża⁴.

W dialogu z pasterzami Kościoła i z uwagą skoncentrowaną na potrzebach miejsc, w których działała Rodzina zakonna, Magdalena wypracowała „Plany dla Tercjarek”, czyli projekty życia dla osób dorosłych, które pozostając w stanie świeckim, dzieliłyby jej duchowość, styl życia i wielką pasję: „przede wszystkim dać poznać Jezusa”. W celu podtrzymywania ich miłości apostoelskiej proponowała także różne inicjatywy formacyjne⁵.

W ciągu historii Zgromadzenia realizowały się różne sposoby dzielenia charyzmatu przez świeckich: towarzystwa, związki, stowarzyszenia, zrzeszenia. W różnorodności nazw i form tych realizacji, stale obecny był zasadniczy element: świadomość daru charyzmatycznego, który nie wyczerpuje się w formie zakonnej Synów i Córek Miłości. Mocą Ducha Świętego taki dar jest udziałem tych świeckich, którzy czują się

¹ Ep. II/2, ss. 1415-16.

² RD, s. 145; RD, s.5.

³ R.s.s., P. 1, s. 233.

⁴ J 19, 25-27.

⁵ RD, s. 97; Plan dla Tercjarek, MS.: Ep. II/2, s.1405.

wezwani do „doskonałości w miłości”⁶, zgodnie z pojmowaniem Ewangelii, począwszy od Tajemnicy Paschalnej, przez Magdalenę di Canossa.

1 maja 1950r. Kościół zatwierdził „Statut Współpracowniczek Kanosjańskich”. Z czasem dostrzeżono konieczność przeformułowania go, z uwagi na wyzwania współczesnej kultury i wrażliwość ludzi naszych czasów.

XI Kapituła Generalna Zgromadzenia Córek Miłości, w 1984r., na nowo odczytała prorocze intuicje Założycielki w perspektywach teologiczno-pastoralnych Soboru Watykańskiego II oraz ukierunkowań Magisterium. Ponownie zatem potwierdziła prawdę, że powołanie świeckich do uczestnictwa w charyzmacie kanosjańskim jest szczególnym darem Pana Boga w Kościele i dla Kościoła.

Kapituła Generalna Córek Miłości, w takiej perspektywie ożywienia charyzmatu również w optyce „świeckości”, przynaglona przez Kościół i za zgodą XII kapituły Generalnej Zgromadzenia, celebrowanej w 1990r., postanawia odnowić status Stowarzyszenia „Świeckich Kanosjanów”, aby mogli oni przeżywać głębszą żywotność i współodpowiedzialność eklezjalną, wraz z innymi członkami Rodziny Kanosjańskiej.

NB. Stosuje się formę bezosobową, obejmującą rodzaj żeński i męski.

⁶PL, s. 136; CHL 16a.

PREZENTACJA

Drodzy Kanosjanie Świeccy,

w przedstawieniu nowej wersji STATUTU Zgromadzeniu Zakonnemu Żeńskiemu, Zgromadzeniu Zakonnemu Męskiemu i Stowarzyszeniu Świeckich Kanosjanów, stosownym jest nakreślenie przynajmniej głównych cech drogi, jaka doprowadziła nas do tego celu oraz racji, jakie nami kierowały.

Zasadniczym powodem tej pracowitej drogi jest z pewnością obowiązek i pragnienie rozwijania oraz umacniania wspólnego dzieła animacji i formacji Świeckich Kanosjanów.

Obydwa Zgromadzenia Zakonne miały zawsze na sercu animację i formację Świeckich, starając się kształcić zastępy współpracowników do wspańiałomyślnego ducha, do miłości apostołskiej, jaką św. Magdalena opisywała w swoich planach, przede wszystkim dla Tercjarek.

Rozbudzenie wrażliwości eklezjalnej dla tożsamości i misji Osób Świeckich w Kościele przyspieszyło także w Rodzinie Kanosjańskiej odkrycie tego osobliwego powołania, tak drogiego naszej Matce Założycielce, oraz naszego, osób zakonnych, zadania dzielenia się bogactwem charyzmatu naszego Zgromadzenia. Z tej odnowionej świadomości i uwagi na świat świecki powstały w świecie kanosjańskim nowe doświadczenia Zrzeszeń Świeckich inspirowane charyzmatem miłości św. Magdaleny, drogi formacji dla grup Świeckich i Współpracowników obecnych lub bliskich dziełom kanosjańskim, a także Kongresy Międzynarodowe, w których spotykają się różne formy wyrazu kanosjańskiego świata świeckiego.

To właśnie od Międzynarodowego Kongresu Rodziny Świeckich Kanosjanów w 2000r., w Rzymie, pojawiło się przynaglenie do wspólnej drogi i działania obydwu Zgromadzeń Zakonnych.

Siostry Kanosjanki od 19 lutego 1991r. posiadały Statut zaaprobowany przez Kongregację dla Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego. W lutym 2003r. Ojciec Generalny Synów Miłości, O. Antonio Papa, poprosił Matkę Generalną Córek Miłości, M. Marie Remedios, o wspólne ponowne rozważenie statutu i naniesienie zmian koniecznych do przyjęcia różnych grup. Proponowanym celem było, aby wszyscy Świeccy Kanosjanie na całym świecie, w jakiś sposób związani z jednym ze Zgromadzeń, mogli otrzymywać taką samą formację. Matka Generalna wyraziła swoją przychylność wobec tej prośby.

W sierpniu 2003r. rozpatrzono Schemat Statutu do opracowania, otwarty i elastyczny, w którym mogłyby się odnaleźć różne rzeczywistości. Ustanowiono odpowiedzialną za pracę grupę, składająca się z Sióstr, Ojców i Świeckich Kanosjanów, która w krótkim czasie zdołała przygotować pierwszy szkic. W 2006r. zredagowano tekst, przesłany następnie do różnych lokalnych kanosjańskich środowisk zakonnych i świeckich z całego świata w celu pierwszego sprawdzenia. Po zintegrowaniu różnych, licznych uwag i propozycji, został on przedstawiony i zaaprobowany przez Kongregację dla Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego, a obecnie został przedłożony Stowarzyszeniu „Świeckich Kanosjanów” w celu jednozgodnego przyjęcia.

Z bogactwa tekstu, który uznaje aktualności ostatnich dokumentów Magisterium dotyczących Świeckich oraz który starano się podzielić w taki sposób, aby uwzględniał różnice miejsc, tradycji i kontekstów, wyłaniają się warunki konieczne, by dana osoba mogła nazywać się i być „Świeckim Kanosjaninem”.

- droga formacji na poziomie osobistym i grupowym, przewidziana przez Statut;

- *dojrzewanie duchowości świeckiej skoncentrowanej na doświadczeniu Ukrzyżowanego-Zmartwychwstałego, nierozdzielnej od Matki Bożej Bolesnej;*
- *świadećstwo drogi braterstwa i „zjednoczenia serc”;*
- *codzienna droga cnót posłuszości, cierpliwości, łagodności i słodyczy, według najbardziej miłującego, najwspaniałomyślniejszego i najcierpliwszego ducha Jezusa;*
- *świadećstwo uczestnictwa w misji o specyfice świeckiej, ze szczególną uwagą dla ostatnich, małych i ubogich;*
- *znak zrzeszenia, identyfikujący Świeckiego Kanosjanina przynależącego do Stowarzyszenia.*

Sam Statut, jakkolwiek uznając w szerokim rozumieniu tożsamość i misję właściwą świeckim oraz ich zdolność czerpania z charyzmatu, czynienia go własnym i życia nim w sposób autentyczny, powierza Zgromadzeniom Zakonnym, w osobie Przełożonych Generalnych, zadanie rozeznawania i czuwania, aby charyzmat był przyjęty, przeżywany i przekazywany w swojej integralności.

Niniejszy statut ma na celu promowanie zgodnego i wspólnego działania Osób Zakonnych i Świeckich między sobą, w bogactwie ich różnorodnego wkładu.

Z radością ofiarujemy światu i Kościołowi piękno i żywotność charyzmatu otrzymanego w darze na „Chwałę Bożą”.

Rzym, dnia 1 marca, 2011r.

O. Antonio Papa

Przełożony Generalny

M. Margaret Peter

Przełożona Generalna

KONGREGACJA
DLA INSTYTUTÓW ŻYCIA KONSEKROWANEGO
I STOWARZYSZEŃ ŻYCIA APOSTOLSKIEGO
Prot. N.V. 8 – 1/90

DEKRET

Dzieło zatytułowane „Świeccy Kanosjanie” Zgromadzenia Zakonnego Córek Miłości Kanosjanek, których dom generalny znajduje się w mieście Rzymie, jest publicznym Stowarzyszeniem wiernych, w którym członkowie są wezwani do przeżywania w świecie charyzmatu i duchowości Rodziny Kanosjańskiej.

Celem Stowarzyszenia jest aktywne uczestnictwo członków w życiu Kościoła lokalnego, także współpracując w posługach właściwych Córkom Miłości: edukacji, ewangelizacji, duszpasterstwie chorych, formacji osób świeckich, rekolekcjach duchowych.

Przełożona Generalna Zgromadzenia, w imię Kapituły Generalnej, przedstawiła Siedzibie Apostolskiej Statut wyżej wymienionego Stowarzyszenia, w celu jego definitywnej aprobacji.

Ta Kongregacja dla Instytutów życia konsekrowanego i Stowarzyszeń życia apostolskiego, po uważnym przeanalizowaniu Statutu, niniejszym Dekretem, aprobuje go i zatwierdza, zgodnie z wzorem redagowanym w języku włoskim, który zostaje zachowany w jej archiwum, z zachowaniem wszystkich przepisów prawnych.

Pomimo jakiegokolwiek przeciwnej dyspozycji.

Wydane w Rzymie, 19 lutego 1991 r.

KONGREGACJA
DLA INSTYTUTÓW ŻYCIA KONSEKROWANEGO
I STOWARZYSZEŃ ŻYCIA APOSTOLSKIEGO
Prot. n.V. 8 – 1/91

DEKRET

Stowarzyszenie wiernych *Świeckich Kanosjanów*, którego członkowie są wezwani do przeżywania w świecie charyzmatu i duchowości Córek Miłości Kanosjanek i Synów Miłości Kanosjanów, założonych przez św. Magdalenę di Canossa, jest to stowarzyszenie publiczne wiernych, uznane Dekretem Kongregacji dla Instytutów życia konsekrowanego i Stowarzyszeń życia apostolskiego, w dniu 19 lutego 1991 r. W następstwie decyzji podzielenia Statutu *Świeckich Kanosjanów* Córek Miłości Kanosjanek z Synami Miłości Kanosjanami, aby wszyscy Świeccy Kanosjanie związani z dwoma Zgromadzeniami, mogli iść tą samą drogą formacji, i zważywszy na wymagania zaktualizowania tego Statutu, aby charyzmat św. Magdaleny di Canossa zachował swoją aktualność i rozszerzał się w świecie, Przełożeni Generalni dwóch wyżej wymienionych Zgromadzeń, z datą 25 stycznia 2011 r. wspólnie przedstawili Stolicy Apostolskiej prośbę aprobacji modyfikacji Statutu Stowarzyszenia.

Ta Kongregacja dla Instytutów życia konsekrowanego i Stowarzyszeń życia apostolskiego, po uważnym rozpatrzeniu materii, obecnym Dekretem

zatwierdza

ad experimentum na pięć lat tekst Statutu, wraz z wprowadzonymi zmianami, Stowarzyszenia *Świeckich Kanosjanów*, zgodnie z wzorem w języku włoskim zachowanym w jej archiwach.

Pomimo jakiegokolwiek przeciwniej dyspozycji.

Z Watykanu, 8 lutego 2011 r., Wspomnienie św. Bakhity.

Sr. Enrica Rosanna, F.M.A.

Przełożona Generalna

Joseph W. Tobin, C.Ss.R

Arcybiskup Sekretarz

I. TOŻSAMOŚĆ OSOBY ŚWIECKIEJ W KOŚCIELE

Nie wy mnie wybraliście, ale Ja was wybrałem, abyście szli i owoc przynosili i aby owoc wasz trwał.

J 15, 16

*Także posłanie Tercjarek... które przekazałam wierzę,
że będzie miało szczęśliwy rezultat,*

Magdalena

lud Boży

1. Wszyscy wierni, uczniowie Jezusa, ustanowieni ludem Bożym poprzez chrzest i włączeni w sposób im właściwy, w posługę kapłańską, prorocką i królewską Chrystusa, są wezwani do wypełniania, według kondycji właściwej każdemu, misji, jaką Bóg powierzył Kościołowi do wypełnienia w świecie⁷:

- celebrowania łaski zbawienia
- głoszenia Ewangelii
- dawania świadectwa nadziei
- życia miłością.

„Jeden jest Lud wybrany przez Boga; wspólna jest godność członków”⁸.

Z tej równości fundamentalnej między wszystkimi chrześcijanami, ze szczególnego daru Ducha, pochodzą różne wybory powołaniowe i ministerialne⁹.

„Ze swego powołania świeccy szukają królestwa Bożego posługując się rzeczami tymczasowymi i zarządzając nimi w zgodzie z Bogiem”¹⁰.

Ich tożsamość i autentyczna godność objawiają się tylko wewnątrz posługi Kościoła jako misterium komunii¹¹.

⁷C 204, 1.

⁸LG 32.

⁹CHL9a, CHL15a, CHL45b.

¹⁰LG 31.

¹¹ Por. LG 4.

Jako członkowie tej samej rodziny, wierni realizują swe powołanie w różnorodności darów, które wskazują na ich komplementarność i współodpowiedzialność wszystkich w Kościele¹².

„Różne społeczności powinny jednoczyć swe siły w postawie współpracy i wymiany darów, aby wydajniej uczestniczyć w misji kościelnej”¹³.

świecki i jego dary

2. Świecki, odznaczający się swoją świeckością, jest wezwany do zaangażowania „wszystkich chrześcijańskich i ewangelicznych możliwości ukrytych, ale już obecnych i działających”¹⁴ w złożonej rzeczywistości społecznej¹⁵. Bezpośrednie zadanie działania dla słusznego porządku rzeczy należy właśnie do wiernych świeckich. Jako obywatel, nie może rezygnować z mnogości i różnorodności działań ekonomicznych, politycznych, społeczno-wychowawczych i kulturalnych, co wpływa na sposób przeżywania relacji osobowych, rodzinnych, cywilnych i kościelnych.

Solidnie uformowany, z wewnętrzną wolnością, z odwagą i inteligentną kreatywnością, stara się przemienić gorączkową pogoń za dobrobytem i władzą w logice ewangelicznej bezinteresowności i służby, „poświęcając się drugiemu z względami sugerowanymi przez serce”¹⁶.

„już” i jeszcze „nie”

3. W Kościele-Komunii stany życia są między sobą tak powiązane w sposób podporządkowany jeden drugiemu, mając

¹²Por. CC n. 65, 66.

¹³VC 54.

¹⁴EN 70.

¹⁵CHL15h, LG 36, *Deus Caritas est*, n. 29.

¹⁶*Deus Caritas est*, n. 31.

„równą godność chrześcijańską i uniwersalne powołanie do świętości w doskonałości w miłości”¹⁷.

Niemniej jednak, człowiek świecki w pełni włączony w kulturę swojego czasu, świadczy i przypomina zakonnikom i zakonnikom znaczenie rzeczywistości tymczasowych: „już” Królestwa Bożego; podczas gdy, zakonnice i zakonnicy dają świadectwo owego „jeszcze nie” każdej rzeczywistości ludzkiej i dążeniu ku Królestwu Bożemu antycypowanemu wiernością radom ewangelicznym. Świeccy i zakonnicy wyrażają różne, lecz komplementarne sposoby życia Charyzmatem we wzajemnej relacji i służbie¹⁸.

II. TOŻSAMOŚĆ ŚWIECKIEGO KANOSJANINA

*Zachowujcie się w sposób godny powołania,
jakie otrzymaliście, z całą pokorą, łagodnością i cierpliwością,
starając się zachować jedność Ducha z pomocą więzi, jaką jest pokój.*
Ef 4, 1-3

*Instytucja Tercjarek¹⁹ Córek Miłości, które,
połączone więzią tej wielkiej cnoty (miłości),
oddane Najświętszej Maryi Bolesnej, są poruszone tym samym duchem.*
Magdalena

Założycielka, Boża kobieta

4. Duch natchnął św. Magdalenę di Canossa i ożywił w Niej szczególne doświadczenie Ukrzyżowanego, pobudzając ją do życia Ewangelią z miłością „najwspaniałomyślniejszą”, w służbie maluczkim, ubogim, cierpiącym.

Przynaglona miłością „będącą ogniem, który coraz bardziej się rozprzestrzenia i dąży do ogarnięcia sobą wszystkiego”²⁰, zdo-

¹⁷CHL 55, 55d, AA 4.

¹⁸ Por. RdV, Synowie Miłości, Kanosjanie, n. 73, n156.

¹⁹ Określenie „Tercjarki”, używane przez Magdalenę, aktualnie odnosi się do Laikatu Kanosjańskiego.

²⁰R.s.s, P 1, s. 199.

łała w konkretny sposób zaangażować także świeckich w działalność charytatywną, kulturalną i apostolską swoich dwóch Zgromadzeń Zakonnych. Swoim żarliwym pragnieniem „współdziałania, aby wszyscy poznali i pokochali Chrystusa”²¹, Magdalena przygotowała współpracowników, a w szczególności Tercjarki Świeckie Zewnętrzne, związane cnotą miłości, poświęcone Najświętszej Maryi Bolesnej, zaangażowane w dawaniu otwartego świadectwa żywego chrześcijaństwa i w stawianiu się zaczynem dobra i cnót w ludzie Bożym.

świecki a charyzmat

5. Świecki, który odkrywa w sobie zgodność z charyzmatem Magdaleny di Canossa, jest powołany do życia miłością Ukrzyżowanego w wymiarze świeckości, „na chwałę Bożą i dla zbawienia ludzkości”²².

W pełni włączony w realia społeczne i kościelne swojego czasu, uobecnia bezinteresowną miłość Ojca daniem świadectwa życia i czynną miłością, która staje się głoszeniem. Uważany na liczne formy ludzkiego ubóstwa, promuje życie, solidaryzuje się z cierpieniami i potrzebami wszystkich²³ i jest wrażliwy na ochronę stworzenia.

Miłość Największa

6. Świecki Kanosjanin, pozwalając się kształtować przez Największą Miłość, Jezusa Ukrzyżowanego, żyje w ufnej relacji synowskiej z Ojcem. Staje się Jego uczniem, jest uważny na znaki Jego obecności w biegu wydarzeń i wybiera Jego wolę jako własną. Powierzając się Bogu Ojcu, przeżywa radości, codzienne trudności i doświadczenie bólu w świetle Tajemnicy Paschalnej.

²¹R.s.s, P 1, s. 180.

²²R.s.s., P 1, s. 239.

²³LG 38, AA 7, AA 8.

Bezwarunkowa miłość Chrystusa uzdalnia go do niesienia pokoju, jedności i radości w rodzinie, w pracy, w zaangażowaniu społecznym i duszpasterskim²⁴.

Dziewica Bolesna

W Maryi, Matce Miłości pod Krzyżem, odnajduje wzór wiary, siły i bezinteresowności daru²⁵.

Świecki Kanosjanin, pod Krzyżem, odczuwa przenikającą go tę samą miłość Maryi Bolesnej i od Niej stopniowo uczy się żyć cnotami właściwymi charyzmatowi kanosjańskiemu: cierpliwością, posłuszeńścią, łagodnością i słodyczą, zalecanymi przez Magdalenę Świeckim swoich czasów.

duchowość Świeckiego Kanosjanina

7. Kontemplując Jezusa Ukrzyżowanego i Dziewicę Maryję Bolesną, Świecki pogłębia i przeżywa egzystencję chrześcijańską, dążąc do zjednoczenia wiary i życia w codzienności, intensywnie umacniając swoją duchowość²⁶:

- poprzez świadomy i aktywny udział w życiu liturgicznym i sakramentalnym Kościoła
- słuchając i rozważając Słowo Boże
- w modlitwie osobistej, rodzinnej i wspólnotowej
- z ewangelicznym zaangażowaniem w realiach doczesnych
- z ufną miłością ku Maryi, Matce Miłości.

W szczególności, Świecki Kanosjanin ucieka się do Maryi z czułym i synowskim przywiązaniem, często Ją wzywa, Jej powierza swe problemy i ku Niej się zwraca, jako do źródła miłosierdzia, pokoju i nadziei.

Magdalena di Canossa proponuje Świeckiemu Kanosjaninowi:

- codzienne odmawianie siedem „Zdrowaś Maryjo”, jako moment komunii

²⁴CHL53c, AG 21.

²⁵J 19, 25; MC 20.

²⁶CHL59c, Ep. III/3, s. 1834.

- odmawianie w sobotę Siedmiu Boleści Matki Bożej Bolesnej
- uczestnictwo w świętach Maryjnych²⁷, a szczególnie 15 września, w Święto Matki Bożej Bolesnej
- uczestniczenie w Rekolekcjach Duchowych.

styl życia

8. Powołany do bycia, jak Magdalena di Canossa, doświadczonym w człowieczeństwie, Świecki Kanosjanin kultywuje styl życia prostego, pokornego i radosnego, „gotowy dawać czas, energię, zasoby na służbę bliźnim, szczególnie będącym w większej potrzebie”²⁸.

Codziennie angażuje się w realizację tego stylu życia, w swym planie osobistym, dbając w sposób szczególny o wszystkie swoje relacje, ukierunkowując je na szacunek i spokojną otwartość na każdą osobę, pozwalając przenikać duchowi Jezusa „najbardziej miłującemu, najwspaniałomyślniejszemu i najcierpliwyszemu”²⁹.

III. MISJA ŚWIECKIEGO KANOSJANINA

*Błogosławieni ubodzy w duchu... Błogosławieni, którzy się smucą...
Błogosławieni cisi... Błogosławieni, którzy łakną i pragną sprawiedliwości...
Błogosławieni miłosierni... Błogosławieni czystego serca...
Błogosławieni pokój czyniący... Błogosławieni prześladowani dla sprawiedliwości... Błogosławieni jesteście, kiedy wam urągają...*
Mt 5, 3-11

Synowskie oddanie, jakie te Tercjarki będą przyrzekały Najświętszej Maryi Bolesnej, będzie polegało zasadniczo na Jej naśladowaniu, na praktykowaniu cierpliwości, posłuszeństwa i łagodności. I to nie tylko dla uświęcenia, lecz także dla ułatwienia wolności w praktykowaniu dzieł miłości.
Magdalena

²⁷ Por. R.s.s., P I, s. 46.

²⁸ Ep. II/2, s. 1427.

²⁹ RD, s. 6.

charyzmat Miłości

9. Pragnieniem Świeckiego Kanosjanina jest życie miłością, „ogniem, który się rozprzestrzenia i dąży do ogarnięcia wszystkiego”³⁰. Charyzmat miłości czyni Świeckiego Kanosjanina odważnym i kreatywnym w życiu i dawaniu świadectwa Ewangelii w każdym środowisku: w rodzinie, w środowisku pracy, w kulturze, w polityce i ekonomii³¹ oraz w środowisku społeczno-kulturowym. Jest szczególnie wrażliwy na temat sprawiedliwości, pokoju i integralności stworzenia.

Świecki Kanosjanin jest współodpowiedzialny wraz z całym ludem Bożym za misję eklezjalną. Aktywnie uczestniczy w życiu swojego Kościoła lokalnego³² i, wedle swych możliwości, współpracuje też w posługach miłości tam, gdzie są obecne obydwie Zgromadzenia Zakonne.

Szczególnie w rodzinie Świecki Kanosjanin wyraża swe priorytetowe zadanie, stając się narzędziem jedności i komunii, troszcząc się o życie we wszystkich jego stadiach, dbając o relacje rodzinne, a szczególnie stając się mistrzem modlitwy i świadkiem cnót w wychowaniu dzieci. Poza własną rodziną, staje się bliźnim dla innych rodzin i staje się dyspozycyjnym w ich trudnościach.

misja

10. Misją Świeckiego Kanosjanina jest życie duchowością, którą otrzymał w darze, w jego rzeczywistości. Jest poza tym jest ona skierowana we właściwy sposób do ludzi będących w większej potrzebie i charakteryzuje się:

- szczególną zdolnością widzenia i służenia Ukrzyżowanemu w „ukrzyżowanych”, w ostatnich w społeczeństwie, w oddalonych, w tych, w których godność dzieci Bożych została zniekształcona³³

³⁰R.s.s, P. I. s. 199.

³¹1 Kor 9, 19.22-23; EN 70.

³²CHL25d, CHL27b.

³³R.s.sP1, s. 233.

- wymiarem wspólnotowym służby, we współpracy z wszystkimi, w otwartym przyjmowaniu różnicy kultur, mentalności, religii

„ad gentes”

- uniwersalizmem i misyjnością, w pragnieniu promowania i ewangelizowania wszystkich, także zaangażowaniem „ad gentes”.

Specyficzne towarzyszenie, zagwarantowane solidną formacją kierownictwa duchowego, jest proponowane i wymagane od członków Stowarzyszenia, powołanych do służby „Ad Gentes”.

IV. STOWARZYSZENIE „ŚWIECCY KANOSJANIE”

Pan niech pomnoży liczbę waszą i niech spotęguje waszą wzajemną miłość dla wszystkich, jaką i my mamy dla was; aby serca wasze utwierdzone zostały jako nienaganne w świętości wobec Boga, Ojca naszego.

1 Tes 3, 12-13

Zatem dla zjednoczenia tych Tercjarek jednakową łagodnością, pewnością i prostotą, Córki Miłości wybierając te o większej roztropności i które pragną prowadzić życie prawdziwie chrześcijańskie, po wypróbowaniu ich przez pewien okres czasu i pokazaniu im celu Instytucji oraz praktykowaniu go.

Magdalena

11. Stowarzyszenie „Świeccy Kanosjanie” jest tworzone przez ludzi ochrzczonych w Kościele katolickim, którzy uczestniczą, w świecie, w charyzmacie kanosjańskim w komunii z obydwooma Zgromadzeniami Zakonnymi³⁴.

Obietnica lub Modlitwa Zawierzenia

Świecki, który zamierza przynależeć do Stowarzyszenia, deklaruje swe zaangażowanie za pośrednictwem jednego z dwóch sposobów ustanowionych przez Regulaminy Prowincjalne i każdego roku, w Święto Matki Bożej Bolesnej

³⁴C 303.

i Założycielki, odnawia Obietnicę lub Modlitwę zawierzenia oraz otrzymuje „znak” przynależności do Stowarzyszenia.

Statut

Prawo Kanoniczne

Stowarzyszenie jest regulowane przez ten Statut i przez normy prawa kanonicznego odnoszące się do stowarzyszeń wiernych w Kościele.

Regulamin Międzynarodowy

Regulamin Międzynarodowy, aprobowany przez obojga Przełożonych Generalnych, wskazuje na sposób działania Stowarzyszenia. Może być modyfikowany przez Zarząd Międzynarodowy.

Regulaminy Prowincjalne

W uwadze na proces inkulturacji charyzmatu i na potrzeby lokalne, Regulaminy Prowincjalne, aprobowane przez Przełożonych Prowincjalnych, niech będą wierne obecnemu Statutowi i Regulaminowi Międzynarodowemu i niech odzwierciedlają jego ducha i misję.

Są one wypracowane przez Zarząd Prowincjalny w dialogu z Radą Prowincjalną i kopia jest wysyłana do Zarządu Międzynarodowego jako znak jedności.

śluby prywatne

12. Pomiędzy członkami Stowarzyszenia, niektórzy wyrażają własne przyłgnięcie do Chrystusa radykalniejszym zobowiązaniem, składając jeden lub więcej ślubów prywatnych³⁵, w poszanowaniu specyfiki tożsamości świeckiej.

życie we wspólnocie

Świeccy Kanosjanie mogą wybrać i dobrowolnie zdecydować o podjęciu doświadczenia życia we wspólnocie.

³⁵C 307, 2.

V. FORMACJA ŚWIECKIEGO KANOSJANINA

On, istniejąc w postaci Bożej, nie skorzystał ze sposobności, aby na równi być z Bogiem, lecz ogołocił samego siebie, przyjąwszy postać sługi, stawszy się podobnym do ludzi; ... stawszy się posłusznym aż do śmierci - i to śmierci krzyżowej.

Flp 2, 6-8

Dla utrzymania stałym, lecz jednocześnie żywym, jednego ducha, Tercjarki, które będą mogły, zgromadzą się z Przełożoną Córek Miłości, która po zachęceniu ich, wesprze dzieła charytatywne i będzie dokładać starań, by udoskonalały rozpoczęte dobro.

Magdalena

proces formacyjny

13. Formacja jest dziełem Ojca, który chce odtworzyć w każdej osobie obraz swojego Syna, Ukrzyżowanego i Zmartwychwstałego. W ten sposób proces formacyjny Świeckiego Kanosjanina aktualizuje się przede wszystkim mocą Ducha, który prowadzi wszystkich ochrzczonych do realizacji własnej tożsamości i misji w Chrystusie.

Dla umożliwienia realizacji tego celu, Stowarzyszenie planuje, proponuje i zapewnia odpowiednią drogę formacyjną, wyznaczoną w Planie Formacyjnym, który przewiduje formację początkową i permanentną, czyli stałą. Świecki Kanosjanin, poprzez formację, uczy się ponownego nadania znaczenia całej swej egzystencji w świetle charyzmatu kanosjańskiego oraz w specyfice powołania świeckiego.

dzieło Boże

14. Całe życie przebiega pod znakiem stałego formacyjnego działania Boga; także formacja początkowa jest proponowana i przyjmowana w perspektywie szerszej formacji stałej³⁶.

³⁶CHL 60.

formacja permanentna

Formacja Permanentna³⁷, która się rozpoczyna po przyłgnięciu Świeckiego Kanosjanina do Chrystusa poprzez Obietnicę albo Modlitwę Zawierzenia, trwa całe życie. Zachodzi w codzienności relacji i zadań, i stale towarzyszy Świeckiemu Kanosjaninowi w pogłębianiu swojej tożsamości i misji. Uzdalnia go do przyjęcia odpowiedzialności za swoją formację, podtrzymywaną środkami i odpowiednimi pomocami, poprzez ścieżki formacyjne osobiste lub grupowe, na poziomie prowincjalnym i międzynarodowym.

formacja początkowa

Formacja Początkowa, która rozciąga się od pierwszego spotkania Świeckiego z Rodziną Kanosjańską, aż do decyzji uczestniczenia w Stowarzyszeniu, przez stopniowe prowadzenie osoby ku nabraniu świadomości tożsamości Świeckiego Kanosjanina, aktualizuje się według Planu Formacyjnego Świeckich Kanosjanów, przygotowanego przez Ekipę Formacyjną.

Szczegółne towarzyszenie, gwarantowane solidną drogą kierownictwa duchowego, jest proponowane i wymagane od członków Stowarzyszenia, powołanych do konsekracji w świecie poprzez śluby prywatne.

odpowiedzialni za formację

15. Odpowiedzialność za formację Świeckich Kanosjanów jest powierzona Ekipie Formacyjnej, która opracowuje plany formacyjne, wysyłane następnie grupom lokalnym oraz ocenia także struktury oraz propozycje już istniejące w Stowarzyszeniu i w Kościele lokalnym. Funkcje członków Ekipy są komplementarne, a ich działalność formacyjna musi proponować, jak integrować życie ze Słowem Bożym, z Kościołem i z charyzmatem poprzez komunikację osobistą i/lub grupy.

Regulaminy Prowincjalne określają takie funkcje.

³⁷CHL 57.

Droga formacyjna, początkowa i stała, znajduje swoje źródła i punkty odniesienia w Słowie Bożym, w Dokumentach Kościoła, w nauczaniu jego Nauki Społecznej oraz w tekstach Duchowości Kanosjańskiej, odpowiednio wprowadzonych i pogłębianych.

Świecki Kanosjanin czerpie swoją siłę na drodze formacji z modlitwy, przede wszystkim z uczestnictwa w codziennej Eucharystii, na ile to jest możliwe oraz z sakramentu pojednania, a jeszcze bardziej z odkrywania obecności działania Bożego w swoim życiu.

VI. ORGANIZACJA STOWARZYSZENIA „ŚWIECCY KANOSJANIE”

Jako dobry szafarze różnorodnej łaski Bożej służcie sobie nawzajem tym darem, jaki każdy otrzymał.

1 P 4, 10

Mądrość Boża, której spodobało się w każdym czasie obficie błogosławić dzieła poświęcone Najświętszej Matce Bożej, chciała w tych ostatnich czasach rozlać swoje miłosierdzie na Instytucję Tercjarek.

Magdalena

struktura

16. Struktura organizacyjna jest nastawiona na gwarantowanie realizacji procesów formacyjnych i celów Stowarzyszenia: własne uświęcenie, troska o swoją rodzinę i charytatywna służba bliźniemu³⁸.

Fundamentalne zasady, które inspirują w niej funkcje i relacje, to współodpowiedzialność, współzależność i komplementarność.

zarząd

17. Stowarzyszenie organizuje się na poziomie lokalnym,

³⁸ Por. R.s.s., Plan Tercjarek, ss. 24, 46-47.

provincialnym i międzynarodowym z odpowiednią Ekipą Zarządu, składającą się z Koordynatora, Sekretarza, Ekonoma i Siostry Kanosjanki Animatorki oraz Ojca Kanosjanina Animatora tam gdzie są obecne obydwie Zgromadzenia Zakonne.

poziom międzynarodowy.

Na poziomie międzynarodowym, członkowie Ekipy Zarządu, posiadają mandat pięcioletni, który jest odnawiany według procedury ustanowionej przez Regulamin Międzynarodowy, z możliwością mianowania na kolejne pięcioletnie wszystkich lub niektórych członków Ekipy Zarządu Międzynarodowego.

Ekipy Zarządu Międzynarodowego przewodniczy Prezes Koordynator, którego odpowiedzialnością jest reprezentowanie Stowarzyszenia, zwoływanie zebrań, utrzymywanie relacji z dwoma Zgromadzeniami Zakonnymi, z Zarządami Prowincjalnymi, Organizmami lokalnymi i Eklezjalnymi.

Prezes jest prawnym członkiem Świeckiej Rodziny Kanosjańskiej. Na poziomie międzynarodowym Siostra Animatorka i Ojciec Animator będą mianowani przez właściwych Przełożonych Generalnych.

poziom prowincjalny i lokalny

Mandat Zarządu Prowincjalnego i lokalnego trwa trzy lata z możliwością kolejnej trzyletniej kadencji.

Regulaminy Prowincjalne wskazują na sposób mianowania i wyboru dla ustanowienia Ekipy na poziomie prowincjalnym i lokalnym.

Siostra Animatorka i Ojciec Animator są mianowani przez właściwych Przełożonych Wyższych, na poziomie prowincjalnym, podczas, gdy na poziomie lokalnym są wybierani w dialogu ze wspólnotą lokalną.

W tych rzeczywistościach, gdzie dwa Zgromadzenia Zakonne nie są obecne, na ile to możliwe, Zarząd Prowincjalny zapewni, aby Świeccy Kanosjanie mogli być prowadzeni dla ich formacji w czasie i na sposób, jaki uważają za najodpowiedniejszy przez Animatorkę lub Animatora.

Zjazd Międzynarodowy

18. Zjazd Międzynarodowy zwoływany jest co pięć lat. Uczestniczą w nim jako prawni członkowie:

- dwaj Przełożeni Generalni i Doradcy Generalni referenci,
- Zarząd Międzynarodowy,
- Koordynatorka i Koordynator Prowincjalny, poza tym inni członkowie:
- Animatorka i Animator Prowincjalny
- Delegat dla Prowincji, wybrany i mianowany przez Radę Prowincjalną, według Regulaminów Prowincjalnych, w liczbie nie mniejszej niż członkowie prawni.

służba

19. Ekipa Zarządu Prowincjalnego:

- promuje komunę między członkami i grupami, wspierając komunikację i solidarność
- ofiaruje wsparcie i zachętę temu, kto znajduje się w trudnościach
- aprobuje i weryfikuje plany formacyjne
- przyjmuje nowych kandydatów do Stowarzyszenia
- zarządza dobrami grup.

przyjęta prośba

20. Świecki rozpoczyna swój udział w Stowarzyszeniu, kiedy jego prośba zostaje przyjęta przez Koordynatora Lokalnego, który rozpatruje ją wraz z innymi członkami Ekipy i informuje Zarząd Prowincjalny.

dymisja

Jeśli Świecki Kanosjanin z osobistych przyczyn decyduje się na nieprzynależenie już do Stowarzyszenia, zawiadamia o tym Koordynatora Lokalnego. Ze swojej strony Ekipa Zarządu może poprosić Świeckiego Kanosjanina o wystąpienie ze Stowarzyszenia³⁹, z zachowaniem szacunku dla osoby i miłości.

³⁹C 316, 2.

dobra

21. Na różnych poziomach Ekipa Zarządu zarządza dobrami grupy w ewangelicznym duchu sprawiedliwości, miłości i solidarności z ubogimi⁴⁰.

Każdy Zarząd Prowincjalny, w dialogu z Zarządem Międzynarodowym, według własnych możliwości, przyczynia się dziesięciną roczną do potrzeb Stowarzyszenia.

Regularne sprawozdanie zostaje przekazane przez Ekonomia członkom Stowarzyszenia na wszystkich poziomach.

siedziby

22. Siedziby Prowincjalne i Lokalne są wybierane i ustalane pomiędzy Zgromadzeniami Córek i Synów Miłości a Stowarzyszeniem.

Siedziba Stowarzyszenia i Biuro Zarządu Międzynarodowego znajdują się w Rzymie, przy Kurii Generalnej Córek Miłości, Kanosjanek.

VII. RELACJE POMIĘDZY STOWARZYSZENIEM „ŚWIECKICH KANOSJANÓW” A DWOMA ZAKONNYMI ZGROMADZENIAMI KANOSJAŃSKIMI

Jeżeli chodzimy w światłości, tak jak On sam trwa w światłości, jesteśmy w komunii jedni z drugimi... Nasza komunia jest z Ojcem i Synem Jego Jezusem Chrystusem.

1 J 1, 7.3

Teraz przejdziemy do przedstawienia idei tego, co Tercjarki mają czynić... Wszystkie poświęcą się Najświętszej Maryi Bolesnej, zapiszą się do Towarzystwa Jej Bolesci i będą zawsze nosiły jej szkaplerz.

Magdalena

wierność

23. Zaangażowanie dzisiaj Świeckich, którzy odnajdują

⁴⁰SRS. 39.

w duchowości Kanosjańskiej impuls do przeżywania w pełni swojego powołania chrześcijańskiego⁴¹, jest wiernością styłowi Założycielki i spójnością z fundamentalnymi zasadami wiary.

misterium komunii

24. Świeccy Kanosjanie są spadkobiercami i zwiastunami charyzmatu kanosjańskiego, z którego czerpią w sposób bezpośredni.

W charyzmacie „Największej Miłości” wszystkie stany życia jednoczą się głęboko w „tajemnicy komunii” i porządkują się dynamicznie i harmonijnie w jednej misji⁴².

Świeccy Kanosjanie z Matkami i Ojcami Kanosjanami, tworzą jedną Rodzinę Duchową, ukierunkowaną na zachowanie jedności ducha, dialogu i braterskiej współpracy, dzieląc odpowiedzialność we wcielaniu i przykazaniu charyzmatu Magdaleny, dla wzajemnego ubogacenia i bardziej znaczącej płodności apostołskiej.

Podzielanie charyzmatu w różnych sposobach życia, zachodzi według „autonomii w komunii”⁴³.

duchowość

25. Pogłębienie Duchowości, według charyzmatu św. Magdaleny di Canossa: „Chrystus Ukrzyżowany, który oddycha samą tylko miłością”⁴⁴ i „Najświętsza Maryja u stóp Krzyża”⁴⁵ wzbudza wzajemną miłość na korzyść zarówno duchową jak i apostołską w „charyzmatycznej komplementarności wzajemnej wymiany darów”⁴⁶. W dzieleniu się doświadczeniami

⁴¹ PL s. 86.

⁴² M. ElideTesta, *Statut „Świeckich Kanosjanów”*, List Promulgacyjny, Rzym, 1991r., s. 5.

⁴³ Trzecie Zakony Świeckie Dzisiaj, Rzym, 1978r., s. 12.

⁴⁴ R.s.s., P. I., s. 93.

⁴⁵ Listy Zgromadzenia, do Dominiki Faccioli, n. 1105.

⁴⁶ Trzecie Zakony Świeckie Dzisiaj, ss. 17-19.

i refleksjami wszyscy odkrywają i podkreślają nowe aspekty tego samego charyzmatu.

Dzielenie się charyzmatem ze strony Świeckich Kanosjanów umacnia ich obowiązki świadczenia o Chrystusie „w zakresie ich zawodu”⁴⁷. Oni także są odpowiedzialni za jego wzrost i za jego tłumaczenie w dzisiejszych czasach. To oni są wezwani do reinterpretacji Duchowości Kanosjańskiej i uczynienia jej zgodnej ze świecką naturą Świeckich⁴⁸.

Świadectwo Osób Świeckich pobudza Zakonników do większej autentyczności.

W ten sposób, podczas gdy zarówno Zakonnicy jak i Świeccy „zachowują swoje własne funkcje i specyficzne obowiązki”⁴⁹, objawiają tę całkowicie nową więź jedności i uniwersalnej solidarności, którą czerpią z tajemnicy Chrystusa”⁵⁰.

braterskie dzielenie się

26. Świeccy Kanosjanie dzielą się z Siostrami Kanosjankami i Braćmi Kanosjanami momenty:

- życia braterskiego i modlitwy, zwłaszcza w poszczególne święta oraz uroczystości Rodziny Kanosjańskiej, takie jak Święto Matki Bożej Bolesnej (15 września), świętej Założycielki (8 maja) i świętej Józefiny Bakhity (8 lutego)
- wydarzenia radości i bólu, jakie przeżywają Stowarzyszenie i Zakonna Rodzina Kanosjańska
- czasu komunikowania się i weryfikacji wierności temu samemu charyzmatowi, znakom czasu i ukierunkowaniom ekklezjalnym
- doświadczeń i informacji odnoszących się do życia i aktywności duszpasterskiej Zakonnej Rodziny Kanosjańskiej
- wypracowania i realizacji przewodników formacyjnych

⁴⁷ AG 21.

⁴⁸ M. ELIDE TESTA, *op.cyt.*, s. 5, Rzym, 1991r.

⁴⁹ Trzecie Zakony Świeckie Dzisiaj, s. 12.

⁵⁰ Tamże.

- wspólnej służby „najuboższym” w tych samych środowiskach społeczno-kulturowych.

relacje

27. Ten sam charyzmat jest więzią, która jednoczy członków Rodziny Kanosjańskiej. Ekipa Zarządu Stowarzyszenia „Świeckich Kanosjanów”, na różnych poziomach porozumiewa się ze Zgromadzeniem Córek i Synów Miłości za pośrednictwem Siostry Animatorki i Ojca Animatora, mianowanych przez właściwych Przełożonych Wyższych. Odpowiedzialnością Animatorki i Animatora jest:

- reprezentowanie Zgromadzeń Zakonnych, będących gwarantami charyzmatu
- współpraca z właściwą Ekipą
- troska o łączność z innymi Zarządami na różnych poziomach
- planowanie programów formacyjnych z członkami Ekipy Formacyjnej
- bycie dyspozycyjnym dla członków grupy
- postępowanie według linii przewodnich wyznaczonych przez Zarząd Międzynarodowy.

autentyczność

„Wyższe kierownictwo”⁵¹ Stowarzyszenia „Świeckich Kanosjanów” należy do kompetencji Przełożonych Generalnych obydwu Zgromadzeń Córek i Synów Miłości, powołanych w Kościele do zapewniania autentyczności charyzmatu. Są oni pierwszymi promotorami jedności Rodziny Kanosjańskiej i wierności charyzmatowi Magdaleny di Canossa.

⁵¹ C 303.

Regulamin Międzynarodowy

FORMACJA „ŚWIECKICH KANOSJANÓW”

Statut, rozdział V

Jeżeli kto ma dar przemawiania, niech to będą jakby słowa Boże. Jeżeli kto pełni posługę, niech to czyni mocą, której Bóg udziela, aby we wszystkim był uwielbiony Bóg przez Jezusa Chrystusa.

1 P 4, 11

Fundamentem ducha mojego Zgromadzenia jest Miłość.

Magdalena

droga formacji

1. Droga formacji musi być stopniowo przeżywana:

- na poziomie osobistym i grupowym, w poszanowaniu potrzeb osób świeckich
- w dojrzewaniu w duchowości świeckiej
- w codzienności, w ćwiczeniu cnót właściwych Świeckim Kanosjanom: cierpliwości, posłuszeńści, łagodności, słodyczy, ponadto pokory, posłuszeństwa Ojcu, według najbardziej miłującego, najwspaniałomyślniejszego i najcierpliwszego ducha Jezusa.

przyjęcie

2. Po odpowiednim czasie przybliżenia się i poznania Stowarzyszenia, osoba prosi o bycie przyjętą do rozpoczęcia drogi formacyjnej:

- kieruje pisemną prośbą do Zarządu Lokalnego Świeckich Kanosjanów
- prośba zostaje przyjęta po uważnym rozeznaniu przez dany Zarząd Lokalny, który informuje Zarząd Prowincjalny.

etap początkowy

3. Etap początkowy formacji polega na:

- uczestniczeniu w spotkaniach formacyjnych w czasie ustalonym przez Regulaminy Prowincjalne (tygodniowe, dwutygodniowe lub comiesięczne)

- stopniowym zobowiązaniu w życiu życiem chrześcijańskim i sakramentalnym
- w uczestniczeniu w spotkaniach modlitewnych, w chwilach braterstwa i podczas Rekolekcji Duchowych.

zobowiązanie

4. Po okresie Formacji Początkowej, Świecki, który pragnie się związać Obietnicą lub Modlitwą Zawierzenia, przedstawia swoją pisemną prośbę Zarządowi Lokalnemu, który informuje Zarząd Prowincjalny.

Obietnica albo Modlitwa Zawierzenia

Poprzez Obietnicę lub Modlitwę Zawierzenia, otrzymaną od Zarządu Lokalnego, świecki oficjalnie wstępuje do Stowarzyszenia.

Imię każdego Świeckiego Kanosjanina, wraz z danymi urzędowymi i krótkim Curriculum Vitae, wpisywane jest w specjalny rejestr lokalny. W tym samym rejestrze, podpisem jego i Koordynatora oraz Animatora lub Animatora, potwierdzone jest włączenie go do Stowarzyszenia.

odnowienie

Obietnica albo Modlitwa Zawierzenia jest odnawiana corocznie przez wszystkich Świeckich Kanosjanów, wraz z członkami, w przypadku ich obecności, podczas Eucharystii lub innej modlitwy liturgicznej, w dniu 15 września, w Uroczystość Matki Bożej Bolesnej albo dnia 8 maja, w Święto św. Magdaleny. Dla tego, kto z poważnych powodów, nie mógłby być obecny w tych datach, Zarząd Lokalny wybierze inną datę.

ryt

Ryt dokonuje się w Domu Zgromadzenia, a jeśli okoliczności na to pozwolą, to w Kościele publicznym.

znak

Po wygłoszeniu Obietnicy albo Modlitwy Zawierzenia, nowy członek zostaje wpisany w Rejestr Stowarzyszenia, który podpisuje. Następnie zostaje mu wręczony medalion Świeckiego Kanosjanina, jako znak przynależności. Imiona zrzeszonych

w Stowarzyszeniu, wraz z danymi osobowymi i krótkim życiorysem, zostają przesłane do Kurii Generalnej, do Animatorki i Animatora Międzynarodowego i do Zarządu Międzynarodowego.

cel formacyjny

5. Celem formacji jest:

- pomaganie Świeckiemu Kanosjaninowi we wzrastaniu w wierze i miłości poprzez naśladowanie „największego Wzoru, Jezusa Ukrzyżowanego”
- umocnienie cnót ludzkich, chrześcijańskich i cnót charyzmatycznych, przeżywanych w codzienności własnej rzeczywistości, ze szczególną uwagą na miłość braterską, unikając tego wszystkiego, co sprzeciwia się jedności serc
- kultywowanie specyfiki duchowości i apostołstwa świeckiego, według nauczania Kościoła
- bycie w komunii z całą Rodziną Kanosjańską, celebrując wspólnie, jeśli to możliwe, święta Najświętszego Serca Jezusa, Najświętszej Maryi Bolesnej, św. Magdaleny i św. Józefiny Bakhity
- utrzymywanie relacje przyjaźni z tymi, którzy, z różnych powodów, nawet po złożeniu Obietnicy lub Modlitwy Zawierzenia, musieli odstąpić lub opuścić Stowarzyszenie.

ORGANIZACJA STOWARZYSZENIA „ŚWIECKICH KANOSJANÓW”

Statut, rozdział VI

Ekipa Zarządu Międzynarodowego

6. Ekipa Zarządu Międzynarodowego

- promuje wzrost i rozwój Stowarzyszenia
- spotyka się systematycznie w ciągu roku, co dwa miesiące lub częściej w razie potrzeby

- opracowuje pięcioletni plan drogi Stowarzyszenia, wybierając „tematy” animacji rocznej
- przygotowuje i organizuje momenty formacyjne
- postępuje za Ekipami Zarządów Prowincjalnych w ich systematycznym planowaniu
- poszerza swoją wiedzę na bieżące kościelne tematy Duchowości
- i na problematykę sprawiedliwości społecznej w celu dzielenia się z Zarządami Prowincjalnymi
- zarządza dobrami grupy w duchu ewangelicznej sprawiedliwości, miłości i solidarności z ubogimi i składa regularne sprawozdanie członkom Stowarzyszenia co pięć lat podczas Zjazdu Międzynarodowego
- zatwierdza przewodniki formacyjne, wraz z Ekipą formacyjną.

Prezes Koordynator lub Koordynator Międzynarodowy

7. Przewodniczący-koordynator/Przewodniczący Koordynator Międzynarodowy

- reprezentuje Stowarzyszenie
- utrzymuje relacje z poszczególnymi Przełożonymi Generalnymi
- jest członkiem prawnym Międzynarodowej Komisji Świeckiej Rodziny Kanosjańskiej
- zwołuje zebrania, przewodniczy im, koordynuje prace, dba o wypełnianie postanowień
- utrzymuje relacje z Zarządami Prowincjalnymi, z innymi rzeczywistościami Rodziny Kanosjańskiej oraz z Organizmami świeckimi i kościelnymi
- współpracuje przy publikacji Kroniki Stowarzyszenia w wymiarze międzynarodowym.

Sekretarka lub Sekretarz Międzynarodowy

8. Sekretarka / Sekretarz Międzynarodowy

- współpracuje z Zarządem Międzynarodowym w przygotowaniu spotkań tego Zarządu
- wysyła informacje i komunikaty do Rad Prowincjalnych
- redaguje i przechowuje sprawozdania ze spotkań Zarządu Międzynarodowego
- dba o protokołowanie, dokumentację i archiwizację Wiadomości, Kronik z odnośnymi fotografiami, mając na uwadze tworzenie pamięci historycznej Stowarzyszenia
- dokonuje aktualizacji strony internetowej Stowarzyszenia, z której można czerpać teksty formacyjne, informacje, dokumentacje, dane statystyczne.

Ekonomka lub Ekonom Międzynarodowy

9. Ekonomka lub Ekonom Międzynarodowy

- dba o zarządzanie Stowarzyszeniem, stroną ekonomiczną dla formacji członków Stowarzyszenia i dla różnych inicjatyw o charakterze powołaniowym
- promuje i zachęca do solidarności ekonomicznej, bazującej na wpłatach członków za pośrednictwem rocznej kwoty członkowskiej
- czerpie to, co potrzebne z zasobów ekonomicznych zarówno wewnątrz jak i na zewnątrz Stowarzyszenia, dla podtrzymania różnych działalności i inicjatyw, w wymiarze Lokalnym, Prowincjalnym i Międzynarodowym
- corocznie przedstawia Zarządowi Międzynarodowemu kosztorys wstępny i bilans wydatków
- przedkłada regularne sprawozdanie członkom Stowarzyszenia co pięć lat, podczas Zjazdu Międzynarodowego.

Formatorzy

10. Odpowiedzialna/Odpowiedzialny Międzynarodowy za Formację

- współpracuje z Ekipą Zarządu Międzynarodowego dla opracowania Planu Formacyjnego Początkowego, Formacji Permanentnej

i Formacji Formatorów

- promuje animację Świeckich Kanosjanów
- rozpowszechnia materiały formacyjne w Zarządach Prowincjalnych.

Animatorka i Animator Międzynarodowy

11. Siostra Animatorka lub Ojciec Animator Międzynarodowy

- reprezentują dwa Kanosjańskie Zgromadzenia Zakonne i są gwarantami charyzmatu
- współpracują z właściwą lub właściwym Doradczynią/Doradcą Generalnym zdającym relację dla Świeckich Kanosjanów
- dbają o działalność i formację Świeckich Kanosjanów, we wszystkich wymiarach, aby byli wedle ducha św. Magdaleny
- współpracują, jako członkowie Zarządu Międzynarodowego, w życiu i zaangażowaniu tego Zarządu
- promują formację Animatorek/Animatorów na poziomie prowincjalnym
- uwrażliwiają wspólnoty na dane Zgromadzenie Zakonne w odniesieniu do powołania świeckiego kanosjańskiego
- utrzymują relacje z odpowiedzialnymi za Rodzinę Świecką

Zarząd Międzynarodowy

12. Zarząd Międzynarodowy: na poziomie Międzynarodowym członkowie Ekipy Zarządu są odnawiani według następującej procedury:

- każda Prowincja Kanosjańska, czyli Zarząd Prowincjalny, w dialogu z Przełożoną Prowincjalną, trzy miesiące przed Zjazdem Międzynarodowym, jeśli uważa, że posiada Świeckiego Kanosjanina zdolnego do Koordynacji na poziomie międzynarodowym, może wskazać jego osobę i przesłać właściwym Przełożonym Generalnym i Zarządowi Międzynarodowemu jego krótki życiorys

- podczas Zjazdu Międzynarodowego, ich nazwiska utworzą listę nazwisk, która zostanie przedstawiona delegatom uczestniczącym w Zjeździe, którzy to delegaci zgłoszą na pięć nazwisk, spośród których Przełożeni Generalni zamianują Przewodniczącą Koordynatorkę lub Przewodniczącego Koordynatora Międzynarodowego

- dialogu z Przewodniczącą-Koordynatorką lub Przewodniczącym Koordynatorem mianowanym i przełożonymi Generalnymi, nastąpi mianowanie Sekretarki lub Sekretarza i Ekonomki lub Ekonoma

- na poziomie międzynarodowym, Siostra Animatorka Kano-sjanka lub Ojciec Animator Kanosjanin będą mianowani przez właściwych Przełożonych Generalnych.

W przypadku braku kandydatury, delegaci uczestniczący w Kongresie wskażą pięć nazwisk, z których Przełożeni Generalni zamianują Przewodniczącą-Koordynatorkę lub Przewodniczącego Koordynatora.

Gdyby nie zasugerowano żadnego nazwiska, Przełożeni Generalni zamianują Przewodniczącą-Koordynatorkę lub Przewodniczącego-Koordynatora.

Zjazd Międzynarodowy

13. Zjazd Międzynarodowy

- jest obchodzony co pięć lat

- jest utworzony z Ekipy Zarządu Międzynarodowego, z Koordynatorów Prowincjalnych, z Animatorek/Animatorów Prowincjalnych i z Delegatów dla Prowincji

- głosuje z listy nazwisk prezentowanych w róży pięciu nazwisk, spośród których zostanie mianowany Przewodniczący-Koordynator Międzynarodowy

- weryfikuje przebytą drogę oraz cele osiągnięte przez Stowarzyszenie

- pogłębia specyficzne tematy proponowane przez Zarząd Międzynarodowy, po konsultacji z Zarządem Prowincjalnym

- planuje kolejne itinerarium w ciągłości z poprzednimi, starając się odpowiedzieć na konkretne wyzwania kontekstu religijnego i społecznego.

Zjazd Prowincjalny

14. Zjazd Prowincjalny:

- jest obchodzony co pięć lat
- realizuje się po Zjeździe Międzynarodowym, według sposobów ustanowionych przez Regulaminy Prowincjalne; może się składać z Ekipy Zarządów lokalnych i z delegatów, wybranych przez grupy lub przez Zgromadzenie, złożonej ze wszystkich świeckich Prowincji przynależących do Stowarzyszenia lub w inny sposób
- prezentuje tematy podjęte na Kongresie i Zjeździe Międzynarodowym
- proponuje zmiany Regulaminów Prowincjalnych
- weryfikuje przebytą drogę i osiągnięte cele Stowarzyszenia
- pogłębia poszczególne tematy, po konsultacji z Zarządem Lokalnym
- planuje kolejne itinerarium w ciągłości z poprzednimi, starając się odpowiedzieć na konkretne wyzwania kontekstu religijnego i społecznego.

Zarząd Prowincjalny

15. Zarząd Prowincjalny

- jest odnawiany według sposobów mianowania lub wybierania jak ustanowiono w Regulaminach Prowincjalnych
- promuje wzrost i rozwój Stowarzyszenia
- spotyka się systematycznie
- proponuje działania wspólne na poziomie prowincjalnym
- animuje grupy lokalne
- promuje uczestnictwo organizmów kościelnych i świeckich
- promuje poznanie charyzmatu w środowiskach świeckich
- ustanawia roczną kwotę członkowską dla Świeckich Kanośjanów Prowincji. Na początku roku kalendarzowego daje

dziesięć (10%) na potrzeby Zarządu Międzynarodowego, pozostałe na potrzeby Zarządu Prowincjalnego i Lokalnego

- odwołuje ze stanowiska zrzeszonego członka według tego, co przewidziane w nr 20 Statutu.

Koordynatorka lub Koordynator Prowincjalny

16. Koordynatorka lub Koordynator Prowincjalny

- zwołuje i przewodniczy spotkaniom Zarządu Prowincjalnego
- ustala porządek dnia, mając na uwadze potrzeby Ekipy tego Zarządu i jego programowanie
- koordynuje komunikację ze Świeckimi Kanosjanami na poziomie prowincjalnym we współpracy z innymi członkami Ekipy
- promuje programy i sens przynależności do Stowarzyszenia
- utrzymuje ścisłe kontakty z właściwymi Zgromadzeniami Zakonnymi
- utrzymuje ścisłe kontakty z Zarządem Międzynarodowego Stowarzyszenia, podtrzymując programowanie na poziomie międzynarodowym.

Sekretarka lub Sekretarz Prowincjalny

17. Sekretarka lub Sekretarz Prowincjalny

- pisze protokoły ze spotkań Ekipy i rozdaje je wszystkim członkom Ekipy
- zbiera, archiwizuje i przekazuje informacje odnośnie spotkań Ekipy
- dba o rejestracje członków i o materiał różnych wydarzeń prowincjalnych
- towarzyszy w sposób szczególny lokalnym sekretarkom Stowarzyszenia.

Ekonomka/Ekonom Prowincjalny

18. Ekonomka/Ekonom Prowincjalny

- promuje solidarność ekonomiczną, opierającą się na corocznej opłacie członków, czerpiąc również z innych źródeł ekonomicznych zarówno wewnątrz Stowarzyszenia jak i poza nim
- popiera różne formy działalności, twórcze inicjatywy, formację członków i przypomina o przesyłaniu dziesięciny do Zarządu Międzynarodowego
- przedstawia Zarządowi Międzynarodowemu kosztorys wstępny i roczny bilans wydatków.

Animatorka i Animator Prowincjalny

19. Animatorka i Animator Prowincjalny

- reprezentuje Kanosjańskie Zgromadzenie Zakonne
- dba o łączność z Animatorką i Animatorem Międzynarodowym
- dba o formację Animatorów/Animatorek lokalnych
- przygotowuje itineraria formacyjne z Animatorkami i Animatorami lokalnymi, stosując się do dyrektyw Zarządu Międzynarodowego
- okresowo spotyka się z Animatorkami i Animatorami lokalnymi, w celach konsultacji, rozeznawania i programowania.

Asystentka i Asystent Prowincjalny

20. Asystentka i Asystent Prowincjalny referenci Stowarzyszenia:

- dokumentują i informują Radę Prowincjalną odnośnie do życia Stowarzyszenia
- są okresowo informowani o postępach Stowarzyszenia
- uczestniczą w nadzwyczajnej i specyficznej działalności Stowarzyszenia na poziomie prowincjalnym: planowanie ogólne, Plan Formacyjny
- uczestniczą w animacji Animatorów i Animatorek lokalnych
- uczestniczą, na ile to możliwe, w spotkaniach formacyjnych i animacjach grup na poziomie prowincjalnym i międzynarodowym.

zarząd lokalny

21. Zarząd lokalny:

- spotyka się i angażuje w comiesięczne zebrania
- redaguje i realizuje planowanie roczne formacji według wskazówek Zarządu Prowincjalnego
- przekazuje informacje grupie
- utrzymuje relacje z innymi grupami
- utrzymuje relacje z Kanosjańskim Zgromadzeniem Zakonnym oraz z Kościołem lokalnym
- przyjmuje i dopuszcza nowych kandydatów do Stowarzyszenia, informując Zarząd Prowincjalny
- zabezpiecza odpowiednimi inicjatywami własne finanse.

RELACJA STOWARZYSZENIA „ŚWIECKICH KANOSJA-NÓW” ORAZ OBYDWU KANOSJAŃSKICH ZGROMADZEŃ ZAKONNYCH

Statut, rozdział VII

Przełożeni Generalni

22. Przełożeni Generalni obydwu Kanosjańskich Zgromadzeń Zakonnych, bezpośrednio odpowiedzialni za Stowarzyszenie „Świeckich Kanosjanów”, mają za zadanie:

- utrzymywać żywego i autentycznego ducha św. Magdaleny w Stowarzyszeniu, osobiście i za pośrednictwem Asystentów referentów
- promować koordynację i wymianę na poziomie prowincjalnym i międzynarodowym oraz współpracę, szczególnie w dziedzinie formacji
- zapraszać Zarząd do wnoszenia własnego udziału do Kapituły Generalnej i innych spotkań Kanosjańskich Zgromadzeń Zakonnych
- upewniać się, że Świeccy otrzymują formację charyzmatyczną

oraz zapraszać wspólnoty zakonne do dzielenia się momentami modlitwy i posługi apostołskiej.

Asystent Generalny i Asystentka Generalna referenci

23. Asystent Generalny i Asystentka Generalna referenci Stowarzyszenia:

- przekazują wytyczne Instytucjonalnych Rad Generalnych
- dokumentują i informują Rady Generalne
- są okresowo informowani o postępach pracy Stowarzyszenia
- uczestniczą w nadzwyczajnej i okresowej działalności Stowarzyszenia, planowaniu ogólnym, planie formacyjnym, rewizji Statutu, organizowaniu wydarzeń międzynarodowych
- uczestniczą w Kongresie Świeckiej Rodziny Kanosjańskiej i w Międzynarodowym Zjeździe Stowarzyszenia „Świeckich Kanosjanów”
- uczestniczą, jeśli to dla nich możliwe, w spotkaniach formacyjnych i animacyjnych grup.

komunia

24. Członkowie obydwu Zgromadzeń Zakonnych i Świeckich Kanosjanów, z racji uczestniczenia w tym samym charyzmacie, są częścią Rodziny Kanosjańskiej poprzez szczególną więź duchową:

- są odpowiedzialni za żywotność charyzmatu w swych codziennych realiach, dla dobra Kościoła i na chwałę Bożą
- zobowiązują się do przeżywania miłości braterskiej w otwartym i ufnym dialogu
- uczestniczą w radosnych i smutnych chwilach życia Rodziny Kanosjańskiej
- codziennie pamiętają o sobie w modlitwie i proszą w sposób szczególny o powołania do różnych form żywotności Rodziny Kanosjańskiej
- ofiarują Msze Święte po śmierci członków Rodziny Kanosjańskiej.

FORMACJA

ŚWIECKI W KOŚCIELE

Wy jesteście solą ziemi. Wy jesteście światłem świata. Niechaj świeci wasze światło przed ludźmi, aby widzieli wasze dobre czyny i chwalili Ojca waszego, który jest w niebie

Mt 5, 13-16

To towarzystwo ma jako cel uczczenie Najświętszej Maryi Bolesnej, poprzez praktykowanie Miłości.

Magdalena

tożsamość świeckiego

Lumen Gentium precyzuje, że świeccy wcieleni w Chrystusa poprzez chrzest i ustanowieni Ludem Bożym, pełnią ze swojej strony w Kościele i w świecie misję właściwą całemu ludowi chrześcijańskiemu. Charakter świecki jest właściwy i specyficzny ludziom świeckim. Z tytułu właściwego im powołania świeccy mają za zadanie szukanie Królestwa Bożego, zajmując się sprawami świeckimi i kierując nimi po myśli Bożej: „Tam ich Bóg powołuje, aby wykonując właściwe sobie zadania, kierowani duchem ewangelicznym przyczyniali się do uświęcenia świata na kształt zaczynu, od wewnątrz niejako, i w ten sposób przykładem zwłaszcza swego życia promieniując wiarą, nadzieją i miłością, ukazywali innym Chrystusa”⁵².

żywe narzędzie

Osoba świecka jako żywe narzędzie misji Kościoła, według nowych wskazówek, które się wyłoniły z nauczania kościelnego, ma wcielać styl współodpowiedzialności i komunii, „zadaniem świeckiego jest promowanie żywego nurtu duszpasterstwa, odczytywanie nowych znaków życia Kościoła, aż do stania się zdolnym do otwierania nowych dróg do ewangelizacji we współpracy z apostołem hierarchicznym, do stawiania się współodpowiedzialnym we wspólnej pasji ewangelicznej”.

⁵²LG 31.

radę ewangeliczne

Kościół w *Lumen Gentium* zaprasza chrześcijan do praktykowania rad ewangelicznych i zachęca do doskonałości: „bądźcie wy zatem doskonali, jak doskonały jest Ojciec wasz niebieski”⁵³ w imię świętości i uczestniczenia w boskości Boga otrzymanych wraz z chrztem. Jednakże każdy musi postępować za własnym darem i własnym zobowiązaniem, i w ten sposób kroczyć bez zwłoki, drogą żywej wiary, która rozpala nadzieję i działa przez miłość.

drogi do świętości

Kolejno zostają wymienione drogi dla osiągnięcia świętości: miłość, słuchanie Słowa Bożego, uczestnictwo w sakramentach, szczególnie w Eucharystii, pilność w modlitwie, czynna służba braciom.

lud Boży

Świeccy, będąc przez chrzest wszczępieni w Chrystusa, zostali ukonstytuowani Ludem Bożym i stawszy się z tej racji na swój sposób uczestnikami kapłańskiego, prorockiego i królewskiego posłannictwa Chrystusa...”⁵⁴.

„Wszyscy wierni mają obowiązek i prawo do współpracy w tym, aby przepowiadanie zbawienia rozszerzało się coraz bardziej na ludzi wszystkich czasów i każdego miejsca”⁵⁵.

formacja

W imię tej misji, która została powierzona wszystkim ochrzczonym, dekret o Apostolstwie świeckich na Soborze Watykańskim II wyraża doniosłość formacji, jej zasady i sugeruje jej sposoby. Mówi o „różnorodnej i integralnej formacji” o „formacji, która musi być doskonała w ciągu całego życia” i zakłada, że świeccy będą „integralnie formowani pod wzglę-

⁵³ Mt 5, 48.

⁵⁴ C 204

⁵⁵ C 211.

dem ludzkim, duchowym i doktrynalnym”. Nie powinno poza tym brakować od samego początku formacji zdolności „widzenia, osądzania i działania w świetle wiary, formowania i doskonalenia samych siebie wraz z innymi, za pośrednictwem działań i włączania się w ten sposób w czynną służbę Kościoła”.

ŚWIECKI W CHARYZMACIE KANOSJAŃSKIM

Czyńcie to, czego się nauczyliście, co przejęliście, co usłyszeliście i co zobaczyliście u mnie, a Bóg pokoju niech będzie z wami. Flp 4,9

*Jest absolutnie koniecznym, aby osoba pragnąca
zjednoczyć się z Towarzystwem, była właściwie pouczona
odnośnie prawdziwego ducha Zgromadzenia.*

Magdalena

tożsamość Świeckiego Kanosjanina

Magdalena od samych początków dzieła pragnęła mieć przy sobie osoby świeckie, które współpracowałyby z nią w duchu głęboko apostołskim, by przez przygotowane osoby móc rozszerzać i umacniać życie Kościoła. Pragnęła, by każdy chrześcijanin, w swoim środowisku, dokładał starań w głoszeniu Królestwa Bożego. W ten sposób zrodziły się różne inicjatywy, wśród których znajdują się Nauczycielki Wiejskie, Tercjarki, Współbracia Maryi Bolesnej, Rekolekcje dla Dam, wszystkie nastawione na harmonię między Zgromadzeniem a współpracownikami świeckimi, według ducha kanosjańskiego.

charyzmat Miłości

Elementy cechujące tożsamość kanosjańską są dziełami ewangelizacji i miłości we współpracy z komponentami kościelnymi i cywilnymi terytorium. W ten sposób zdefiniowany został laikat świecki w seminarium formacyjnym: „mężczyźni i kobiety, którzy, otrzymawszy dar charyzmatu kanosjańskiego, należycie uformowani, dzieląją niepokój miłości

i służbę ubogim oraz maluczki, na sposób świecki żyją Charyzmatem Miłości, koncentrując się na nim oraz na ewangelicznych wartościach. Dają oni świadectwo wiary w Chrystusa, miłości do ubogich i nadziei pokładanej w samym Bogu. Poświęcają się apostołstwu szczególnie w dziedzinie wychowania, na polu katechetycznym, oratorskim i charytatywnym. Zobowiązują się do wychodzenia naprzeciw pilnym potrzebom braci, według własnych zdolności, śladami tradycji wyznaczonej doświadczeniem Tercjarek i Współbraci Maryi Bolesnej”.

życiowe zobowiązanie

Świecki Kanosjanin, pozwalając się formować przez Miłość Największą, Jezusa Ukrzyżowanego, staje się uważny na dostrzeganie Jego obecności w biegu wydarzeń życia codziennego oraz w osobach, które spotyka. Powierając się Jezusowi, przeżywa radości, codzienne trudy oraz bolesne doświadczenia w świetle Misterium Paschalnego. Zobowiązuje się do życia wnoszącego pokój, radość i jedność do rodziny, w środowisko pracy, w zaangażowanie społeczne i duszpasterskie.

Maryja wzorem

W Maryi Matce Miłości pod Krzyżem, świecki Kanosjanin znajduje wzór wiary, mocy i daru. Maryja uczy progresywnego przeżywania cnót właściwych charyzmatowi kanosjańskiemu: cierpliwości, posłuszeństwa, łagodności, słodkości, ducha najbardziej miłującego, najwspaniałomyślniejszego i najcierpliwszego.

Jezus Ukrzyżowany

Patrząc na Jezusa Ukrzyżowanego i na Dziewicę Maryję, Świecki Kanosjanin powinien dążyć do połączenia w codzienności wiary i życia, intensywnie karmiąc swą duchowość poprzez modlitwę osobistą, rodzinną i wspólnotową, słuchanie i rozważanie Słowa Bożego, uczestniczenie w życiu liturgicz-

nym i sakramentalnym Kościoła, ewangeliczny zapał w rzeczywistościach doczesnych.

promowanie

Promowanie laikatu jest konstytutywną częścią charyzmatu kanosjańskiego. Magdalena patrzy z szacunkiem, zaufaniem oraz poważaniem na świeckich, doceniając ich moc apostołską. Według niej każdy świecki jest wezwany, posłany do głoszenia miłości Bożej do ludzi. „Docenianie i formowanie świeckich, to intencja leżąca u podstaw różnych inicjatyw Magdaleny: seminariów, Rekolekcji Duchowych, Planów dla Tercjarek, stowarzyszeń, pobożnych związków. Matka jest przekonana, że nikt się nie improwizuje apostoła, ponieważ apostołstwo jest wyrazem serca zakochanego w Chrystusie, rozpalonego gorliwością dla Boga i zbawienia braci”.

uwaga względem osoby

W formacji Magdalena z mocą podkreśla konieczność szczególnej uwagi względem osoby, co ma na celu określenie drogi jak gdyby spersonalizowanej i zaprasza Mistrzynię do: „rozważenia, aby odkryć duchowe potrzeby tych córek, jak również ich potrzebę kształcenia, by później formować je w sposób, w jaki będą potrzebować... przenikać ich charakter, temperament, talent, zdolności...⁵⁶. Potwierdza poza tym prymat tego, co wewnętrzne i zawsze zastrzega pierwszeństwo relacji z Bogiem.

FORMACJA POCZĄTKOWA

Kroczę drogą Twoich przykazań, ponieważ Ty poszerzyłeś moje serce.
Ps 119, 32

Każda będzie przejawiać największą troskę, aby stać się przykładem jedności swojej rodziny. Magdalena

⁵⁶ RD 149.

proces stopniowy

Świecki Kanosjanin angażuje się w stopniowy, indywidualny i grupowy proces formacji, który obejmuje Formację Początkową i, po Obietnicy lub Modlitwie Zawierzenia, Formację Permanentną według założeń i sposobów określonych w następujący sposób.

cel ogólny

Celem ogólnym jest pogłębienie własnej tożsamości człowieka ochrzczonego i Świeckiego Kanosjanina, aby być w rodzinie, w Kościele i w świecie, Miłością przeżywaną, która karmi się u stóp Krzyża wpatrując się w Jezusa Ukrzyżowanego i Maryję Bolesną.

Wymiar ludzki

harmonijne dojrzewanie

- dążyć do harmonijnej i pełnej dojrzałości własnej osoby
- przyjmować postawę słuchania siebie, innych i świata
- rozumieć znaki czasu i zasadnicze potrzeby społeczne
- uosabiać w środowisku rodzinnym, społecznym i kościelnym postawy sugerowane przez Magdalenę: wdzięczność, bezinteresowność, miłość, siłę, spokój, nadzieję, zawierzenie.

Wymiar chrześcijański

dojrzewanie w wierze

- przeżywać życie jako dar Boga Ojca, który kocha nas bezinteresownie, i jako wezwanie (powołanie)
- słuchać Słowa Bożego i je rozważać
- pomnażać własną wiarę dojrzewając w modlitwie osobistej, liturgicznej i w życiu sakramentalnym
- dojrzewać w przynależności do życia kościelnego aktywnie w nim uczestnicząc
- przeżywać wymiar charytatywny zwracając szczególną uwagę na najuboższych

- głosić wiarę w Chrystusa Ukrzyżowanego i Zmartwychwstałego i dawać o Nim świadectwo.

Wymiar charyzmatyczny

Formacja serca:

równowaga wewnętrzna

- przeżywać modlitwę jako „myślną modlitwę serca”: medytacja-kontemplacja w jej wymiarze uczuciowym
- wychowywać do „formacji serca” i poszukiwać równowagi wewnętrznej, aby przeżywać relacje międzypersonalne jako pogodne, będąc świadomymi tego, że spotykając drugiego człowieka, spotykamy Chrystusa
- kształtować ducha jedności i rodziny, aby wzrastać w dzieleniu się i we współodpowiedzialności za otrzymane dary.

Chrystus Ukrzyżowany:

Największa Miłość

- uczyć się przyjmowania „obecności Ojca w biegu wydarzeń” i stopniowo stawać się gotowymi do wybierania Jego woli jako własnej, pozwalając się kształtować przez Miłość Największą, Jezusa Ukrzyżowanego”
- przeżywać codzienną aktywność według „Ducha Jezusa Chrystusa: ducha miłości i słodyczy, łagodności, i pokory; ducha gorliwości i mocy; ducha najbardziej miłującego, najcierpliwszego i najwspaniałomyślniejszego”.

Maryja Bolesna:

Maryja Bolesna

- patrzeć na Maryję pod Krzyżem jako na wzór, aby Ją naśladować w Jej wierze, mocy i bezinteresowności.

sposoby

Sposobami Formacji są:

- medytacja
- rachunek sumienia w świetle Słowa Bożego

- analiza i krytyczna lektura dzisiejszych realiów społecznych
- Lectio divina
- uczestnictwo w życiu kościelnym i sakramentalnym
- doświadczenia dzielenia się i miłości
- rozeznawanie
- systematyczne spotkania w lokalnych grupach
- Rekolekcje duchowe
- pogłębienie osobiste

źródła

Źródłami, z których można czerpać w formacji są:

- Pismo Święte i Dokumenty Magisterium Kościoła
- Tekst fundacyjny dla laikatu kanosjańskiego: Plan Tercjarek
- Teksty charyzmatyczne: Wspomnienia (Memorie), Reguła Rozszerzona (Regola Diffusa), Pisma duchowe św. Magdaleny di Canossa
- Bibliografia Rodziny Kanosjańskiej

czasy

Itinerarium Formacyjne zawiera Formację Początkową i Permanentną. Formacja Początkowa: prowadzi osobę do stopniowego zrozumienia powołania i tożsamości Świeckiego Kanosjanina.

Itinerarium to przewiduje przynajmniej dwa lata przygotowania, włączenie w grupę lokalną wraz z towarzyszeniem Matki lub Ojca i kończy się Obietnicą lub Modlitwą Zawierzenia, według ustaleń Regulaminu Prowincjalnego.

treści

Zasadnicze treści dla formacji Świeckiego Kanosjanina czerpane są z:

- Życia świętej Magdaleny- Duchowości i charyzmatu kanosjańskiego
- Statutu Stowarzyszenia Świeckich Kanosjanów
- Planu Tercjarek

formacja permanentna

Formacja Permanentna, która rozpoczyna się po przyłgnięciu Świeckiego Kanosjanina do Chrystusa, poprzez Obietnicę lub Modlitwę Zawierzenia, trwa przez całe życie. Dokonuje się w codzienności w relacjach i zadaniach, i stale towarzyszy Świeckiemu Kanosjaninowi w pogłębianiu jego tożsamości i misji. Uzdalnia go do podjęcia odpowiedzialności za własną formację, podtrzymywaną środkami i odpowiednimi pomocami, drogą osobistą i grupową, na poziomie prowincjalnym i międzynarodowym.

KONSEKRACJA PRZEZ ŚLUBY PRYWATNE

Położ mnie jak pieczęć na twoim sercu, bo jak śmierć potężna jest Miłość
Pnp 8, 6

*Konsekracja jest darem Boga, ofiarowanym nam na Jego chwałę
i dla dobra braci*
Magdalena

konsekracja

Konsekracja poprzez jeden albo więcej ślubów, sięga czasów Kościoła pierwotnego. Termin „konsekracja” pochodzi od słowa „konsekrować”, uczynić „świętym”, przynależącym do porządku rzeczy zarezerwowanych Bogu. „Konsekracja” wskazuje akt, który jednoczy z Bogiem poprzez więź tak silną, w taki sposób, że ta osoba jest zarezerwowana Panu Bogu. Pan Bóg wybiera, a w tej Bożej inicjatywie konieczna jest odpowiedź osoby; zatem bycie konsekrowanym zawiera spotkanie i współbrzmienie dwóch woli, woli Bożej i woli osoby, która odpowiada, oddając siebie Bogu.

ślub

Osoba staje się znakiem miłości Chrystusa wobec Kościoła i zobowiązuje się poprzez ślub. Ślub jest podjętą i wolną

obietnicą możliwego i lepszego dobra, uczynioną Bogu; musi być dopełniony cnotą religijności⁵⁷.

Uprzywilejowaną treścią ślubu jest życie przykładem i radami ewangelicznymi, danymi przez Jezusa w Jego ziemskim życiu niektórym spośród Jego uczniów, który zaprasza ich nie tylko do przyjęcia Królestwa Bożego we własnym życiu, lecz również do naśladowania z bliska Jego sposobu życia⁵⁸.

chodzi o coś więcej

Święta Magdalena w przedmowie do Reguł Zgromadzenia Córek Miłości, podkreśla w drodze duchowej wyrażenie: „chodzi o coś więcej” i „chodzi poza tym”. Poza tym podkreśla zaproszenie dane także Świeckim Kanosjanom do życia głębszym naśladowaniem Jezusa Chrystusa.

Statut Stowarzyszenia Świeckich Kanosjanów przewiduje specyficzne towarzyszenie tym, którzy chcieliby się poważnie zobowiązać poprzez konsekrację w świecie ślubami prywatnymi⁵⁹.

formacja do konsekracji

Formacja do konsekracji zbiega się szczególnie z „Inspice et Fac secundum Exemplar”, „kontempluj i czyń według Wzoru”, z zasadniczą normą życia, która wymaga pilnej kontemplacji i gorliwego naśladowania cnót, których nasz Wielki Wzór, Jezus Chrystus, dał szczególnie przykład na Krzyżu. Chrystus zaprasza nas do naśladowania Go, do życia Jego stylem życia.

ukrzyżowani w Ukrzyżowanym

Świecki Kanosjanin Konsekrowany kontempluje Ukrzyżowanego podobnie jak Maryja, która u stóp Krzyża stała się Matką. Tak, jak Magdalena kochała zatrzymywanie się w adorującej kontemplacji i wzruszona przed Ukrzyżowanym i w Nim ko-

⁵⁷C 1191, §1.

⁵⁸Mt 19, 16-21; VC 14.

⁵⁹Statut 14.

chała ukrzyżowanych, najuboższych, z którymi Jezus się utożsamiał, w taki sposób Świecki Kanosjanin odkrywa drogę naśladowania Chrystusa i Dziewicy Bolesnej. Przyjmując zaproszenie Magdaleny, „będzie dokładał najwyższych starań, aby stać się przykładem jedności własnej rodziny, w praktykowaniu cierpliwości, uległości, dobroci i życzliwej słodczy”, cnót połączonych w cnocie miłości.

Przeżywa on swoją konsekrację w duchu charyzmatu Magdaleny, ponieważ czuje się częścią jednej Rodziny Kanosjańskiej.

ślub cierpliwości

Świecki Kanosjanin Konsekwrowany zobowiązuje się do życia ślubem cierpliwości, akceptując ból, trudności, przeciwności, przykrości, kontrowersje, śmierć, duchem pogodnym i ze spokojem, kontrolując własną emocjonalność. Ucieka się do koniecznego spokoju, wytrwałości, systematyczności, pilności bez ustanku w działaniu. Przeżywa cierpliwość jako wyraz swojej wiary w cierpliwość Boga, która wyraża i czyni obecnym Jego miłosierdzie, jako odbłask Jego miłości, w przyjmowaniu i znoszeniu bliźniego oraz w zdolności do wzajemnego noszenia ciężarów innych. Uczy się szanowania czasu Boga oraz czasu tego, kto stoi obok oraz uznawania Boga jako Sprawiedliwego, który pracuje w długich okresach historii. Przeżywa oczekiwanie podobnie jak Maryja, od Zwiastowania „Na Górze miłujących się”, czyli na Kalwarii, w „najcierpliwszym duchu Jezusa”.

ślub posłuszeństwa

Poprzez ślub posłuszeństwa, Świecki Kanosjanin przez wytrwałe słuchanie Słowa Bożego, pozwala uczyć siebie, jak odkrywać działanie Ducha, który prowadzi go do rozpoznania dróg Pana we własnej egzystencji. Poświęca czas milczenia i modlitwy, aby przyjąć prawdę oraz mądrość Bożą. Podobnie jak Maryja, Matka Boża, bezwarunkowo uległa Słowu Bożemu... przeżywa pełnię harmonii ze Słowem Bożym, zachowuje

w sercu wydarzenia swego Syna, układając je w mozaikę⁶⁰, Świecki Kanosjanin Konsekrowany, w swej drodze posłusznej uległości znajduje moc do odczytywania swojej codzienności w świetle Słowa i żyje wspaniałomyślną miłością, starając się każdego dnia uchwycić to, o co Pan prosi go, by realizował.

ślub łagodności

Świecki Kanosjanin Konsekrowany podejmuje ślub łagodności i zobowiązuje się do uznawania, że stanowi część wszystkiego, a nie jest wszystkim, i do opanowywania poruszeń gniewu, które niepokoją duszę, do przyjmowania z łagodną uprzejmością, serdecznością i pogodnym obliczem osób, które spotyka, oraz do wybaczenia otrzymanej niesprawiedliwości.

Potrafi podzielić się tym, czym można się dzielić. Pełni swoją posługę z bezinteresownością i pokorą, i upomina bratersko w „najbardziej miłującym duchu Ukrzyżowanego”.

ślub uprzejmej słodyczy

Świecki Kanosjanin Konsekrowany podejmuje ślub uprzejmej słodyczy, wyrażając miłość we własnym sposobie bycia, w treści słów, w tonie głosu i języku gestów, starając się osiągnąć dobroć charakteru. Wybiera w każdej sytuacji kiedy, co i jak powiedzieć, kiedy milczeć, kiedy działać a kiedy czekać; w zdolności bycia obecnym w otaczającym go świecie, w sposób wyrazisty i konstruktywny. Niczego nie uważa za oczywiste, ale doskonali swą wrażliwość, by umieć rozpoznawać miłość, poświęcenie, pozytywne cechy i zasługi innych.

ślub miłości

Świecki Kanosjanin Konsekrowany podejmuje, jako szczególny dar Boży, powołanie do wytrwałego kochania, podobnie jak kocha Chrystus; znajdowania się zawsze pod Jego spojrzeniem miłości, w całkowitym darze z siebie oraz w rozpoznaniu i przeżywaniu prymatu Dziewictwa serca. Dostrzega Oblicze

⁶⁰ Verbum Domini 27.

Chrystusa w każdym bracie i siostrze, w dzisiejszych formach ubóstwa oraz wolę Bożą w codziennej rzeczywistości. Uwalnia serce z każdej więzi, która uniemożliwia odczytywanie obecności Boga. Miłość nie zna granic, dochodzi do momentu umierania na krzyżu, a miłość w działaniu jest służbą, wyrażaną w gestach uwagi, daru, przebaczenia i wielkich gestów wspańałości w codzienności.

ślub pokory

„Miłość w pokorze i pokora w miłości”: Magdalena nie mogła ich rozdzielać, ponieważ „skoro Jezus Chrystus był uniwersalnym odbiciem wszystkich cnót, On sam ukazał siebie jako przykład świętej Pokory”, „Uczcie się ode mnie, bo jestem cichy i pokornego serca”⁶¹ i „uniżył samego siebie aż do śmierci i to śmierci krzyżowej”⁶².

Ślub pokory prowadzi Świeckiego Kanosjanina Konsekrowanego ku wolności wewnętrznej i wierności planowi Ojca w przyjmowaniu odmienności braci i sióstr, w akceptacji wszystkiego tego, co Bóg codziennie mu pokazuje, starając się żyć pełnią miłości Chrystusa i gorącym zapałem sprawiania, „by został poznany i pokochany”, pozostając w pokorze i ukryciu krzyża.

ślub ubóstwa

Magdalena rozważając nad „duchem ubóstwa”, utożsamia go z wyborem „Boga samego” i odczuwa w swym sercu poruszenie ewangelicznym błogosławieństwem zarezerwowanym dla „ubogich w duchu” w pamięci „Tego, który ze wszystkiego był wyzuty, oprócz swojej miłości”.

Świecki Kanosjanin Konsekrowany stara się żyć duchem ubóstwa, w otwarciu na działanie Ducha dającego życie w „adorującej kontemplacji” świata, dzieła Bożego; stara cieszyć się

⁶¹ Mt 11, 29.

⁶² Flp 2, 6-8.

pięknem i dobrem oraz mieć serce wolne dla „obecności Trójcy” oraz przyjmowania braci i siostr.

Pokłada swoją ufność w Bożej Opatrzności, wyrzeka się powierzchniowości i stara się żyć życiem harmonijnym, prostym i umiarkowanym. Odczuwa pokorną potrzebę przebaczenia i otrzymywania przebaczenia oraz przyjmowania wszystkiego, co się wydarza, jako jasnego wyrazu miłości Boga we własnej egzystencji.

ślub posłuszeństwa

Od kontemplacji tego, co Boże, Magdalena stawia w centrum swojej egzystencji Ukrzyżowanego Zmartwychwstałego, wielki Przykład posłuszeństwa Ojcu: „Od doskonałej ofiary całopalnej Chrystusa uczy się być posłuszną w sposób najdoskonalszy”. Posłuszeństwo jest najdoskonalszym i najbardziej znaczącym wyrazem miłości Boga. Świecki Kanosjanin Konsekrowany rozpoznaje Wolę Bożą, przejawiającą się lub rozumianą intuicyjnie, jako wcielenie Bożej miłości, w swojej wędrówce wiary i stara się zjednoczyć swoje własne życie z wolą Bożą, wyrażoną w Ewangelii i w codziennych sytuacjach. Jest otwarty i dyspozycyjny na potrzeby Kościoła i społeczeństwa, odczytując wydarzenia oczyma miłości i wiary, akceptując je z pogodą ducha i zaufaniem Opatrzności.

ślub apostołstwa

Św. Magdalena, przekonana, że apostołstwo jest wyrazem serca zakochanego w Chrystusie, rozpalonego gorliwością dla Ojca i dla zbawienia ludzkości, inspiruje Świeckiego Kanosjanina Konsekrowanego do poświęcenia się poprzez ślub apostołstwa w służbie Kościołowi w jedności z duszpasterzami.

Z radością angażuje się w dążenie, by poznano i pokochano Jezusa, poprzez świadectwo życia i ewangelizację, wniesienie pokoju i jedności w środowisku rodziny, pracy, w działalność społeczną oraz w odbudowywanie z miłością obrazu Syna Bożego ponownie ukrzyżowanego w ubogich, w maluczkich,

w cierpiących, w zepchniętych na margines; za pośrednictwem dzieł miłości, w duchu pokory i bezinteresowności.

formacja

Formacja Świeckiego Kanosjanina Konsektrowanego zmierza do pogłębiania wartości konsekracji, ślubu, stopniowej drogi i stałego ofiarowania się Bogu przymierza, w charyzmacie św. Magdaleny. Formacja musi dosięgać głębi osoby Świeckiego Kanosjanina, w taki sposób, by w zwykłych okolicznościach życia przejawiał przynależność do Boga, drogą stopniowego przyswajania uczuć Chrystusa ku Ojcu.

treści formacji dotyczą:

- poznania i pogłębiania konsekracji i życia konsektrowanego
- poznania i pogłębienia wartości ślubów
- poznania historii konsekracji osób świeckich
- pogłębienia wartości poszczególnych ślubów przekładanych na życie codzienne
- pogłębienia duchowości i charyzmatu kanosjańskiego na drodze konsekracji w środowisku świeckim.

źródła

Źródłami, z których należy czerpać są:

- Słowo Boże
- Magisterium Kościoła
- Reguła Rozszerzona (Regola Diffusa)
- Teksty charyzmatyczne
- Statut.

formacja

Spotkania formacyjne są comiesięczne, przebiegają na poziomie charyzmatycznym, biblijnym i kościelnym, opierają się na tematach dotyczących konsekracji i ślubów.

modlitwa

Wymaga się podjęcia zobowiązania systematycznej codziennej modlitwy i „głębszych” momentów medytacji, które będą

prowadzić kandydata do kształtowania serca oraz przyjęcia woli Bożej.

W modlitwie otrzymuje się od Ducha Świętego łaskę kontemplowania w sposób szczególnie tajemniczy Pana, umarłego i zmartwychwstałego dla wszystkich oraz przenikania niezgłębianych bogactw Jego miłości, aby Go miłować i sprawiać, by był On kochany.

Ćwiczenia Duchowe są cenną okazją do odkrywania i coraz lepszego wielbienia cudów, jakie Pan czyni, i których stale dokonuje w każdej osobie. Są czasem corocznej weryfikacji, aby coraz głębiej i konkretniej przeżywać Ewangelię i zobowiązania. Te dni bliskości z Bogiem przeżywane są w ciszy i skupieniu, aby powrót do życia codziennością mógł być wyrazem miłości otrzymanej od Chrystusa.

odpowiedzialni

Formator grupy wraz z Koordynatorem zobowiązuje się do wytrwałego towarzyszenia na duchowej drodze kandydata poprzez systematyczne spotkania przez ustalony okres czasu, zgodnie z wymogami każdego kandydata i podążając za wytycznymi Formacyjnego Planu Stowarzyszenia.

Od Świeckiego Kanosjanina wymaga się, po jego zobowiązaniu się Obietnica albo Modlitwą Zawierzenia, pogłębionej drogi formacji dotyczącej poświęcenia Bogu w środowisku świeckim.

Kierownictwo Duchowe nie tylko jest zalecane, ale jest istotne dla lepszego rozeznania, przed przyjęciem zobowiązania ślubów prywatnych.

złożenie ślubów. Po około trzech latach zaangażowania w formację osobistą, Świecki Kanosjanin, za aprobatą Zarządu Prowincjalnego, może złożyć jeden lub więcej ślubów w formie prywatnej, swojemu Spowiednikowi, który będzie towarzyszył na drodze konsekracji.

Odnowienie ślubu albo ślubów następuje co roku, zawsze w formie prywatnej, wobec swojego Spowiednika.

WERYFIKACJA OSOBISTA

relacja

1. Jak wygląda twoja relacja z Chrystusem Ukrzyżowanym, w jaki sposób dążysz do podtrzymywania i przeżywania swojego coraz głębszego zjednoczenia z Nim w modlitwie?

środki

2. Czy ofiarowane nam środki, tj. Słowo Boże, medytacja, Dokumenty Kościoła, pobudzają nas na drodze duchowej do pomagania braciom i siostram w poznaniu i pokochaniu Jezusa?

Eucharystia

3. Dla Magdaleny celebrowanie Eucharystyczne było źródłem, z którego mogła czerpać siłę do umacniania swojej miłości ku Jezusowi. Jak w swoim życiu przeżywasz ten Sakrament?

zobowiązanie

4. Jak przeżywasz swoje zaangażowanie w różnych wymiarach życia każdego dnia, by wzmacniać swoją relację z Jezusem i być Jego świadkiem pośród braci i sióstr?

wierność

5. Czy byłeś wierny i zaangażowany w przeżywaniu ślubu lub ślubów i planu osobistego?

charyzmat

6. Jaką uwagę zwracałeś na Styl i Ducha Charyzmatycznego?

PLAN OSOBISTY ŚWIECKIEGO KONSEKROWANEGO

Cel Życie miłością, bezinteresownością i miłosierdziem Chrystusa Ukrzyżowanego, Umarłego i Zmartwychwstałego.

Moja rzeczywistość Dary.....
Ograniczenia.....

jedność

1. Jedność życia: Być i działać

- Czy mam świadomość bycia córką albo synem Boga?
- W jaki sposób oddaję na służbę braciom i siostram dary, które dał mi Bóg?
- Które „Słowo” porusza mnie do dawania siebie bez granic?

przynależność

2. Jak przeżywam i odkrywam moją przynależność do Chrystusa w codzienności?

środki

3. Środki pomagające w drodze duchowej

- Jak żyję Słowem Bożym?
- Jak żyję życiem modlitwy?
- Jak żyję życiem sakramentalnym?
- Jak dbam o życie liturgiczne?
- Czy potrafię odkrywać Oblicze Boże w sytuacjach każdego dnia?

służba

4. Służba w ministerialności

Do kogo skierowana jest moja posługa głoszenia Radosnej Nowiny?

- do rodziny
- do pracy
- do maluczkich

- do chorych
- do ubogich i potrzebujących
- do młodych

styl

5. Styl życia

W jaki sposób spotykam braci i siostry, którzy potrzebują mojej pomocy?

- z prostotą
- z serdeczną akceptacją
- z pokorą
- z radością
- ze spokojem
- z dyspozycyjnością
- z bezinteresownością

Duch Ukrzyżowanego

6. Duchowość charyzmatyczna

- Duch Ukrzyżowanego
- Najbardziej Miłujący
- Najwspaniałomyślniejszy
- Najcierpliwszy

przejrzystość życia

7. Wartości, którymi powinniśmy żyć

- codzienne widzialne gesty, ujawniające Miłość Bożą
- niestrudzony i twórczy zapal
- wiarygodność i przejrzystość życia dla autentycznego i czynnego głoszenia Pana Jezusa
- mądra i osobista wierność, weryfikacja podjętych zobowiązań.

weryfikacja

8. Konsekracja

- czy staram się przeżywać całkowity dar z siebie jako uwielbienie i dziękczynienie Bogu?

- jak przeżywam drogę naśladowania Chrystusa Ukrzyżowanego?
- jakie jest moje zaangażowanie w życiu ślubem lub ślubami?
- jaka jest droga dziewictwa serca?
- jakie zobowiązanie do życia ubóstwem ducha?
- jaka droga wiary dla przystosowania się zawsze do Woli Bożej?

FORMACJA MISYJNA

„Jak Ojciec Mnie posłał, tak i Ja was posyłam”.

J 20, 21

Za każdym razem, kiedy słuchając Mszy słyszałam fragment Ewangelii:

*„Euntes in universum mundum”, czułam rozrzewnienie
i napełnienie pocieszeniem.*

Magdalena

polecenie Jezusa

Polecenie Jezusa: *„Euntes in universum mundum... Idźcie na cały świat”* oraz wytrwała kontemplacja Ukrzyżowanego, „który oddycha samą miłością”, znajduję w Magdalenie tak wiele otwarcia i siły, że czynią ją gotową do cierpienia, „do narażenia nawet życia” i „pójścia dla Pana i na Jego służbę, nawet na Biegun Północny, jeśliby zaszła potrzeba”. Magdalena podkreśla jeszcze zdecydowanie: „duch jest taki, aby być oderwanym od wszystkich i od wszystkiego, gotowym w służbie Bożej do udania się do jakiegokolwiek, nawet najodleglejszego kraju”.

zryw apostolski

Zryw apostolski, bez granic, zawarty w charyzmacie kanosjańskim, w 1860 r. staje się rzeczywistością w naszej pierwszej misji w Hong Kongu, dzięki odwadze sześciu Kanosjanek, które naśladowując miłość bez miary, pozostawiają wszystko i akceptują wszystko, łącznie z nieuniknionymi cierpieniami.

Od początku Misji, Siostry misjonarki z Hong Kongu zawiadamiają Pawię: „pilnie potrzebujemy Tercjarek, niezbyt młodych, aby mogły się tu przystosować, jak trzeba, ponieważ sprawy są tu całkiem odmienne... i pošlijcie Reguły Tercjarek, ponieważ wiecie, że w Mediolanie one je wypełniły”.

W tej prośbie opisane są cechy wymagane od Tercjarek Misjonarek: „... zdrowy rozsądek, zdrowie, duch ofiary, ale nie za młode”, które poświęcą się odwiedzaniu „katolickich kobiet w Szpitalu, dzieciom znalezionym na ulicy a mieszkającym w chińskich Sierocińcach, kobietom żyjącym w odosobnieniu”... robiłyby to, czego Siostry nie mogłyby robić”.

Od samego początku Misji Kanosjańskiej powołanie misyjne żyje w sercu Tercjarek a dzisiaj w sercu Świeckich Kanosjanów.

uniwersalizm

Misja Świeckiego Kanosjanina nacechowana jest pragnieniem promowania i ewangelizowania wszystkich, również poprzez zobowiązanie „*ad gentes*”. Otwartość na powszechność stanowi zaproszenie dla Świeckiego Kanosjanina do darowania swojego czasu, energii, do odwagi oderwania się i naśladowania Chrystusa, aby „dać poznać i pokochać Jezusa” na innych ziemiach, w „jakimkolwiek kraju”.

„Szczególnym powołaniem odznaczają się ci, którzy wyposażeni w naturalne umiejętności, zdolni ze względu na przymioty i bystrość, czują się gotowi do podjęcia działalności misyjnej, bez względu na to, czy są tubylcami czy obcokrajowcami; chodzi o kapłanów, osoby zakonne i świeckie”. (AG).

dar Boży

Powołanie do misji jest darem Boga, dojrzewa na drodze doświadczenia spotkania z Chrystusem, umacnia się w odwadze kroczenia ku temu, co nieznane, i cieszy się obecnością Maryi oraz apostołskiego braterstwa.

oznaki powołania

Oznaki powołania misyjnego, zasadnicze elementy pomagające rozpoznać autentyczność powołania to:

- czysta intencja
- pragnienie poświęcenia się misji uniwersalnej, by odpowiedzieć na wezwanie Chrystusa „Pójdź za Mną”
- dobrowolna decyzja, która wyraża się w spontanicznej ofierze i poprzez otrzymane posłanie
- kwalifikacje lub konieczne cnoty, cechy odpowiadające misji uniwersalnej.

przymioty

Zasadnicze przymioty powołania misyjnego to:

- bycie obecnością Chrystusa w kontekście geograficznym i społeczno-kulturowym, w których jest się powołanym do życia, będąc ożywianym duchem wiary i wytrwałym doświadczeniem modlitwy
- poczucie Kościoła w celu pokornej współpracy z kościołem lokalnym, w który będzie się włączonym, dla przeżywania apostołskiego braterstwa szczególnie z osobami, które pracują na tym samym obszarze misji
- zdolność do życia duchowością i charyzmatem św. Magdaleny
- siła ducha i poświęcenie dla sprostania trudnościom pierwszej ewangelizacji, połączone ze zdolnością rozumienia i wrażliwością; przystosowanie i inkulturacja, w odkrywaniu i docenianiu autentycznych, nieodłącznych wartości, obecnych w innych kulturach i religiach.

świadectwo

Świecki Misjonarz Kanosjanin jest:

- świadkiem, który żyje w Chrystusie i który mówi o Chrystusie, jako o osobie spotkanej, poznanej i kochanej, źródle radykalnej miłości ku wszystkim i podporze swojego posłania; jest

osobą modlitwy i kontemplacji, która uczy się odczytywania w wydarzeniach obecności i bliskości Boga

- osobą ożywianą gorącym zapalem apostołskim, nie stawiającą granic swej szczodroblowości, całkowicie dyspozycyjną do pozostawienia wszystkiego, aby iść za Panem; wiedzącą, iż jest wezwana do ewangelizowania bez granic i do ryzykowania wszystkiego dla Chrystusa

- osobą żyjącą miłością braterską bez granic, „jednakową, uniwersalną, wspólnym umiłowaniem”, otwartą na wszystkich, przeżywaną z tą samą miłością Chrystusa, stylem darmości i bezinteresowności, umiarkowania, powściągliwości i prostoty.

duchowość misyjna

Duchowość misjonarza wyraża się przede wszystkim w życiu pełnią uległości Duchowi, pozwalając się wewnętrznym przez Niego kształtować, by stawać się coraz bardziej podobnym do Chrystusa i przyjmując dary mocy, rozeznawania i śmiałości w proklamowaniu Ewangelii w całej prawdzie.

Świecki Misjonarz Kanosjanin jest wezwany do życia tajemnicą Chrystusa „posłanego” do ewangelizowania. „On ogołocił samego siebie przyjmując postać sługi i stając się podobnym do ludzi”. „Stałem się słabym ze słabymi...; stałem się wszystkim dla wszystkich, by za wszelką cenę zbawić kogoś. Wszystko czynię dla Ewangelii...”. Właśnie dlatego, że „posłany”, misjonarz doświadcza pocieszającej obecności Chrystusa, który towarzyszy mu w każdym momencie jego życia: „Nie lękaj się... bo Ja jestem z tobą”⁶³ i czeka na niego w sercu każdego brata i każdej siostry.

żar świętości

W duchowości misyjnej, kochanie Kościoła i wszystkich stworzeń ludzkich tak, jak kochał je Jezus, jest kolejną cechą charakterystyczną, wzorowaną na miłości samego Chrystusa,

⁶³Dz 18, 9.

uczynioną z uwagi, czułości, współczucia, akceptacji, dyspozycyjności, zainteresowania problemami ludzi. Misjonarz nosi w sobie ducha Kościoła, jego otwarcie i zainteresowanie wszystkimi ludami i wszystkimi osobami, szczególnie najmniejszymi i najuboższymi. Jedynie głęboka miłość do Kościoła może podtrzymywać gorliwość misjonarza. Trzeba na nowo wzbudzać „żar świętości” pośród misjonarzy i całej wspólnoty chrześcijańskiej. Powszechna Formacja Misyjna jest nieodzowna w Kościele, całym misyjnym w jego uniwersalnej otwartości. Rodzina, parafia, szkoła, grupy i ruchy, wszyscy są wezwani do kultywowania w swych członkach wymiaru misyjnego i odpowiedzialności za powszechną ewangelizację. We wspólnotach kościelnych wszystkie działalności wychowawcze muszą się cechować autentycznym duchem misyjnym.

wspólnota kościelna

Wspólnota kościelna w nieunikniony sposób staje się odpowiednim terenem dla wzbudzenia specyficznych powołań misyjnych, do czego konieczne jest specjalne i skrupulatne przygotowanie.

specyficzna Formacja Misyjna

Specyficzna Formacja Misyjna Świeckiego Misjonarza Kano-sjanina musi być rzetelna i kompletna, w swoim wymiarze ludzkim, duchowym, doktrynalnym i apostołskim.

formacja ludzka

Formacja ludzka wspomaga osobę na jej drodze dojrzałości jako istoty ludzkiej i jako wierzącego, na drodze doświadczenia w człowieczeństwie i życiu chrześcijańskim. Podtrzymuje drogę mądrości, równowagi, dialogu, inicjatywy oraz współpracy.

Otwiera zdolność do ewangelicznego odczytywania „znaków czasu”, do integrowania wiary i życia, do pośredniczenia w pojednaniu i pokoju. Do przeżywania głębokiej tożsamości

chrześcijańskiej i kościelnej, w spójności ze Słowem Bożym, na drodze wiary.

formacja duchowa

Formacja Duchowa pomaga w pogłębianiu żywego spotkania z Chrystusem Ukrzyżowanym, Miłością Największą, z Jego Słowem, z sakramentami; relacji osobistej, która przekłada się na życie modlitwy i na drogę cnót chrześcijańskich i charyzmatycznych.

Formacja Duchowa, praktyczna i teoretyczna, bazuje na fundamentalnych zasadach duchowości, zaczerpniętych z nauki Kościoła i z kanosjańskiego życia duchowego, zdolnych do kierunkowania życia Świeckiego Misjonarza Kanosjanina.

formacja doktrynalna

Formacja Doktrynalna aspekt zasadniczy formacji misyjnej, czerpie istotowe treści z:

- Pisma Świętego
- Magisterium Kościoła, odkrywając coraz bardziej tajemnicę Chrystusa, którego później będą głosicielami i świadkami
- studium misjologii, rozpoczęte we własnym środowisku, zakończone później w środowisku Kościoła Lokalnego, do którego Świecki Misjonarz Kanosjanin zostanie posłany. Studium to musi być stale aktualizowane
- studium języka i środowisk ludzkich, w jakie zostanie posłany
- studium dyscyplin, które służą do bezpośredniego przygotowania go do posługi, także musi być przewidziane i zaplanowane.

formacja apostołska

Formacja Apostołska ma przygotować Świeckiego Misjonarza Kanosjanina do komunikowania przesłania: głoszenia, życia sakramentalnego, miłości we wspólnocie i w organizacji.

Wyspecjalizowane przygotowanie zależy od różnych obszarów misji, w jakich będzie musiał on działać.

Jego formacja musi sprzyjać prawdziwemu przystosowaniu, które pozwoli na włączenie w kulturę lokalną, według stylu wcielenia przeżytego przez Chrystusa. Jezus, w rzeczywistości przyjął kulturę i życie ludzi swoich czasów, aby się w nią wcielić, aby ją odnowić i udoskonalić zacznem swojej obecności. Świecki Misjonarz Kanosjanin czyni się współczesnym każdej osobie, szukając języka i odpowiednich znaków, odnawiając sposoby głoszenia i starając się poznać historię struktur społecznych, zwyczajów, mentalności, tradycji moralnych i religijnych nowego środowiska kulturowego.

Ważna jest formacja do analizowania, weryfikacji, planowania i ewaluacji, we współpracy z innymi charyzmatami i posługami, w poszanowaniu własnych ograniczeń.

Jezus Ukrzyżowany

Świecki Misjonarz Kanosjanin powinien „zamieszkiwać w sercu Chrystusa Ukrzyżowanego”⁶⁴, będąc posłanym z Nim przez Ojca dla ewangelizowania świata. Jezus Ukrzyżowany jest źródłem i centrum apostołskiej duchowości kanosjańskiej. To Jezus objawia mu plan zbawienia Ojca, bezgraniczny wymiar Jego miłości wobec ludzkości, odkupieńczą moc Jego posłuszeństwa dopełnionego na Krzyżu. To Jezus wzywa go do „bycia z Nim”, aby jego pójście do świata „przynosiło wiele owoców”.

Matka Boża Bolesna

W swojej synowskiej relacji z Maryją, Matką Boga i ludzkości, Matką Miłości pod Krzyżem, jedną i jedyną Matką, wzrasta jego apostołski zapał, a okazywanie miłości coraz bardziej otwiera się na potrzebujących w świecie i czyni płodniejszym Kościół.

służba

Świecki Misjonarz Kanosjanin po zadeklarowaniu Zarządowi

⁶⁴Ep. III/4, s. 2555.

Lokalnemu swojej dyspozycyjności do służby „Ad Gentes”, komunikacji przekazanej następnie Zarządowi Międzynarodowemu, otrzymuje konieczne przygotowanie do Misji. Zarząd Międzynarodowy oraz właściwi Przełożeni Generalni dwóch Zgromadzeń Zakonnych, zadecydują o czasie i miejscu Misji, gdzie Świecki będzie udzielał swej posługi. Droga rozeznawania wezmą pod uwagę zdolności i możliwości Świeckiego. Nieodzowną jest współpraca z Zarządami Prowincjalnymi miejsc Misji, w które Świecki Misjonarz Kanosjanin zostanie włączony.

mandat misyjny

Mandat misyjny może być nadany zarówno podczas Celebracji Eucharystycznej, jak i w czasie para-liturgii. Postępuje się według Ceremoniału Zgromadzenia 2002 dla mandatu Sióstr i Świeckich.

FORMACJA FORMATORÓW

*Bóg znalazł swój lud na pustej ziemi, opiekował się nim i pouczał,
strzegł jak żrenicy oka. Jak orzeł, co gniazdo swoje ożywia,
nad pisklętami swoimi krąży, rozwija swe skrzydła i bierze je,
na sobie samym je nosi- tak Pan sam go prowadził.*

Pwt 32, 10-12

*Być może stanie się konieczne, że te wybrane na przełożone,
będą działały w poszczególnych środowiskach.*

Magdalena

początki

Jako, że praca wychowawcy jest blisko związana z ojcostwem i z macierzyństwem, tak i Formacja Kanosjańska Formatorów, ma swoje początki i swoją siłę w Bogu Ojcu, który kocha i wychowuje swoje dzieci. Ma ona na celu pełnię miłości, „Miłości najdoskonalszej”, tak, aby można naśladować Jezusa Ukrzyżowanego, który wyraża swą miłość szczególnie na

Krzyżu: miłość uniwersalną, wolną i bezinteresowną, do Ojca i do każdej osoby. Formacja osiąga swojego celu troszcząc się o całą osobę: umysł, serce, wolę, pamięć, przez całe życie, ewangelizując zmysły, pragnienia, uczucia i relacje.

źródła

Źródłami formacji, z których formator powinien czerpać, są:

- Mądrość Boża, która daje żywotność i czyni każdy plan formacyjny skutecznym i znaczącym
- Słowo, które towarzyszy i prowadzi poprzez Liturgię, Lekturę duchową i medytację
- Magisterium Kościoła
- Charyzmat Zgromadzenia
- samo Życie
- Plan Formacji, w którego wytycznych każdy świecki znajduje pokarm. Każdego dnia dopasowuje swoje serce do Charyzmatu Miłości Największej, umacniając tę więź Miłości, która w różnorodności powołań, powoduje poczucie przynależności do tej samej Rodziny, zrodzonej w sercu Magdaleny.

cele

Formacja Formatora powinna prowadzić go do kochania w taki sposób, jak Jezus na krzyżu, do stopniowego stawiania się jak Jezus Ukrzyżowany i Zmartwychwstały, do zamieszkiwania z Nim i bycia dla Niego i tak jak On, dla Królestwa Bożego, do stania się prawdziwym Świeckim Kanosjaninem.

Św. Magdalena podkreślała ważność dobrego wybierania formatorów, ponieważ dobry wynik formacji zależy w dużej mierze od wpływu wychowawcy.

Trzeba rozeznania w wyborze formatora, ponieważ nie wszyscy są uzdolnieni do tej misji.

cechy formatora

Formator Kanosjański powinien być osobą:

- wiary, zdolną do odczytywania otrzymanego posłania, jako wezwania do nawrócenia i zaproszenia do złożenia większej

ufości w Bogu i w Matce Bolesnej; jest człowiekiem modlitwy, a Bóg jest jego zwyczajowym punktem odniesienia, nie tylko w kościele, ale w codzienności i w relacjach ze Świeckimi Kanosjanami

- komunii z Bogiem w kontemplacji Jezusa Ukrzyżowanego, Miłości Największej, i w naśladowaniu Jego cnót, przyjmując ducha miłości, poświęcenia i wspańałowmyślnego daru z siebie
- doświadczoną w człowieczeństwie, z sercem, które potrafi słuchać, przebaczać, rozumieć i czekać, z sercem uważnym na każdą osobę, szczególnie na jej wzrost w świętości i na jej potrzeby
- otwartą na uniwersalizm kościelny, kultywującą w członkach Stowarzyszenia wymiar misyjny, odpowiedzialność za uniwersalną ewangelizację i dialog z innymi religiami
- zrywu apostołskiego, „niepokoju”, by dać poznać i pokochać Jezusa Chrystusa, szerząc Chwałę Bożą i współpracując dla zbawienia wielu braci i sióstr.
- wielkiej prawości i zdolności do rozeznawania, trafnie wartościującym przed Bogiem; do kompetencji dołącza dary dobroci, roztropności i entuzjazmu; jest osobą, która poświęca się dziełu formacyjnemu, „całym swoim sercem”, akceptując ofiarę i dar z siebie dla miłości Królestwa Bożego
- elastyczną, gotową do zmiany planów i strategii, dla autentycznej potrzeby wcielania przesłania chrześcijańskiego, przystosowując się, jak św. Magdalena, do różnych kategorii osób, do różnych kontekstów kulturowych i do różnych potrzeb.

służba

Formator Kanosjański otrzymujący posłanie towarzyszenia Świeckim Kanosjanom podczas ich drogi formacyjnej:

- ofiaruje Świeckiemu Kanosjaninowi sposobność stopniowego osiągnięcia harmonijnej osobowości, zdolnej do tworzenia głębokich i pogodnych relacji z samym sobą, z innymi, z Bogiem; prowadzi go ku dawaniu autentycznego świadectwa Ewangelii i Charyzmatowi, pomaga mu w szukaniu samego

Boga i prostego życia, z postawą przyjmowania, modlitwy i stosownej odpowiedzi na potrzeby lokalne

- towarzyszy każdej osobie czyniąc ją świadomą własnego daru

i daru innych, świadomą wzrostu, wydarzenia wewnętrznego i aktu wolności, który pozwala wybrać i naśladować Chrystusa Ukrzyżowanego, Boskiego Wzoru: u każdego Świeckiego Kanosjanina stara się kształtować serce, życiową siedzibę aspiracji, uczuć i woli, wspomagając go w spotkaniu Serca Chrystusa i serca Dziewicy Bolesnej

- pomaga drugiemu w pozostawaniu otwartym na działanie Ducha, aby go uwolnił, oczyścił, kształtował i rozpalał ogniem Miłości

- formuje świadomość misyjną i wzbudza we wszystkich żar apostołski, pobudzając pilność i konieczność niesienia przesłania Chrystusa wszystkim ludom, wewnątrz i na zewnątrz własnych granic i podtrzymuje powołanie misyjne, udzielając rzetelnej i całkowitej formacji

- respektuje plan Boga wobec każdej osoby, ponieważ w winnicy Pańskiej można pracować w różny sposób, i stara się odkryć, wyodrębnić tych, którzy mogą dać więcej, do czego zapraszała także św. Magdalena; rozeznawać w osobach wezwanie Pana do większego zaangażowania duchowego i apostołskiego, zawsze na sposób świecki.

sposoby

Konkretnymi sposobami podkreślanymi przez Magdalenę dla pierwszej formacji są:

- konieczna edukacja, przyjęcie i wcielenie ducha Chrystusa, otwarcie serca wobec osoby, aby dobrowolnie zdecydowała o pójściu za Chrystusem

- otwarcie serca na dar i wielką hojność

- momenty wspólnego przebywania, dłuższe okresy formacyjne, lecz przeżywane intensywnie, jako dzielenie się życiem; zaufanie, słuchanie, modlitwa przeżywana wspólnotowo

- spotkania międzyosobowe oraz szczególna uwaga dla osoby; waga i skuteczność małej grupy, dla większego wpływu i trafniejszego rozeznania.

zobowiązanie

W szczególnej formacji do apostołstwa, przyjmuje się następujące wytyczne:

- służba Kościołowi lokalnemu: Magdalena zawsze uważa na Kościół lokalny, w formacji uobecnia konteksty, w jakich podmioty będą pracowały
- świeckość: apostołat świecki angażuje się w realia danego wieku, aby być jego chrześcijańskim fragmentem. Magdalena wychowuje do duchowości „świeckiej”, ukierunkowanej na życie pobożne i na poświęcenie się innym wraz z wypełnianiem obowiązków własnego stanu
- czynienie Świeckich odpowiedzialnymi: powinni oni przyjmować także role dyrektywne w działaniach apostołskich
- wybór miejsc, w których zachodzi większa potrzeba: kraje najbardziej nieprzygotowane są polem działań apostołskich, uprzywilejowanym przez Magdalенę, oraz miejscem formacji ewangelizatorów i świeckich pełniących uczynek miłości
- inkulturacja: przystosowanie do różnych kategorii osób, do różnych kontekstów kulturowych i odmiennych potrzeb. Dla autentycznego wcielenia przesłania chrześcijańskiego trzeba być giętkim, elastycznym. Są to zawsze ważne sposoby dla większej chwały Bożej.

zaangażowanie członków Zarządu na każdym poziomie

Jako pokorni współpracownicy Pana, członkowie Zarządu na każdym poziomie są pierwszymi formatorami i odpowiedzialnymi za formację, mają zatem za zadanie:

- prowadzić i dawać świadectwo przykładem zaangażowania w naśladowanie Chrystusa Ukrzyżowanego, Wzoru, od którego uczą się wytrwale kochać wszystkich, z bezinteresownością i dużym otwarciem

- przyjąć miłości jako normy życia, cnoty, która jaśniej w świecie w sposób szczególny w „Jezusie Chrystusie, który na Krzyżu oddycha samą tylko miłością”, na drodze pokory, cichości i cierpliwości, pozwalając się prowadzić przez mądrość Ewangelii i Charyzmat Magdaleny
- sprzyjać, z ich szczególnego posłania, jedności serc oraz być pierwszymi w dawaniu dobrego przykładu Świeckim Kanosjanom, popierając życie komunii, dzielenia się w miłości; być proroczym znakiem jedności
- szukać, będąc prowadzonymi przez Ducha, woli Bożej, bratersko wraz ze Świeckimi Kanosjanami; dialog i rozeznanie są skutecznymi środkami, kiedy są przeżywane w atmosferze wiary, wzajemnego zaufania i słuchania wypełnionego szacunkiem
- mieć oczy zawsze zwrócone na Pana, by otrzymywać Jego nieustanną pomoc w służbie Stowarzyszeniu, chroniąc jednocześnie skarbu, jaki otrzymali w Charyzmacie, oraz Powołania, jakie zostało im ofiarowane. Każdy członek czuje się odpowiedzialny za rozeznawanie „drog”, aby innym dać poznać dar Charyzmatu.

PLAN OSOBISTY ŚWIECKIEGO KANOSJANINA

Cel Życ miłością, bezinteresownością i miłosierdziem Chrystusa Ukrzyżowanego, Umarłego i Zmartwychwstałego

Moja rzeczywistość Dary.....
Ograniczenia.....

jedność

1. Jedność życia: być i działać

- Czy mam świadomość bycia córką lub synem Bożym?
- W jaki sposób ofiaruję na służbę braciom i siostram dary, które dał mi Bóg?
- Jakie jest „Słowo”, które mnie porusza do dawania siebie bez granic?

przynależność

2. Jak przeżywam i odkrywam moją przynależność do Chrystusa w codzienności?

środki

3. Środki, które wspomagają drogę duchową

- Jak żyję Słowem Bożym?
- Jak żyję życiem modlitwy?
- Jak żyję życiem sakramentalnym?
- Jak dbam o życie liturgiczne?
- Czy potrafię odkrywać oblicze Boże w sytuacjach każdego dnia?

służba

4. Służba w Posługach

Do kogo się zwraca moja służba głoszenia Radosnej Nowiny?

- do rodziny
- do pracy
- do maluczkich
- do chorych

- do ubogich i potrzebujących
- do młodych

styl

5. Styl życia

W jaki sposób spotykam braci i siostry, którzy potrzebują pomocy?

- z prostotą
- z przyjęciem
- z pokorą
- z radością i pogodą
- z dyspozycyjnością
- z bezinteresownością

duchowość

6. Duchowość Charyzmatyczna: Duch Jezusa Ukrzyżowanego Najbardziej Miłujący, Najwspaniałomyślniejszy, Najcierpliwszy.

PLAN GRUPY

rzeczywistości lokalne

imiona członków

Nasza rzeczywistość.....

.....

.....

.....

.....

cechy

Cechy grupy:

mocne strony

.....

.....

.....

.....

.....

słabe strony

.....

.....

.....

.....

.....

drogi

Droga wzrostu ludzkiego

Droga wzrostu duchowego i charyzmatycznego

Droga służby i misji

Droga weryfikacji

SPOSÓB ZAANGAŻOWANIA: OBIETNICA

„Świecki, który zamierza przynależeć do Stowarzyszenia, deklaruje swe zobowiązanie za pośrednictwem jednego ze sposobów ustanowionych w Regulaminach Prowincjalnych” (Statut art. 11).

Jeden ze sposobów, OBIETNICA, który może być wyrażony następującą formułą:

Powołany/a do życia na chwałę Ojca moją konsekracją chrzcielną i do niesienia przesłania miłości Chrystusa Ukrzyżowanego braciom i siostrom najuboższym, za przykładem św. Magdaleny di Canossa,

ja.....

obiecuję dążyć do doskonałości chrześcijańskiej, uczestnicząc w świecie w charyzmacie Rodziny Kanosjańskiej w Stowarzyszeniu „Świeckich Kanosjanów”,

w obecności

.....

Koordinatorka/Koordinator Lokalny

oraz Siostry

.....

Animatorka/Animator Lokalny

Niechaj Maryja, Matka Miłości u stóp krzyża, oświeca i podtrzymuje moją drogę. Amen.

Po Obietnicy albo po innym sposobie zobowiązania, Świecki Kanosjanin podpisuje rejestr odnośnej grupy lokalnej.

Obietnica albo inny sposób zobowiązania, jest odnawiana co roku, możliwie przy okazji Święta Maryi Bolesnej (15 września) albo Święta Założycielki, św. Magdaleny di Canossa (8 maja).

SPOSÓB ZAANGAŻOWANIA: MODLITWA ZAWIERZENIA

O Maryjo, Matko Miłości, która przyjąłeś mnie u stóp Krzyża, jako Twoją córkę/Twego syna

ja

.....
powierzam się dzisiaj Twojej dobroci i Twemu wstawieniu jako Świecka Kanosjanka/Świecki Kanosjanin.

Powierzam Twemu sercu Matki mego życia moje powołanie do świętości i codzienne zobowiązanie w rodzinie, w pracy i w relacjach.

Uczyń mnie uważną/nym i dyspozycyjną/nym, abym ci mogła służyć w braciach i w siostrach z pokorną miłością, szczególnie w ubogich i maluczkich dzisiejszych czasów. Spraw, aby w każdym spotkaniu objawiał troskliwą uwagę i miłość Ojca.

Maryjo, Ty, która zaczerpnąłeś ducha cierpliwości, posłuszeństwa, łagodności i słodyczy Jezusa, stwórz we mnie ducha Twojego Syna Ukrzyżowanego.

Spraw, aby całe moje życie było przeżywane według ducha, którego udzieliłaś św. Magdalenie di Canossa, ducha Miłości Największej. Amen

.....
Koordynatorka/Koordynator Lokalny
Lokalny

Animatorka/Animator

Po Modlitwie Zawierzenia, Świecki Kanosjanin podpisuje rejestr odnośnej grupy lokalnej. Modlitwa zawierzenia albo inny sposób zobowiązania, jest odnawiana co roku, możliwie przy okazji Święta Maryi Bolesnej (15 września) albo Święta Założycielki, św. Magdaleny di Canossa (8 maja).

Instytucja Tercjarek

ŚW. MAGDALENA DI CANOSSA

Założycielka Rodziny Kanosjańskiej

Magdalena di Canossa, kobieta, która uwierzyła miłości Pana Jezusa i, posłana przez Jego Ducha do najbardziej potrzebujących braci i sióstr, służy im z sercem matki i z gorliwością apostołki.

Rodzi się w Weronie 1 marca 1774r. w szlacheckiej i bogatej rodzinie, jako trzecia spośród sześciorga dzieci.

Poprzez bolesne etapy, takie jak śmierć ojca, drugie małżeństwo matki, choroba, niezrozumienie, Pan prowadzi ją nieprzewidywalnymi drogami, które Magdalena z trudem stara się przemierzać.

Powołanie

Pociągnięta miłością Bożą, w wieku 17 lat pragnie poświęcić swoje życie Bogu i dwukrotnie podejmuje doświadczenie życia w Karmelu.

Lecz Duch pobudza ją wewnętrznie do podjęcia nowej drogi: pozwolić się kochać przez Jezusa, Ukrzyżowanego, należeć jedynie do Niego, aby być całkowicie do dyspozycji braci i sióstr zasmuconych różnymi formami ubóstwa. Powraca do rodziny i, przymuszona przez bolesne wydarzenia i tragiczną sytuację historyczną końca siedemnastego wieku, zamyka w tajemnicy własnego serca swoje powołanie i włącza się z życie Pałacu Canossa, biorąc na siebie zarządzanie rozległą ojcowizną.

Dar

Magdalena z zobowiązaniem poświęcenia się wypełnia swe codzienne obowiązki i poszerza krąg swych przyjaźni, pozostając otwartą na tajemnicze działanie Ducha, który stopniowo kształtuje jej serce i czyni ją uczestniczką miłości Ojca do

ludzkości, okazanej w całkowitym i Najwyższym darze Syna na Krzyżu, na przykładzie Maryi, Matki Dziewicy Bolesnej.

Rozpalona tą miłością, Magdalena otwiera się na krzyk ubogich, głodnych chleba, nauczania, zrozumienia Słowa Bożego. Odnajduje ich w peryferyjnych dzielnicach Werony, gdzie oddźwięki Rewolucji Francuskiej, naprzemienne dominacje obcych Imperatorów, Paschy Werony, pozostawiły znaki wyraźnych zniszczeń i ludzkich cierpień.

Plan

Magdalena szuka i znajduje pierwsze towarzyszek, wezwane do naśladowania Chrystusa ubogiego, czystego, posłusznego i posłane do dawania świadectwa Jego bezwarunkowej miłości względem wszystkich.

W 1808r., pokonawszy pierwsze opory swojej rodziny, Magdalena definitywnie opuszcza pałac Canossa, by w najuboższej dzielnicy Werony zapoczątkować to, co wewnątrz rozpoznaje jako wolę Pana: służbę ludziom najbardziej potrzebującym, z sercem Chrystusa.

Prorocstwo

Miłość jest ogniem, który się rozprzestrzenia! Magdalena staje się dyspozycyjną wobec Ducha, który ją prowadzi także do ubogich mieszkańców innych miast: Wenecji, Mediolanu, Bergamo, Trydentu... W kilku dziesięcioleciach fundacje Canossa pomnażają się; Rodzina zakonna rośnie na służbę Królestwu.

Miłość Ukrzyżowanego Zmartwychwstałego żarzy się w sercu Magdaleny, która wraz z towarzyszkami staje się świadkiem tej samej miłości w pięciu specyficznych środowiskach:

- szkoła miłości, dla integralnego promowania osoby
- katecheza dla wszystkich kategorii osób, uprzywilejowując zagubionych na drogach wiary

- towarzyszenie skierowane głównie do chorych w szpitalach
- seminaria stacjonarne (rezydencjalne) dla formowania młodych nauczycielek wiejskich i cennych współpracowniczek proboszczów w działalności duszpasterskiej
- roczne kursy Ćwiczeń Duchowych dla dam wysoko urodzonych, w celu duchowego ich poruszenia i zaangażowania w różne dzieła charytatywne. Następnie ta działalność jest skierowana także do wszystkich kategorii osób.

Od osoby i dzieła Magdaleny bierze początek rozkwit innych świadków miłości: Leopoldiny Naudet, Antoniego Rosmini, Antoniego Provolo, braci Cavanis, Piotra Leonardi: wszyscy stali się założycielami innych Rodzin zakonnych.

Rodzina

Zgromadzenie *Córek Miłości Kanosjanek* między 1819r. a 1820 r. uzyskuje aprobatę kościelną w różnych diecezjach, w których wspólnoty są obecne.

Jego Świątobliwość Papież Leon XII aprobuje Regułę Zgromadzenia, poprzez Breve *Si Nobis*, 23 grudnia 1828 roku.

Pod koniec życia, po powtarzających się nieudanych próbach z ks. Antonim Rosmini i z ks. Antonim Provolo, Magdalena daje początek Zgromadzeniu męskiemu, zaplanowanemu przez nią już w 1799r.

23 maja 1831r. w Wenecji zostaje otwarte pierwsze Oratorium *Synów Miłości* dla formacji chrześcijańskiej chłopców i mężczyzn, powierzone Kapłanowi weneckiemu, ks. Franciszkowi Luzzo, wspomaganemu przez dwóch braci z Bergamo: Józefa Carsana i Benedykta Belloni.

Magdalena zamyka swój intensywny i owocny czas ziemskiego życia w wieku zaledwie 61 lat. Umiera w Weronie w obecności

swoich duchowych Córek, 10 kwietnia 1835 roku, w Piątek Męki Pańskiej.

7 grudnia 1941 r. zostaje ogłoszona błogosławioną przez Piusa XII.

2 października 1988r. zostaje uznana za świętą przez Jana Pawła II.

Misja

Przede wszystkim dajcie poznać Jezusa Chrystusa! Wielka pasja serca Magdaleny to spuścizna, do której przeżywania Córki i Synowie Miłości są wezwani, w radykalnej dyspozycyjności, „czyli dla służby Bożej gotowe udać się nawet do najodleglejszego Kraju”.

Córki Miłości przeprowadzają się przez Ocean w stronę Dalekiego Wschodu w 1860r. Dzisiaj jest ich około 2700 obecnych na pięciu kontynentach, podzielonych na 18 Prowincji.

Synów Miłości jest 150 i posługują w różnych miastach Włoch, Ameryki Łacińskiej, na Filipinach, w Indiach, w Afryce.

Zarówno Synowie jak i Córki Miłości, powołani do służby „ad gentes”, stają się uważni i otwarci na „ziarna Słowa”, obecne w każdej kulturze, i swoim świadectwem „głoszą to, co zobaczyli, co usłyszeli, co kontemplowali...”: miłość Ojca, który w Jezusie Chrystusie dociera do każdego człowieka, aby miał on życie. W tym dawaniu i otrzymywaniu charyzmat ubogaca się i staje się płodnym dla Królestwa.

Charyzmat, jaki Duch wzbudził w Magdalenie z pewnością nie wyczerpuje swojej żywotności w formie dwóch Zgromadzeń.

Dzisiaj duchowa Rodzina Magdaleny obejmuje wielu świeckich, kobiet i mężczyzn, którzy znajdują w duchowości kanojskiej zryw do pełnego przeżywania swojego powołania chrześcijańskiego i bycia świadkami miłości w różnych środowiskach społecznych.

ZASADY DLA TERCJAREK ZGROMADZENIA CÓREK MIŁOŚCI

Powód, dla którego zamierza się tworzyć instytucję⁶⁵

Przed 1823 r.

Jako, że spodobało się Bożemu Miłosierdziu ustanowić, wraz z przyjściem Boskiego Ducha, czułą Jego Oblubienicę, Kościół Świąty, wówczas jeszcze zamknięty w Wieczerniku w Jerozolimie, Boski jej Oblubieniec, siedzący po prawicy Ojca, uważał za stosowne uczyć ją (Oblubienicę), by z Jego prośbami z nieba zostały zjednoczone na ziemi modlitwy Najświętszej jego Matki. Rzeczywiście, tak jak Ona przyspieszyła z pokorą swoich błagań szczęśliwy moment zstąpienia Boskiego Słowa w Jej łono, tak przez najmocniej rozpalone swe pragnienia przyspieszyła uroczyste zstąpienie Boskiego Parakleta na pierwotne chrześcijaństwo.

Po 18 wiekach od swego narodzenia, Kościół katolicki tak z określeniami, przepisami najwyższych Pasterzy i poprzez Sobory Ekumeniczne, jak i poprzez cudowne fakty publicznie czy też szczególne inspiracje, znaki, cuda i objawienia kontynuował w dawaniu poznać wiernym, że Maryja jest ich uniwersalnym schronieniem.

W ten sposób święty Papież Grzegorz, za pośrednictwem Anioła, poznał Ją jako pewną pomoc w nieszczęściach, w epidemiach. Najwyższy pasterz św. Pius V, jako Tę, która odnosi zwycięstwo nad wrogami, wielki Patriarcha św. Dominik jako Pogromczynię herezji.

Chwalebny Ojciec św. Franciszek, z wyżej wymienionym Patriarchą rozpoznał Ją jako Tę, która wybłagała przestrzeń pokuty w świecie, tak też wielki św. Piotr Nolasco wraz z królem Giacompo z Aragony jako Wyzwolicielkę z niewoli. Aby to wszystko zawrzeć w jednym słowie, cały Kościół przedsta-

⁶⁵R.s.s., P. II, ss. 15-17.

wia Maryję jako uniwersalne schronienie, ochronę i obrończynię we wszelkiej potrzebie, udręce i nieszczęściu.

Pan zechciał Ją umieścić, jakby dla wyjaśnienia, między Niebem a ziemią, jako tęczę, antycypujący symbol widziany przez Noego, ponieważ widząc Ją, Boża Sprawiedliwość zostaje rozbrojona.

Rzeczywiście, we wszystkich czasach, kiedy wierni znajdowali się w większej ich potrzebie, wystarczało, że czcili w sposób szczególny, jeden z rozlicznych przywilejów Maryi wzywali jej z żywym zaufaniem i nowymi słowami adorowali Jej imię albo czcili w sposób nabożniejszy i najuroczystszy Jej szczególne misterium, aby zdjąć z Bożej ręki szpadę ciskającą pioruny lub przynajmniej zmniejszyć uderzenia i ukrócić kary.

Lecz bez zbytniego rozwlekania się w mówieniu o wiekach już minionych, wystarczy przypomnieć te ostatnie nieszczęsne czasy, których i my byliśmy świadkami, w których wojna światowa i powszechny zamęt budził obawę wręcz o zniszczenie Kościoła katolickiego, czyniąc niemożliwym głoszenie Słowa Jezusa Chrystusa, i można było zrozumiale się obawiać, że Wiara i święta Religia zostaną przeniesione w inne strony, jako że droga była już otwarta tej największemu nieszczęściu przez powszechne zepsucie obyczajów i odrzucenie wszelkiego świętego prawa.

Ale tym razem wydawało się, że Kościół otrzyma od Najświętszej Maryi pokój przyzywany szczególnie przez Najwyższego Pasterza i powszechnie także przez wiernych pod szczególnym tytułem Bolesnej; wierni byli popchnięci wyższym światłem, przykładem i zachętą wspomnianego już panującego i Najwyższego Pasterza Piusa VII, który animował ich z nadzwyczaj gorliwym nabożeństwem do Maryi i udzielając szeroko odpustów tym, którzy czczą Bolesci Maryi i ustanawiając w Kościele powszechnym, bez precedensów, dwa razy do roku Jej święto.

Teraz pozostaje znalezienie sposobów, aby uczynić to nabożeństwo nie tylko fundamentalnym i stałym, ale też prze-

żywać je w sposób miły Najświętszej Maryi, aby zaangażować Jej miłosierdzie, by uczynić coraz większym obecny spokój i byśmy korzystali z niego w sposób, który nas wszystkich zaprowadzi do pokoju wiecznego, niezmiennego i błogosławionego.

Aby to osiągnąć trzeba założyć związek albo Towarzystwo osób, które jako Tercjarki Najświętszej Maryi Bolesnej będą praktykować i propagować prawdziwe nabożeństwo uświęcając siebie wypełnianiem obowiązków stanu i w pełnieniu tych swoich obowiązków będą praktykować święte dzieła miłości we własnych rodzinach oraz poza nimi, kiedy te nie będą się sprzeciwiać ćwiczeniu miłości w rodzinie. Ponadto będą miały na celu zawsze te dzieła charytatywne, które zamierzają zapobiec, przeszkodzić i wymazać grzechy, tragiczny w skutkach powód jakże gorzkich Bolesci Matki Bożej.

Prawda, że w tych latach Pan przez wstawiennictwo Najświętszej Maryi zechciał dać początek Zgromadzeniu Jej poświęconemu, które ma podobny cel, ale będąc z jednej strony skoncentrowanym na tylko jednym celu, z drugiej strony obejmując tych wiele Gałęzi Miłości, nie tylko nie może wywiązywać się ze wszystkiego, lecz co więcej dzieło Tercjarek będzie dokładnie tym, które dopełni owe dzieła, jakie Zgromadzenie Córek Miłości oczywiście praktykuje, ale, z uwagi na ich stan, Córki te, same z siebie z trudnością mogą pełnić doskonale.

Ponieważ podobnie trudnym i niemal niemożliwym byłoby dla Tercjarek utrzymać się na dłużej w duchu żarliwości bez posiadania punktu oparcia lub centrum, w którym mogłyby się pocieszać, poznać i ustalić także sposób honorowania Maryi poprzez święte dzieła miłości w wyżej wspomniany sposób.

Dlatego staje się koniecznym zabezpieczenie jedności miłości pomiędzy jedną a drugą Instytucją w taki sposób, aby Tercjarki mogły znaleźć pocieszenie i wsparcie duchowe Córek Miłości, a te z kolei mogły w Tercjarkach znaleźć osoby,

które czuwają i działają w tych wszystkich formach działalności, w których święte więzi ich stanu uniemożliwiają działanie. Teraz przechodzimy do jasnego wytłumaczenia formy, praktyki i tego wszystkiego, co staje się koniecznym do zaktualizowania tego, co potrzeba dla ustanowienia tego charytatywnego Towarzystwa.

ROZDZIAŁ I

Osoby, które mogą stać się Tercjarkami Najświętszej Maryi Bolesnej dla praktykowania Świętej Miłości⁶⁶

Towarzystwo to ma na celu czcić i służyć Najświętszej Maryi Bolesnej ćwicząc świętą miłość, starając się zdejmować z członków swej rodziny i możliwie także z innych, grzech – fatalną przyczynę Boleści Maryi. Dlatego każda osoba przyzwoitych obyczajów, zarówno dziewica jak i wdowa, może się zapisać, aby zostać Tercjarką tego Towarzystwa, mając jednak zawsze szczerą wolę i intencję przestrzegania przepisów i zasad, jako że jest obowiązkiem każdej i w każdym stanie, czcić Najświętszą Dziewicę.

W równym stopniu musi się starać w swym stanie o własne uświęcenie, utrzymując stałą istotę, będzie różny sposób aplikowania normy wedle różnej sytuacji współ-siostr. I aby to osiągnąć nieodzownym staje się, aby każda praktykowała osobiście cnoty właściwe swemu stanowi.

NB. Następuje biała przestrzeń, ale brakuje reguł.

⁶⁶R.s.s., P. II, s. 18.

ROZDZIAŁ II

Przez kogo współ-siostry będą zrzeszane⁶⁷

Należy powiedzieć o dwóch sposobach zrzeszenia; jeśli mówimy o tym, przez kogo aspirantki do towarzystwa Tercjarek muszą być poznane, zaproponowane, zjednoczone i zrzeszone, musi się to dokonać przez Przełożoną Córek Miłości danego miasta, w którym będzie formowane ich Towarzystwo. Jest absolutnie koniecznym, żeby osoba, która pragnie się włączyć do Towarzystwa, została dobrze poinformowana najpierw o prawdziwym duchu Instytucji i poznawszy go w pełni mogła rozważyć, czy jest dla niej odpowiednim; równocześnie Przełożona musi rozważyć wszystkie okoliczności tego, kto chce się dołączyć.

Jeśli ta nadaje się do ustanowionych zasad, lecz rozpoznaje, że ma jakąś przeszkodę albo w rodzinie albo innego rodzaju lub nie znajduje w niej koniecznych cech i dyspozycji, aby wypełniać zobowiązania, Przełożona przekona ją do objęcia jakiejś innej praktyki pobożności chrześcijańskiej.

Jeśli później będzie mowa o zrzeszeniu formalnym, które się dokonuje przez nałożenie, według rytu Kościoła świętego, szkaplerza Najświętszej Maryi Bolesnej; zostanie to uczynione w zwykły sposób przez kapłana, który ma należytą władzę.

NB. Szkic jest niekompletny i brakuje kolejnych rozdziałów.

PLAN USTANOWIENIA TERCJAREK CÓREK MIŁOŚCI POŚWIĘCONYCH NAJŚWIĘTSZEJ MARYI BOLESNEJ⁶⁸

17 listopada 1823r.

Mądrość Boża, której spodobało się, w każdym czasie, obficie błogosławić dzieła poświęcone Najświętszej Matce Bożej,

⁶⁷R.s.s., P. II, s. 19.

⁶⁸R.s.s., P. II, ss. 43-49.

zechciała w tych ostatnich czasach rozlać swe Boże miłosierdzie na najmniejsze Zgromadzenie Córek Miłości, które, poświęcone wielkiej Dziewicy Bolesnej, uznając Ją za swą jedyną Matkę, wzięło początek i zostało ustanowione, niewiele lat temu, w Królestwie Lombardzko-Weneckim.

Osoba pisząca, poruszona nie tylko błogosławieństwami, z jakimi Pan towarzyszył aż do tego momentu małym dziełom Córek Miłości, pragnąc ponadto widzieć bardziej uwielbioną Królową Nieba, pragnie doprowadzić teraz do wypełnienia niniejszego planu, powodując, w pewien sposób, rozszerzenie tego Zgromadzenia, a z pewnością wspomagania Zgromadzenia w tym, czego, zważywszy na swoją naturę, nie może ono osiągnąć.

Dla nadania jasnego programu tej Instytucji, trzeba najpierw uczynić wzmiankę o Zgromadzeniu i jego Gałęziach, aby później wyciągać wniosek o tym, co się chce przez ten plan osiągnąć.

Zatem Zgromadzenie Córek Miłości określa jako cel własny i swoich Córek opłakiwanie i współczucie niewyraźnym boleściom Królowej Męczenników i przywoływanie jej pamięci u bliźnich, a także zaangażowanie w niszczeniu i stawianiu przeszkody w sobie i w innych temu monstrum, który był powodem tych boleści, czyli grzechowi.

Aby móc to osiągnąć, relatywnie do pierwszej części, Zgromadzenie posiada swe własne wewnętrzne Reguły, aby wskazywać swoim członkom ich właściwy cel. Na ile później, odnośnie do tego, co dotyczy bliźnich, Zgromadzenie stara się zapobiegać złu, ożywiając w nich pamięć naszego Pana i Jego Najświętszej Matki Bolesnej; jednocześnie dąży poprzez praktykowanie różnych Gałęzi miłości zabezpieczyć pierwszorzędne potrzeby duchowe swych braci i sióstr.

Stara się wychodzić naprzeciw poprzez szkoły miłości i jednoczesne nauki charytatywne, brakom edukacji u ubogich, czyli pierwszej przyczynie wszystkich ich nieuporządkowań, stąd wzbudza na nowo, wedle woli Kościoła, święte uczestnic-

two w parafialnych naukach chrześcijańskich, którym asystują Córki Miłości i prowadzą oraz przyciągają młode dziewczęta i kobiety przychodzące do Zgromadzenia, zarówno dla szkół, jak i nauki, jednocześnie czuwając, by dobrze i owocnie przystępowały do świętych Sakramentów.

W końcu będą się udzielały w szpitalach, by instruować, pocieszać, prowadzić ubogie chore i umierające, aby po otrzymaniu pod koniecznymi warunkami najświętszych Sakramentów, mogły spotkać Pana, lub powracając do zdrowia, przeżywały po chrześcijańsku swoje dalsze życie.

Poza tymi Gałęziami, aby bardziej rozszerzać te praktyki miłości, Zgromadzenie przyjmuje na jakiś czas młode dziewczęta z wiosek, aby je edukować, a które później, otrzymując wykształcenie nauczycielek, będą mogły się ćwiczyć w tych właśnie dziełach miłości, dla dobra bliźnich w swoich miejscowościach. Co więcej, przyjmując dwa razy do roku panie, które będą pragnęły odprawić święte Ćwiczenia Duchowe, Zgromadzenie stara się podczas tego spotkania łagodnie nakłaniać te panie, wedle ich stanu, do dawania większego wsparcia świętym dziełom miłości, prowadzonym przez Zgromadzenie.

Mimo to, jakkolwiek obszernym wydaje się plan Zgromadzenia Córek Miłości, nie jest jednakże możliwe udzielanie się w małej części diecezji gdzie jest ono ustanowione, a to dlatego, z jednej strony, iż chodzi o zgromadzenie kobiet, a co więcej dziewczic, które, podczas gdy działają, należy otaczać i bronić z każdej strony, przy pomocy bardzo ścisłych Reguł, które są konieczne tak dla ich zachowania i obrony, jak również zacieśniają je i wiążą w dziełach.

Aby wspomóc Zgromadzenie tam, gdzie nie może osiągnąć i aby zapewnić dobro duchowe wielu duszom – myśli piszący o rozszerzeniu Zgromadzenia – tworząc Instytucję Tercjarek Córek Miłości, które, powiązane więziami tej wielkiej cnoty, oddane Najświętszej Maryi Bolesnej, żyjąc w sercu swoich rodzin i poruszane tym samym duchem, mogłyby praktyko-

wać te same uczynki miłości, jakich Zgromadzenie praktykować nie może, w sposób i z roztropnością, o których zostanie powiedziane.

Aby łatwiej urzeczywistnić Instytucję, wydaje się stosownym ustanowić ją w sposób najprostszy, w jaki to możliwe; dlatego – uważa piszący – aby nie wykluczać poza dziewicami wdów, które zostałyby zwolnione z wszelkich więzów, które mają dobre usposobienie, roztropność i stałą, wytrwałą pobożność.

Zatem dla zjednoczenia tych Tercjarek z równą słodyczą, pewnością i prostotą, Córki Miłości wybierają pośród młodych, które uczęszczają do Zgromadzenia, albo spośród Córek wiejskich wychowanych w tym Zgromadzeniu, te o większej wiedzy oraz które pragną prowadzić życie prawdziwie chrześcijańskie, a po wypróbowaniu ich przez pewien okres czasu, oraz dawszy im poznać cel tej instytucji i sposób wprowadzania go w praktykę, zostaną zapisane przez Spowiednika Domu (który ma zdolność) do Towarzystwa Bolesci Maryi Bolesnej, której każda będzie zawsze musiała nosić szkaplerz.

To, co dotyczy młodych, które z pewnością będą stanowić większą liczbę, odnosi się także do przyjęcia jakiegokolwiek wdowy lub kobiety zamężnej, często przybywając do Zgromadzenia, czy z uwagi na dziewczęta ze szkół, lub też w naukach parafialnych czy w spotkaniach w szpitalach, Córki Miłości mają przyjmować pobożne wdowy i dobre mężatki, jeżeli szczerze pragną bycia całymi dla Boga i ogólnie rzecz biorąc, są za otwarciem i rozwojem tej Instytucji.

Aby stale utrzymywać nie tylko stałym, ale i żywym samego ducha, oraz by Zgromadzenie mogło się posługiwać swymi członkami dla tych dzieł miłości, jakich nie może ogarnąć, raz w miesiącu, te Tercjarki, które będą mogły, zbiorą się wokół Przełożonej Córek Miłości, która umocniwszy je w podjętym wyborze, oprze później na normie, z odpowiednią dbałością o zobowiązania każdej, te dzieła charytatywne, których będzie potrzeba, jak np. informowania dziewcząt, odwiedzin u jakiejś

chorej dziewczynki, spraw w szpitalu lub tym podobnych. Przełożona jednak w pierwszej linii musi się starać w takich spotkaniach, by Tercjarki udoskonaląły rozpoczęte dzieło, czy to w naukach w swoich parafiach, czy też w czuwaniu nad dziewczętami, jednym słowem w swoich zajęciach charytatywnych.

Odpowiednio to samo będą czyniły we wioskach dziewczęta wychowane w Zgromadzeniu, a w przypadku, co może się zdarzyć, że niektóre z nich nie mogą z jakiegoś powodu, być zdolne do zastępowania ich jako kierowniczek, w spotkaniu, które odpowiednio zostało ustalone w ciągu roku, w Domu w prowadzeniu Rekolekcji duchowych, a w ten sposób będą mogły dogodnie dokonywać wyboru w poszczególnych miastach, innej Tercjarki, która stanie się kierowniczką.

W przypadku, gdy stanie się konieczne, że wybrane na kierowniczek będą działały jako takie w poszczególnych miejscowościach, korzystając z tej okazji, niech także córki wiejskie przybędą do Domu Zgromadzenia, by odprawić Rekolekcje duchowe.

To więc założywszy, przejdziemy teraz do nadania myśli temu, co wszystkie Tercjarki, w odniesieniu do pierwszorzędnego celu Zgromadzenia, mają robić.

Jak już powiedziano, wszystkie poświęcą się Najświętszej Maryi Bolesnej, i dlatego zapiszą się do Towarzystwa Jej Bolesności i będą zawsze nosiły Jej szkaplerz.

Codziennie będą odmawiać siedem Zdrowaś Maryjo na cześć Bolesnego Serca Maryi, aby otrzymać Jej święte życie, dobrą śmierć i nawrócenie z grzechów, starając się każda możliwie szerzyć w świecie nabożeństwo do Maryi Najświętszej oraz gorzkiej przyczyny Jej boleści, czyli Najświętszej Męki Jezusa, Pana naszego.

Każda zadba o to, by uczestniczyć codziennie we Mszy świętej, starając się kształtować pobożne refleksje wedle własnych zdolności, nad wyżej wymienionymi podmiotami: Bolesnym Sercem Maryi i Męką Jezusa.

Jeśli okoliczności rodziny osób zapisanych na to pozwolą, to wprowadzą w zwyczaj domu codziennego recytowania trzeciej części najświętszego różańca, a w sobotę, w miejsce Różańca, będą odmawiać koronkę do siedmiu Boleści Najświętszej Maryi. Każda jednak, bez zmieniania zwyczajnej zasady ustanowionej przez własnego spowiednika, co do częstotliwości przystępowania do świętych Sakramentów, będzie pobożnie do nich przystępować we wszystkie święta Najświętszej Maryi, łącznie z dwoma świętami dotyczącymi Jej Boleści.

Odnosnie ubioru, każda wedle własnego stanu, ściśle dostosuje formę oraz najskromniejszy, przyzwoity i możliwie także prosty strój.

Podobnie każda będzie dokładać największego starania, by stawać się przykładem i jednością we własnej rodzinie, ponieważ synowskie oddanie, jakie Tercjarki będą ślubowały Najświętszej Maryi Bolesnej, będzie zasadniczo polegało na Jej naśladowaniu, w praktykowaniu cierpliwości, posłusznosci, dobroci i łagodności.

A to nie tylko dla ich własnego uświęcenia, lecz również, by ułatwiać wolność ćwiczenia, w zgodzie ze Zgromadzeniem, Dzieł Miłości, o których teraz pokrótce będziemy mówić.

Zważywszy także na to, właściwym jest dla wszystkich rozważyć, że pierwszym sposobem praktykowania przez każdą dzieł miłości prowadzonych przez Zgromadzenie jest praktykowanie się w ćwiczeniu cnót wyżej poleconych, z całym zaangażowaniem i pieczołowitością we własnej rodzinie, ofiarując się każda według własnej sytuacji, oraz obowiązek wychowania młodych z własnego domu, ich nauczanie, czujność, by ta młodzież przyjmowała w odpowiednim czasie i w odpowiedni sposób najświętsze Sakramenty. Każda, na ile może, niech w czasie świąt uczestniczy w naukach parafialnych, a w końcu ofiaruje najbardziej miłosierne towarzyszenie chorym własnej rodziny.

A taka wierna posługa, co do której później trzeba będzie napisać szerzej, będzie musiała zaspokoić pobożność tych Tercjarek, które z powodu różnych sytuacji nie będą mogły szerzyć miłości poza rodziną.

Teraz przechodzimy do nadania idei temu sposobowi miłosierdnego działania, który kontemplowany przez Zgromadzenie, będzie praktykowany na korzyść bliźnich przez te Tercjarki, które będą mogły się im ofiarować, a jaśniej mówiąc, dostosują się do różnych dzieł miłości w poszczególnych stanach tychże Tercjarek.

I zaczynając od dziewic, im chciałoby się szczególnie powierzyć wychowanie dziewcząt, które będą stymulowane, pouczane i przygotowywane do otrzymania, w odpowiedni sposób i w stosownym czasie, najświętszych Sakramentów Bierzmowania, Pokuty, Eucharystii; dbając w najlepszy sposób, o utrzymanie ich z dala od niebezpieczeństw, starając się, aby dziewczęta przyzwyczaiły się do skromnego stroju, aby w pracach ich stanu, bez częstego przedstawiania im upadków, uczyły je jednak sposobów ich unikania.

Aby animowały dziewczęta do uczęszczania na nauki parafialne i aby, jeśli okoliczności pozwolą, miały pieczę nad tymi dziewczętami w czasie świąt, w chwilach rekreacji czy zabawy, lub by trzymały je zgromadzone razem, czy też prowadziły do niewinnego sposobu rozrywki w miejsca przystosowane do tego, ograniczając jednak możliwie przez dziewice Tercjarki kontaktu z rodzinami dziewcząt.

Powinny też następnie angażować się w towarzyszenie z wszelką gorliwością w naukach chrześcijańskich w swojej parafii, służąc parafii wszelkim możliwym wsparciem, do czego zostały wybrane; starając się uchylać od funkcji pielęgniar-ki. Dotyczy to tych, które nie ukończyły czterdziestego roku życia.

Następnie odnośnie wdów, które będą naprawdę zdecydowane na pozostanie we własnym stanie, i które nie mają więzi angażujących w swoich rodzinach, wydaje się korzystnym, by

mogły przyjąć każdy rodzaj dzieła. Można im także powierzyć czuwanie nad stanem dziewczynek, które uczęszczają do Domu Zgromadzenia. Ponadto odwiedzanie kobiet chorych, powierzanie spraw, które Córki Miłości często spotykają w szpitalach itp.

Wdowy podobnie chciałyby angażować się w chrześcijańskie nauki parafialne, i chciałoby się im polecić przyjmowanie i praktykowanie, według ducha Kościoła świętego, funkcji pielęgniarki; odwiedzanie według mocnych Jego Reguł, nie tylko chorych współ-siostr, lecz również własnych sióstr Tercjarek, gdyby były chore, itp.

W końcu odnośnie kobiet zamężnych, myśli się o powierzeniu im kilku dzieł miłości, mając na uwadze różne okoliczności, w jakich mogą się one znajdować. To znaczy, że albo nie mają one rodziny, a zatem, gdy roztropny szacunek dla męża nie będzie wymagał inaczej, mogłyby jako wdowy wykonywać większą część dzieł miłości, przede wszystkim uczęszczać na chrześcijańskie nauki parafialne i pełnić w nich każdą funkcję. Mogąc to czynić, mając na uwadze słabe myśli świata, mogłyby być bardziej słuchane i nawet bardziej od innych mieć udział w utrzymywaniu żywymi, w naukach chrześcijańskich, reguł, które przez Kościół zostały dla dobra wiernych tak dobrze ustanowione.

Podobnie bardzo odpowiednie wydają się kobiety zamężne, które znajdują się w takiej sytuacji, dla odwiedzin chorych w szpitalach, tylko jednak, jeśli mąż na to pozwoli, lub dla załatwiania spraw osób chorych.

Równie przydatnym wydaje się powierzenie im dziewczynek, znajdowanie miejsca pobytu ubogim kobietom, kiedy wychodzą ze szpitala, itp.

Jeśli mają rodzinę, życzyłoby się, aby z faktu, że są Tercjarkami, wynikało nowe zaangażowanie w wielkiej trosce o ich rodzinę, przez praktykowanie bardziej niż ktokolwiek inny wraz z rodziną już określonych trzech gałęzi miłości; nie tylko czuwając nad dziećmi, lecz także nad domownikami i służąc-

cymi; dalej wymagając wyjątkowej skromności w ubiorze swoich rodzin, w chrześcijańskim prowadzeniu domu. Chciałoby się, by towarzyszyły one rodzinie w świętych Sakramentach i w nauce chrześcijańskiej, a kiedy ich czas postępuje, mogąc czynić to bez szkody dla swoich podstawowych obowiązków, mogły także posługiwać w naukach i w szpitalach, jak inne kobiety zamężne, o których była mowa, a jednocześnie z tamtymi, wypełniać również inne dzieła miłości.

Nakreśliwszy kompletną ideę Planu, pomimo iż dotychczas instytucja nie została zapoczątkowana, piszący wierzy, iż można dostrzec łatwość jej wyprowadzenia z tego małego dzieła, jakie w Zgromadzeniu jest aż do tej chwili praktykowane w dziełach miłości przez niego prowadzonych.

Jednak, gdy piszący zostanie zapewniony, że sprawa znajduje aprobatę Najwyższego Pasterza i Świętego naszego Ojca, i obdarzony jego apostołskim błogosławieństwem, ukształtowałby po tych wytycznych i z większym doświadczeniem, jakiś mały Regulamin tego pobożnego Towarzystwa dla większej chwały i służby Jezusowi Chrystusowi naszemu oraz najukochańszej i Najświętszej naszej Matki Maryi Bolesnej.

Nadano z Mediolanu do Rzymu 17 listopada 1823 r.

WZMIANKI HISTORYCZNE O LAIKACIE KANOSJAŃSKIM

1. Zgromadzenie Córek Miłości Kanosjanek

Myśleć o Magdalenie di Canossa oznacza dla nas połączyć się z tą miłością, która jak ogień dąży do ogarnięcia sobą wszystkiego, i przyjąć do wiadomości, ze wzruszającym podziwem, jak bardzo tę miłość, poruszona żarliwym zapałem o chwałę Bożą i palącą pasją dla wszystkich, potrafiła wypełnić i wzbudzić. Temu „prze-słabemu narzędziu”, jak siebie określała Założycielka, Duch ofiarował dar serca współczującego i wspaniałomyślnego, ciągle słuchającego Słowa Bożego i potrzeb braci i sióstr, szczególnie najuboższych.

W Jezusie, Człowieku-Bogu Ukrzyżowanym, Magdalena widzi nie tylko wyraz Największej Miłości ku Ojcu, lecz również rozpaloną miłość ku stworzeniu ludzkiemu, naznaczonemu złem w jego wielorakich przejawach: ignorancja, słabość, ucisk, nędza moralna i materialna.

Już u początków Magdalena di Canossa korzysta z mnogich sił osób świeckich, które wciąga z finezją i serdeczną śmiałością w plan nowej Instytucji Zakonnej i w ekspansję wspólnot i dzieł, z biegiem lat jeszcze bardziej znacząca staje się obecność świeckich, którzy kochają Zgromadzenie i przyczyniają się, na różnych poziomach i w odmienny sposób, do wzrostu i żywotności apostołskiej. Ogólne zaangażowanie świeckich do apostołatu i w dzieła miłości jest może aspektem szerszego rozprzestrzenienia w historii Zgromadzenia Córek Miłości i jednocześnie najmniej zauważalnym na poziomie dokumentacji archiwistycznej.

Teraz spróbuje się rozpatrzyć poszczególne realizacje, które za podmiot mają świeckich, stworzone dzięki kreatywności Magdaleny i motywowane tym samym i stałym dążeniem do szerzenia, możliwie najbardziej i wszelkimi środkami, chwały Bożej. Odnosi się tu do „gałęzi” nauczycielek Wiejskich

i do Rekolekcji Duchowych dla Dam, do „planu” Tercjarek Wewnętrznych i Zewnętrznych, do przyjaźni apostołskich pojedynczych świeckich. Podczas, gdy „gałęzie stałe i ciągłe” zwrócone są do adresatów miłości Córek, inne stają się ich podporą. W nich świeccy, zarażeni ferworem Magdaleny, stają się protagonistami i apostołami ewangelizacji i miłości w stosunku do tych, którzy nie mogą zostać objęci działalnością Córek.

Szuka ona współpracy pomiędzy młodymi klasy średnio-mieszczańskiej, między szlacheckimi damami miast, między młodymi bardziej dyspozycyjnymi apostołsko, między przyjaciółmi i dobroczyńcami. Oferuje im charyzmat, który otrzymała. Prowadzi dla nich kursy formacyjne, rekolekcje duchowe, wymyśla specyficzne sposoby życia dla pojedynczych osób i dla grup, w celu kształtowania w tych osobach gorących serc apostołek.

a. „gałąź” Nauczycielek Wiejskich

Ta „gałąź” wypływa z zapachu apostołskiego Założycielki, pragnącej „być pomocną w wielu miejscach”, szczególnie ludziom z małych wiosek, nie mniej potrzebującym niż ludzie z miasta.

Nauczycielki wiejskie, „niemal Córki Miłości”, poruszone tym samym duchem, są wezwane do zastępowania Córek, aktualizując „wieczne i stałe gałęzie” Zgromadzenia w swoich rodzinnych miejscowościach.

Odnosnie ich przyjmowania Magdalena stawia precyzyjne warunki: muszą być młode, o nieskazitelnej moralności i nienagannego prowadzenia, wezwane do stanu dziewiczego, lub wdowy, które żyjąc w świętości swojego stanu, są zdecydowane w nim wytrwać. Muszą być skłonne do dzieł miłosierdzia i miłości, gotowe do poświęcenia całego swojego czasu i życia dla chwały Bożej, dla służby bliźnim.

Przekonana, że powołanie apostołskie wymaga bycia pielęgowanym i podtrzymywanym, Magdalena powołuje do życia

„seminarium”, intensywny kurs nauki i integralnego wychowania, trwający siedem miesięcy w Domu Zgromadzenia. Stawia sobie za cel kształtowanie przyszłych nauczycielek, czyniąc je gotowymi do nauczania dziewcząt w ich miejscowościach „czytania, pisanie, i liczenia rachunków”, a szczególnie prac kobiecych, lecz nade wszystko pragnie doprowadzić je do zakochania się w Panu Jezusie i dobrze je utwierdzić w duchu miłości, ofiary, wspańiałomyślnego dawania siebie.

Formacja serca jest zatem ukierunkowana na osobiste uświęcenie Nauczycielek wiejskich, z uwzględnieniem misji apostoelskiej, jaka je oczekuje. Magdalena w swojej konkretnej rzeczywistości kobiety i apostołki, rozwodzi się w szczegółowych wskazówkach odnośnie różnych sposobów, jakie Nauczycielki Wiejskie mają stosować w realizacji trzech Gałęzi Miłości w ich miejscowościach: w parafii, w szkołach miłości i w szpitalu.

b. „gałąź” Rekolekcji Duchowych dla Dam

Zawsze w celu wzbudzenia charyzmatu miłości i pomnażania operatywnej obecności świeckich apostołów dla budowania Królestwa, Magdalena daje początek „gałęzi” Rekolekcji Duchowych dla Dam, przez co, poza tym, aby „współdziałać dla zbawienia tych osób, które będą z tego chciały skorzystać”, mierzy w „doskonalenie tego, co czyni się dla ubogich”.

Z rozmachem obejmuje to dzieło i cieszy się przewidując poszerzanie się dobra w rodzinach szlacheckich pań z korzyścią dla domowej służby, dla rolników, dla podwładnych i dla samych adresatów miłości Córek.

Rekolekcje Duchowe prowadzone są w Domu Zgromadzenia, gdzie wszystko powinno prowadzić Damy do skupienia, do medytacji, do modlitwy. Od Dam oczekuje się zatem pragnienia reformowania własnego życia i ofiarowania się w zapobieganiu grzechowi i sprzyjaniu autentyczniejszemu chrześcijaństwu pośród tych, którzy w różny sposób są z nimi w relacji. Poza wypełnieniem obowiązków sprawiedliwości

w stosunku do służących i do rolników z ich terenów, Damy są wezwane do otwarcia się na apostołat nie tylko przez przychodzenie z pomocą ubogim materialnie, lecz także samymi stając się świadkami miłości Boga w szkołach, w nauczaniu chrześcijańskim i w szpitalach; stając się wspomożycielkami tego dobra, jakie Nauczycielki starają się czynić w wioskach.

Ostatnim celem ustalonym przez Magdalenę, w tej „Gałęzi Miłości” jest „ułatwienie tym paniom dostępu do środka, zapewniającego im miejsce wśród ubogich w Królestwie niebieskim”.

c. Tercjarki Zewnętrzne

Początkowo Tercjarki, zamierzone przez Magdaleną di Canossa, są instytucją świecką kobiet, dziewic i wdów lub mężatek, które żyją w swoich rodzinach i dążą do uświęcenia osobistego w pełnieniu obowiązków swego stanu i, zgodnie z nimi, w ćwiczeniu „świętych dzieł miłości”, ze szczególnym celem zapobiegania grzechom. Chodzi o świeckie powołania apostołskie, które rozkwitają pośród dziewcząt uczęszczających do Zgromadzenia i pośród Nauczycielek Wiejskich, młodych wyróżniających się roztropnością i pobożnością i pragnących wieść życie prawdziwie chrześcijańskie.

Dla Tercjarek Zewnętrznych Magdalena sporządza „Plan” albo projekt życia, w którym modlitwa jest fundamentem zobowiązania apostołskiego, do którego są one powołane. Magdalena powierza te świeckie apostołki Najświętszej Maryi Bolesnej, której nabożeństwo powinny one szerzyć, i która jest wzorem w ćwiczeniu cnót, szczególnie cierpliwości, posłuszości, dobroci i słodyczy. Magdalena chce, aby Tercjarki „zakorzeniły się i zakochały w prawdziwej cnocie”.

Poruszone tym samym duchem Córek Miłości, Tercjarki praktykują w swoich miejscowościach trzy wyrastające ze Zgromadzenia „gałęzie”, mierząc ich posługę apostołską wedle różnego stanu życia.

d. Tercjarki Wewnętrzne

Fizjonomia instytucji Tercjarek Wewnętrznych „prostej kongregacji”, która wspomaga i uzupełnia Zgromadzenie Córek Miłości, coraz lepiej precyzuje się w kolejnych Planach sporządzonych przez Magdalenę.

Nazwane w pierwszym projekcie „Córkami Świętego Serca Najświętszej Maryi Bolesnej”, zostają następnie „poświęcone szczególnie czczeniu rozlanej Najdroższej Krwi Boskiego Odkupiciela i współczuciu Sercu Najświętszej Maryi”.

Tercjarki Córek Miłości są dziewicami albo wdowami o nienagannej moralności, jasnego powołania apostołskiego. Składają śluby czasowe czystości, ubóstwa i posłuszeństwa. Ofiarują każdą swoją aktywność dla „wyniesienia świętej Matki – Kościoła” i starają się o osobiste uświęcenie przez „życie dobrze uregulowane” modlitwą, umartwieniem, poświęceniem apostołskim.

Instytucja Tercjarek, wytycza sobie jako szczególny cel „formowanie pracownic, które będą pracować w winnicy Pańskiej i będą pomagać Zgromadzeniu Córek Miłości w tych charytatywnych dziełach, których ono nie może pełnić”.

Magdalena mówi o nich jako o „siostrach” zjednoczonych z Córkami w duchu, w oddaniu Najświętszej Maryi Bolesnej, we wspólnym poszukiwaniu większej chwały Bożej, w stylu miłości i pokory.

Po 1864 r., instytucja Tercjarek Wewnętrznych we Włoszech, rozpada się, jakkolwiek powoli dla „uniknięcia wszelkiego rozgłosu”.

Tercjarki po części przekształcają się w nowe Zgromadzenie Zakonne, Preciosine z Monzy, a częściowo włączają się w szeregi Kanosjanek.

Odizolowanym w historii przypadkiem pozostają Tercjarki Głuchonieme w Wenecji, skierowane na „uświęcenie i wspomaganie Szkoły dla Głuchoniemych”. Do niej odnosi się dokument datowany na 1894 r.

Na dalekim Wschodzie, M. Lucia Cupis powołuje do życia pełną zapału grupę Tercjarek Chińskich, aprobowanych przez samego Piusa X. Instytucja rozkwita i w 1923 r. przeobraża się nowe Zgromadzenie zakonne sióstr chińskich, bezpośrednio zależnych od Wikariatu apostolskiego Hong Kongu.

Nieliczne pozostałe Tercjarki, we Włoszech i za granicą, jednoczą się z Córkami Miłości. Mówi się o „Zrzeszonych Kanosjankach” (Reguła z 1927 r.) i o „Siostrach Koadiutor-kach” (Reguła z 1935 r.).

Nowe grupy żywotności apostolskiej „rozkwitają na pniu kanosjańskim” i czerpią ich pierwotną inspirację z planu Magdaleny pomnażania „robotnic dla winnicy Pańskiej”.

Obok „Pobożnej Unii Najświętszej Maryi Bolesnej, składającej się z samych dziewic” istnieje unia „Matek Rodzin Chrześcijańskich”. Podczas gdy „Kongregacja Dam Werony pod tytułem Najświętszej Maryi Bolesnej” charakteryzuje się okresowymi zebraniami na modlitwę i celebrację Eucharystyczną, „Towarzystwo Bolesci Najświętszej Maryi” jest ukierunkowane szczególnie na uświęcenie członków i bliźnich za pośrednictwem dzieł apostolskich.

Wszystkie te inicjatywy powstają, aby wzbudzać w laikacie żeńskim świadomość własnych możliwości dobra i konsekwentnej odpowiedzialności w stosunku do Ewangelii, w jej przeżywaniu, dawaniu świadectwa i głoszeniu według własnego stanu życia, lecz ze wspólną pasją i zapałem.

Trudne jest ujawnianie z historyczną dokładnością tego, jak te inicjatywy promocji świeckich ewoluowały w Zgromadzeniu w ciągu naszego wieku. Uboga dostępna dokumentacja nie pozwala nam stwierdzić, czy były one podtrzymywane, z jakim duchem, z jaką żywotnością. Można wyodrębnić etapy, które rozwijają się dzisiaj w cudownym ponownym ożywieniu spowodowanym przez Ducha.

W 1936 r. Przełożona Generalna, M. Antonietta Monzoni powierza M. Orolinie Grillo zadanie ustanowienia grup

„Współpracowniczek Kanosjańskich”, które będą wspomagać Córki w dziełach apostołskich.

W 1943 r. w Bergamo rzeczywiście rodzą się pierwsze „współpracowniczki katechetki Najświętszych Aniołów” poświęcone „w stanie dziewiczym dobru ogólnie oraz dziełom miłości. Trzy mistrzynie Świeckie, Zanolini, Galbusera, Ambrosiani, natychmiast z sercem przyjmują swoją nową misję, zajmując się także rozwijaniem rodzącego się Stowarzyszenia, aprobowanego przez Biskupa Como dla swojej Diecezji.

Ich Statut złożony z 6 artykułów syntetycznie wyraża naturę, cel, misję, organizację Współpracowniczek Kanosjańskich”, ich zasady życia i duchowe korzyści przynależności. Statut został zaaprobowany przez Stolicę Świętą 1 maja 1950 r.

W latach 70-tych ustala się jako dzieło M. Marisy Gini, mała „rodzina duchowa” nazwana „Misjonarki Świeckie Magdaleny di Canossa”. 8 stycznia 1978 r., pierwsze członkinie składają swoje śluby na ręce tej samej M. Gini, wybranej na Przełożoną przez grupę. Podejmują one przyjęcie na siebie świeckości nauczycielek Wiejskich, konsekrację Tercjarek i apostołstwo jednych i drugich.

Zgromadzenie Córek Miłości Kanosjanek, szczególnie podczas Kapituły Generalnej w 1978 r., bierze sobie do serca problem laikatu kanosjańskiego i powierza matce delegowanej przez Konsylium Generalne zadanie studiowania, animowania, proponowania nowych sposobów, bardziej odpowiednich względem dzisiejszej rzeczywistości, w wierności charyzmatowi. We Włoszech i za granicą mają swój początek próby odnowy, wokół rdzenia Współpracowniczek rodzą się również grupy i ruchy świeckie. Staje się wspólnym cel „współpracowania w apostołacie kościelnym według celowości Magdaleny di Canossa, w sektorze katechetycznym, edukacyjnym, związanym w opieką społeczną.

Dokładnie z Kapituły Generalnej w 1984 r. rodzi się obszerny Świecki Ruch Kanosjański, który sukcesywnie doprowadzi

do organizowania spotkań o charakterze prowincjalnym i międzynarodowym.

Kapituła Generalna z 1990 r. odczuwa potrzebę odnowienia Statutu z 1950 r. i z 29 czerwca 1991r., Przełożona Generalna, M. Elide Testa, ogłasza Statut Stowarzyszenia Świeckich Kanosjanów, aprobowanych przez Kongregację dla Instytutów Życia Konsekwowanego i Zrzeszeń Życia Apostolskiego. Stowarzyszenie na nowo podejmuje z zapałem swoje powołanie i zobowiązanie; organizuje różne spotkania na poziomie międzynarodowym.

Z duchem właściwym rodzinie, Świecka Rodzina Kanosjańska, która kroczy z Kościołem i dowartościowuje odmienności dla poszerzania miłości, ustanowiła się Komisją Międzynarodową Świeckiej Rodziny Kanosjańskiej, w której uczestniczą przedstawiciele różnych form wyrazu tej samej Świeckiej Rodziny Kanosjańskiej.

W 2006 r. w Weronie, IV Kongres Międzynarodowy Świeckiej Rodziny Kanosjańskiej rozwija temat „Prorocy Komunii” i w siedzibie tej zostaje zaaprobowany dokument „Karty Komunii”, narzędzie intensywniejszej i skuteczniejszej komunii pomiędzy wszystkimi Świeckimi Kanosjanami.

Począwszy od roku 2000 rodzi się myśl drogi jednoczącej dwa Kanosjańskie Zgromadzenia Zakonne. W 2003 r. Przełożony Generalny Zgromadzenia Synów Miłości, O. Antonio Papa, poprosił Przełożoną Generalną Zgromadzenia Córek Miłości Kanosjanek, M. Marie Remedios, o możliwość zjednoczenia grup ich Świeckich Kanosjanów z naszym Stowarzyszeniem, dla rozpoczęcia wspólnej drogi formacji i świadectwa daru Magdaleny i jej misji w świecie. Propozycja została przyjęta z otwartym sercem i wielką dyspozycyjnością, a droga komunii i jedności została zapoczątkowana, wszystko na Chwałę Bożą i dla dobra ludu Bożego.

2. Zgromadzenie Synów Miłości Kanosjanów

Jedną z cech najbardziej wartościujących ponad 150 lat Zgromadzenia Synów Miłości Kanosjanów, jest uczestniczenie świeckich w jego życiu. Fakt ten znajduje wytłumaczenie historyczne z trzech powodów:

- przede wszystkim liczba zakonników przydzielonych pojedynczym wspólnotom zawsze ograniczona była do dwóch albo trzech podmiotów, przez co okazywali się konieczni współpracownicy zewnątrzni
- po drugie w intuicji charyzmatycznej pierwszych zakonników, którzy chcieli kontynuować dzieło Oratorium św. Hioba, poprzez współpracę tych samych świeckich
- w końcu inspiracja Założycielki, która pragnęła tego ruchu osób dorosłych.

Poświadcza to sam Reskrypt pochwalny Papieża Grzegorza XVI z 1831 r., tego samego roku założenia. Reskrypt Grzegorza XVI, jaki Papież wysłał do Magdaleny, pochwała otwarcie Domu w Parafii św. Jeremiasza w Wenecji wyposażonej w Oratorium, dedykowane Dziewicy Bolesnej „w celu zebrania mężczyzn każdego wieku i kondycji zarówno po to, aby ich doprowadzić prawą ścieżką do wiecznego zbawienia poprzez medytację prawd Bożych, jak i po to, aby ich instruować przez głoszenie Słowa Bożego, aby w tej drodze wytrwali”.

Bez wątpienia pierwsze miejsce zostało dane małym i starszym chłopcom, o których jest zawsze mowa w pierwszych dokumentach, lecz również dorośli znaleźli główne miejsce w dziele oratoryjnym.

Bardzo wyraźnie mówi się o Kaplicy dedykowanej Dziewicy Bolesnej, od której zaczerpnięto nazwę ruchu na korzyść dorosłych. Być może Belloni i Carsana odczuwali wymóg utworzenia tego ruchu mężczyzn i nazwali go Kongregacją Maryi Bolesnej, a dla uczynienia jej skuteczniejszą i pewną wpisali w Stowarzyszenia Maryjne prowadzone przez Jezuitów z Rzymu. Taki wpis został uczyniony z datą

25 czerwca 1840 r., w niespełna dziesięć lat od założenia Oratorium.

Kongregacja Maryi Bolesnej prezentowała się jako ruch nowej ewangelizacji, odnowy duchowej, życia sakramentalnego. Dalszym celem było utrzymywanie żywą formacji otrzymanej w Oratorium z upływem lat aż do wieku dojrzałego. Świeccy zaangażowani w Oratorium pochodzili z Kongregacji Maryi Bolesnej.

W latach po Soborze Watykańskim II dokonano analizy sytuacji Kongregacji w świetle również nowych impulsów nadanych przez Sobór. Jeśli uważano, że w latach minionych Oratorium otrzymywało swoją fizjonomię, swoje cechy Kongregacji, w tamtej epoce Kongregacja pozostawała oddzielona od życia Oratorium. Jakkolwiek zachowując ducha Kongregacji Maryjnej, zauważano konieczność odnowy, podyktowaną także odmiennością sposobów przynależności: „Stworzenie Kongregacji, która byłaby bardziej rodziną wokół Zgromadzenia Ojców Kanosjanów, ożywianą tym samym duchem i potrafiącą współpracować dla tych celów”.

W 1974 r. w Feltre ma miejsce spotkanie między kierownikami byłych wychowanków i przyjaciół Dzieła Kanosjańskiego, mające na celu dialog dla zjednoczenia między Stowarzyszeniami w Wenecji, Conselve i Feltre oraz promowania ruchu świeckich na poziomie Kongregacji. Na spotkaniu tym zostaje podjęta hipoteza ustanowienia Ruchu świeckich Dzieł Kanosjańskich, pod nazwą „Nasza Rodzina”. Powinna ona obejmować różne tożsamości:

- współbraci współpracowników zaangażowanych w duchowość chrześcijańską w duchu Zgromadzenia
- byłych wychowanków i przyjaciół uczestniczących w życiu Zgromadzenia, z którego czerpali pomoc duchową
- młodzież kanosjańską zaangażowaną w animację młodzieży.

Przy tej okazji zostały położone podstawy dla zjednoczenia trzech Stowarzyszeń: Wenecji, Conselve i Feltre.

Z datą 29 maja 1983 r. w Wenecji zostaje promulgowany *Statut Rodziny Kanosjańskiej*, który powołał do życia świecki ruch „Rodzina Kanosjańska”: dla połączenia różnych grup działających we Wspólnocie Kanosjańskiej, poprzez jednoczący organizm otwarty na służbę Kościołowi i na większe dostosowanie do wymogów aktualnej społeczności.

Rodzinę Kanosjańską tworzyli:

- współpracownicy i animatorzy
- współbracia Kongregacji Maryjnej
- byli wychowankowie, przyjaciele, sympatycy i dobroczyńcy.

Pierwsza i druga grupa uczestniczyła, w sensie ścisłym, w aktywnym życiu i duchu Kongregacji; trzecia natomiast promowała i utrzymywała kontakt z tymi, którzy pragnęli czuć się zjednoczeni ze Zgromadzeniem oraz z tymi, którzy od Zgromadzenia otrzymali wychowanie i dary.

W Rzymie w lutym 1997 r. O. Sergio Pinato aprobował *ad experimentum*, Statut Współbraci i Współsióstr Świeckich Kanosjańskich gdzie, pośród celów wyróżniają się duch współpracy i więź z Kościołem: „wraz z Zakonnikami Kanosjańskimi, z niepokojem miłości do Jezusa Chrystusa i do Maryi Bolesnej, współpracują oni w posługiwaniu ubogim i maluczkim. Ich służba w Kościele realizuje się w rzeczywistych potrzebach Kościoła lokalnego w pomocniczej współpracy z autorytetem odpowiedzialnym i w specyfice Zgromadzenia Kanosjańskiego”.

W Fasano w grudniu 1999 r., Statut taki, nazwany Regułami Życia Rodziny Świeckich Kanosjanów, zostaje poszerzony i staje się ukierunkowaniem dla grupki młodych, którzy wraz z Ojcem Kanosjaninem, od 1993 r. zapoczątkowali drogę formacji jako współbracia świeccy Kongregacji Maryi Bolesnej, według tradycji z Wenecji.

W Liniach wytycznych Konsylium Generalnego z 1999 r. jest napisane: „poszukując współpracy z Siostrami Kanosjanekami obecnymi na miejscu, i uprzywilejowując spotkanie a, jeśli to możliwe, fuzję z ruchem świeckim Zgromadzenia

Kanosjańskiego żeńskiego, respektując wybory, jakie w każdym inspiruje Duch...”.

Począwszy od roku 2000 rodzi się myśl drogi zjednoczeniowej, jednolitej między dwoma Zakonnymi Zgromadzeniami Kanosjańskimi, męskim i żeńskim. W 2003 r. dwa Zgromadzenia rozpoczęły drogę zjednoczenia i komunii z sercem otwartym i wielką dyspozycyjnością, wszystko na Chwałę Bożą i dla dobra ludu Bożego.

KARTA KOMUNII ŚWIECKIEJ RODZINY KANOSJAŃSKIEJ

„Miłość jest jak ogień, który się rozprzestrzenia i dąży do ogarnięcia sobą wszystkiego”

św. Magdalena di Canossa

Święta Magdalena i świeccy

Magdalena di Canossa, obdarzona niezwykle żywotnością, pociągnięta przez Jezusa Chrystusa, *Największą Miłość*, centrum napędu całego jej życia i życia każdej osoby, uruchomiła całą swą energię *umysłu, serca, działania*, by nieść wszystkim i wszędzie OBECNOŚĆ i MIŁOŚĆ JEZUSA.

W tym swoim planie miłości, który popycha ją do poszukiwania i *szerzenia Chwały Bożej*, z niezwykle kreatywnością wciąga każdą kategorię osób, aby wszyscy stawali się głosicielami i głosicielkami zbawienia dla każdego brata i siostry oraz świadkami miłosierdzia.

Uderza w niej jej prorocza jasność, która naświeśla nieustanne poszukiwanie komunii i uwagę na naglące potrzeby Kościoła i świata.

Myśląc o Tercjarkach, Magdalena pisze:

„... dla zapewnienia dobra duchowego wielu duszom, myśli ten, który pisze, o ustanowieniu Tercjarek, poświęconych Najświętszej Maryi Bolesnej, [które] żyjąc w swoich rodzinach praktykowałyby ćwiczenia miłości”.

Już w Kościele swoich czasów, Magdalena wyodrębniła misję świeckiego, antycypując o ponad jeden wiek myśl, która dojrzała na Ekumenicznym Soborze Watykańskim II.

„Wierni świeccy mają miejsce oryginalne i niezastąpione: za ich pośrednictwem Kościół staje się obecnym w świecie jako znak i źródło nadziei i miłości”.

Również dzisiaj

„Świecka Rodzina Kanosjańska kroczy wraz z Kościołem i docenia odmienności, uważając je za bogactwo ze względu na dialog i rozprzestrzenianie Miłości w swych wielorakich formach wyrazu”.

Świecka Rodzina Kanosjańska jest utworzona z połączenia kilku świeckich tożsamości kanosjańskich i składa się z następujących form wyrazu:

- Stowarzyszenie Świeckich Kanosjanów
- Współbracia Maryi Bolesnej
- Bracia i Siostry Świeccy Kanosjanie
- Braterstwo Kanosjańskie
- Misjonarki Świeckie Magdaleny di Canossa: instytucja świeckiego życia konsekrowanego
- Misjonarze Świeccy Kanosjanie

Świecka Rodzina Kanosjańska jest otwarta na świeckie kanosjańskie ruchy, jakie Duch zechce wzbudzić.

Świeccy, którym się towarzyszy, formowani i podtrzymywani przez św. Magdalenę, wraz z jej Córkami i Synami, czerpią ze wspólnych korzeni siłę świadectwa, rozpoznając w dzisiejszych czasach nowe możliwości życia i pociągania innych do charyzmatu, na drodze komunii.

1. Droga świętości

Odczuwamy powołanie do świętości jako znak nieskończonej miłości Boga oraz wymiar nowości chrześcijańskiej

i charyzmatycznej. W nim możemy realizować plan, jakiego Bóg Ojciec zapragnął dla naszego życia i współpracować w tym, aby każdy człowiek mógł spotkać Chrystusa, zbawienie świata. Jesteśmy wezwani do utożsamiania się z Chrystusem Ukrzyżowanym, *który oddycha samą miłością*.

„Niechaj wybiorą kilka o wypróbowanej pobożności, ... pragnących prowadzić życie w sposób szczególnie chrześcijańskie”.

„Pan da wam łaskę uświęcenia was w sytuacjach, które przeżywacie”.

„Pokora jest fundamentem i podporą dla wszystkich innych cnót”.

2. Świadkowie Jezusa Ukrzyżowanego, Największej Miłości

Naśladujemy Chrystusa Ukrzyżowanego w naszej codziennej rzeczywistości, gdzie jesteśmy wezwani do bycia „obecnością Największej Miłości”, w stylu prostym, pokornym, radosnym, stając się apostołami miłości tam, gdzie występuje jej największa potrzeba.

Magdalena potrafiła komunikować swój charyzmat, dar Ducha Świętego dla całego Kościoła, angażując z pomocą ognia Miłości obejmującej wszystkich, różne stany życia. Dała początek różnym i znaczącym formom i sposobom uczestniczenia w misji jednego charyzmatu. Również my szukamy nowych dróg, aby oddać się na służbę Duchowi.

„Nade wszystko dajcie poznać Jezusa”.

3. Duch modlitwy

Jesteśmy przekonani o doniosłości modlitwy i medytacji, aby relacja z Panem Bogiem stawała się coraz bliższa i głębsza. Jest dla nas ważnym zasilanie życia duchowego przez częste przystępowanie do Sakramentów. W modlitwie osobistej zobowiązujemy się do przywoływania w pamięci Męki

Chrystusa i podtrzymywania przywiązania ku Maryi, Matce Bolesnej pod Krzyżem Syna.

„Te młode kobiety raz w roku powrócą do Domu, aby odprawić Rekolekcje duchowe”.

4. Obowiązek formacji do życia chrześcijańskiego, do charyzmatu i do misji

Jesteśmy świadomi, że formacja, której mistrzem jest Duch Święty, jest ciągłym procesem osobistego dojrzewania w wierze. Realizuje się ona w codzienności i w relacjach, na nowo nadając znaczenie naszemu chrześcijańskiemu życiu w specyfice charyzmatycznej.

Fundamentem tej przemiany jest Jezus Ukrzyżowany, wyrażenie *Największej Miłości* Ojca. W Maryi odnajdujemy wzór wiary, mocy i bezinteresowności daru.

Plan formacyjny pomaga w wyróżnianiu tego, co nas łączy, i jest narzędziem, które dodaje odwagi i przygotowuje samych świeckich do bycia formatorami.

„Formacja jest środkiem absolutnie koniecznym i zasadniczym dla odczytywania charyzmatu w jego uczestniczeniu w misji kapłańskiej, prorockiej i królewskiej Chrystusa”.

„Te Tercjarki, które będą mogły, raz w miesiącu zjednoczą się z Przełożoną Córek Miłości, która po podbudowaniu ich w podjętym wyborze, zleci, licząc się z obowiązkami każdej z nich, te dzieła charytatywne, których wówczas będzie potrzeba”.

„Każda, na ile może, niechaj podczas świąt zajmuje się uczestnictwem w naukach parafialnych”.

5. Duch miłości i dzielenia się

Uważne na problemy naszego czasu szukamy nowych sposobów niesienia przesłania miłości Chrystusa w rzeczywistość nas otaczającą, angażując się w służbę bliźniemu według

różnych okoliczności życia, dając do dyspozycji dary otrzymane według możliwości każdego.

W Duchu, który buduje, ożywia i czyni działającą komunię, smakujemy radości Kościoła – komunii. Komplementarność powołań i różnych stanów życia jest skierowana na dynamizm jednej misji: dawać świadectwo Ewangelii i dać ją poznać każdej osobie, szczególnie najuboższym.

„Wielkie serca, wielkie serca, na wzór tego wielkiego serca, które na Kalwarii ofiarowało ludziom całe życie własnego Syna”.

„Jezus nie jest kochany, ponieważ nie został poznany”.

6. Tak jak Maryja, pokorne narzędzia w rękach Boga

Ćwiczmy się w cnotach cierpliwości, posłusznosci, dobrodusznosci i słodyczy w naśladowaniu Maryi Bolesnej, aby stać się przykładem i jednością w naszych rodzinach.

„Podobnie każda będzie dokładać najwyższej troski, aby stać się przykładem jedności własnej rodziny, ponieważ synowskie oddanie, jakie te Tercjarki będą wypowiadać Najświętszej Maryi Bolesnej, będzie musiało być [działać] przede wszystkim na Jej podobieństwo, w ćwiczeniu cierpliwości, posłusznosci, łagodności i słodyczy”.

7. Od sensu do przynależności, duch komunii

Pielęgnujemy silne poczucie przynależności do Rodziny Kanosjańskiej. Relacja pomiędzy różnymi formami wyrazu Świeckiej Rodziny Kanosjańskiej oraz dwóch Zgromadzeń zakonnych Córek i Synów Miłości, opiera się na godności Chrztu i na wspólnej spuściźnie duchowej; jest wyciśnięta w komunii i we wzajemnym wsparciu; realizuje się poprzez współpracę i dialog.

Zakonnicom i Zakonnikom przyznana jest szczególna posługa rozeznawania przynależności do charyzmatu ewentualnych nowych grup.

W liście z 8 grudnia 2002 r. dwóch Przełożonych Generalnych, pisząc Komisję Formacyjną Świeckiej Rodziny Kanosjańskiej, stwierdzało:

*„Uznajemy Świecką Rodzinę Kanosjańską jako rzeczywistość komunii i denominacji, która gromadzi wszystkie odmienne zrzeszenia animacji i formacji świeckich, którzy wyraźnie odnoszą się do charyzmatu św. Magdaleny, ukazanego przez jej życie i poprzez jej pisma, potwierdzonego przez usankcjonowanie ze strony Kościoła, przekazanego i rozprzestrzenionego przez dwa Zgromadzenia zrodzone z jej serca Założycielki i Matki.
... Przełożonym wyższym tych dwóch Zgromadzeń jest powierzone zadanie rozeznawania, jako odpowiadających charyzmatowi, różnych agregacji...”*

Różne komponenty albo agregacje Świeckiej Rodziny Kanosjańskiej, są otwarte na komunie, na wymianę wzajemnych dóbr duchowych, na misję.

Odpowiedzialnym za różne świeckie formy wyrazu zostaje powierzone zadanie towarzyszenia rozeznawaniu pojedynczych osób świeckich oraz utrzymywania żywej komunii.

8. Międzynarodowa Komisja Świeckiej Rodziny Kanosjańskiej

Wszyscy przynależąc do jednej Rodziny Kanosjańskiej odczuwamy pilną potrzebę wyrażenia naszej komunii za pośrednictwem Komisji Międzynarodowej, która reprezentuje każdą formę wyrazu Świeckiej Rodziny Kanosjańskiej.

Komisja ma za zadanie planowanie ścieżek formacyjnych, zaznaczonych pewnymi znaczącymi etapami, zawsze respektując różne formy wcielenia charyzmatu i różne wymogi lokalne. Poza tym jej mandatem jest odczytywanie i pogłębianie, w kluczu świeckim, spuścizny pozostawionej nam przez Magdalenę, zawsze w dialogu z dwiema Rodzinami Zakonnymi.

Komisja promuje:

- przygotowywanie i dzielenie materiału formacyjnego;
- działania prowadzące do komunii
- momenty uroczystości
- wspólne momenty formacyjne
- związki pomiędzy różnymi świeckimi formami wyrazu
- związki pomiędzy Świecką Rodziną a dwoma Zgromadzeniami Zakonnymi.

Członkami prawnymi komisji są: odpowiedzialny za każdą formę wyrazu oraz przedstawiciel każdego Kanosjańskiego Zgromadzenia Zakonnego. To im jest powierzone zadanie, w wypadku, gdy uważają to za konieczne, mianowania innych członków komisji.

„Staje się koniecznym zjednoczenie miłości między pierwszą i drugą instytucją, w sposób, by Tercjarki mogły znaleźć podparcie i towarzyszenie duchowe w Córkach Miłości, a te mogły znaleźć w Tercjarkach, osoby czuwające oraz działające we wszystkich formach aktywności”.

Tak, jak Maryja, Matka Miłości pod Krzyżem, staramy się być pokornymi narzędziami Boga. Jej macierzyńskiemu wstawiennictwu oraz świętej Magdalenie di Canossa powierzamy całą Rodzinę Kanosjańską.

„Z racji sprawiedliwości, prawdy, wdzięczności i pokornego oddanego uczucia, proszę was wszystkie, abyście uważały zawsze Maryję za waszą jedyną Matkę”⁶⁹.

Dokument zaaprobowany przez 4° Międzynarodowy Kongres Świeckiej Rodziny Kanosjańskiej.

Werona, św. Fidencjusz, sierpień 2006 r.

⁶⁹ RD, s. 8.

MIŁOŚĆ NAJWIĘKSZA

MODLITWY

Mój Panie i Boże,

Poznanie, że jestem stworzona jedynie dla Ciebie
sprawia, iż z całym zapалem mojego ducha wyznaję,
że wszystko to, co znajduje się we mnie, w moim ciele
i w duszy, to, co ja sama działam oczyma, umysłem i sercem,
ma być skierowane ku Tobie
i poświęcone na chwałę Twojego Imienia,
w zjednoczeniu z udrękami Jezusa Chrystusa.
Panie, chcę być Twoja, lecz odczuwam mą nędzę,
znam moją słabość, obawiam się mej niestałości.
Ty, któryś jest wszechmogący,
umocnij moją wolę, oczyść moje serce,
uczyni mnie zwyciężczynią mych wrogów.
To, co ode mnie pochodzi, wszystko to, co będę czyniła,
działała, pragnę czynić jedynie dla Ciebie, z tymi samymi
intencjami, jakimi w swoim działaniu kierowali się
Jezus Chrystus i Najświętsza Maryja,
wszyscy Święci nieba, wszyscy sprawiedliwi na ziemi. AMEN!

Magdalena di Canossa

Ofiarowanie Serca Bogu

O, Boże mój! Jeśli nie prosisz o nic więcej swej córki,
niż o serce, oto ono, Tobie, moje drogie Dobro,
powierzam w Twe Najświętsze Ręce, których rany adoruję.
Ofiaruję Ci je z wielu motywów i boleję nad tym, że mam
je tylko jedno.
Chciałabym mieć tysiące serc, by wszystkie je ofiarować
i podarować Tobie, mojemu Jedynemu, Najwyższemu Dobru.
Lecz z zapewnieniem, że będzie to zawsze dusza
wszelkich ukłónów, jakie w moim życiu Ci oddam,
a ponieważ nikt mnie do tego nie zachęca,

strzeż tego Ty, jako rzecz Twoją, abym,
gdy pewnego dnia stanę przed Tobą,
mogła doświadczyć radości odnalezienia w Twych rękach
tego mego serca, jako świadectwa mojej wiernej służby,
którą Ci pokornie wyznaję oraz wielkiej miłości,
jaką do Ciebie żywię. AMEN!

Magdalena di Canossa

Ojcie Przedwieczny, ofiaruję Ci

Ojcie Przedwieczny, ofiaruję Ci Mękę, Śmierć i Krew
Jezusa Chrystusa, wszystko to, co wycierpiał
i czego On dokonał na tym świecie;
proszę Cię w Jego imieniu, dla Jego nieskończonych zasług,
dla boleści i zasług Najświętszej Maryi Panny,
wszystkich Świętych raju, o obronę i szerzenie
Kościoła i Zgromadzenia.

Tradycja Kanosjańska

Credo Rodziny Kanosjańskiej

WIERZĘ, że Bóg sam i Jego chwała są jedynym celem
Rodziny Kanosjańskiej

WIERZĘ, że Jezus Chrystus jest jego „Skarbem”, najczystszy
i najdoskonalszym wyrazem miłości do kontemplowania.

WIERZĘ, że Jezus Chrystus jest Najwspanialszym Wzorem
każdej Córk i Syna Miłości, każdej Misjonarki Świeckiej,
każdej Siostry i Świeckiego Brata Kanosjanina, jest niezmienną
normą życia w posłannictwach miłości.

WIERZĘ, że naszą podstawową misją, która wypływa
z kontemplacji Miłości Ukrzyżowanej, jest przede wszystkim
dążenie do tego, aby Ją poznano i pokochano aż po najdalsze
krańce ziemi.

WIERZĘ, że naszą cenną spuścizną charyzmatyczną jest uprzywilejowanie najuboższych w każdym miejscu i czasie, aby nadać im godność ludzką oraz jeszcze donioślejszą godność Dzieci Bożych.

WIERZĘ, że nasza Rodzina jest wezwana do życia radykalną słabością Krzyża, wyrażając w swoim działaniu autentyczny styl miłości pokornej.

WIERZĘ, że pierwszym świadectwem, jakie mamy dawać braciom i siostram, których spotykamy, jest nasza braterska komunია, ożywiana najbardziej miłującym, najcierpliwszym, najwspaniałomyślniejszym duchem Jezusa Chrystusa.

WIERZĘ w szczególną opiekę Najświętszej Maryi Panny, Matki Miłości pod Krzyżem, wobec wszystkich członków Rodziny Kanosjańskiej.

WIERZĘ, że Duch, który wzbudził w Kościele Charyzmat Kanosjański, doprowadzi go w dynamicznej wierności do jego wypełnienia wedle planu Miłości Boga Ojca.

UROCZYSTOŚCI KANOSJAŃSKIE

8 lutego	św. Józefina Bakhita: narodziny dla nieba
10 lutego	Brat Giovanni Zuccolo, Sługa Boży: narodziny dla nieba

1 marca	św. Magdalena: rodzi się w Weronie
2 marca	św. Magdalena: rodzi się dla wiary w Kościele
19 marca	św. Józef: „nie zapominajmy, aby go często przyzywać” (Magdalena) Dekret aprobacji Zgromadzenia Synów Miłości

10 kwietnia	Magdalena: po historii spełnionej w miłości, powraca do domu Ojca
29 kwietnia	Nowenna przed Uroczystością św. Magdaleny

8 maja	Święto św. Magdaleny; Założenie Zgromadzenia Córek Miłości
23 maja	Założenie Zgromadzenia Synów Miłości
1 lipca	Wspomnienie Najdroższej Krwi Chrystusa
7 lipca	O. Angelo Pasa, Sługa Boży: narodziny dla nieba
7 sierpnia	św. Gaetano z Thiene, Protektor Dzieła
8 września	Settenarium przez Uroczystością Matki Bożej Bolesnej
15 września	Święto Najświętszej Maryi Bolesnej
27 września	św. Vincenzo de' Paoli, Patron Zgromadzenia
29 września	św. Michał Archanioł: Protektor Kościoła powszechnego oraz Zgromadzenia i obrońca Dzieła
4 października	św. Franciszek z Asyżu: Protektor Dzieła
21 grudnia	Papieskie Zatwierdzenie Zgromadzenia Synów Miłości
23 grudnia	Papieskie Zatwierdzenie Zgromadzenia Córek Miłości

Magisterium

- AA Apostolicam Actuositatem. Dekret o Apostolstwie Świeckich, Wat. II, 1965r.
- AG Ad Gentes. Dekret o Aktywności Misyjnej Kościoła, Sobór Wat. II, 1965 r.
- ChL Christifidelis Laici. Adhortacja Apostolska Post-Synodalna o Powołaniu i Misji Świeckich w Kościele i w świecie, Jan Paweł II, 1988 r.
- C Kodeks Prawa Kanonicznego, Rzym 1983 r.
- CC Komunia i Wspólnota w Kościele Domowym. Dokument CEI, (Konferencja Episkopatu Włoch), 1981r.
- EN Evangelii Nuntiandi. Obowiązek Głoszenia Ewangelii, Adhortacja Apostolska, Paweł VI, 1975 r.
- LG Lumen Gentium. Konstytucja Dogmatyczna o Kościele, Sobór Watykański II, 1964 r.
- MC Marialis Cultus, Adhortacja Apostolska dla prawidłowego uporządkowania i rozwoju kultu błogosławionej Dziewicy Maryi, Paweł VI, 1974 r.
- SRS Sollicitudi Rei Socialis. List Encyklika Jana Pawła II, o trosce społecznej Kościoła, 1988 r.
- VC Vita Consecrata, Posoborowa Adhortacja Apostolska, Jan Paweł II, 1996 r.

Instytut

- A.C.R. Archiwum Kanosjańskie, Rzym.
- EP Epistolarium Magdaleny di Canossa, pod red. E. Dossi i Pisani, Isola del Liri, Rozdz. 8, 1967-83 r.

- PL Promocja Świeckich dzisiaj w Kościele i w Zgromadzeniu. Akt Kapitułarny XI Kapituły Generalnej, 1984 r., Wyd. Esse Gi Esse, Rzym 1984 r.
- PT Plan dla Tercjarek.
- RD Magdalena di Canossa, *Reguły Córek Miłości*. Tekst poszerzony – Rękopis Mediolański, wyd. Grafiche Boniardi, Mediolan, 1983 r.
- RdV Reguła Życia, Córk Miłości Kanosjanki.
- RdV Reguła Życia, Synowie Miłości Kanosjanie.
- R.s.s. Magdalena di Canossa, *Reguły i Pisma Duchowe*, pod red. E.Dossi, i Pisani, Isola del Liri, rozdz. 2, 1984-85 r.
- ms Magdalena di Canossa, Plan Tercjarek, *rękopis*/Archiwum, Rzym.

FRAGMENTY PISMA ŚWIĘTEGO, MAGISTERIUM KOŚCIOŁA I DOKUMENTÓW ZGROMADZENIA

związane z odwołaniami wskazanymi w Tekście

(1) Ep. II/2, ss. 1415-1416

Pewne osoby pragnące zaangażować się na chwałę Bożą... myślałyby o ustanowieniu Kongregacji, Pobożnego Związku, przedmiotem którego byłoby wypełnienie dwóch wielkich przykazań Miłości, miłowania Boga i miłowania bliźniego, a przez to konsekwentnie uświęcając samych siebie, wspierać również potrzeby, które pojawiają się w ich miejscowościach. Wszystkie reguły, wszystkie dyspozycje, wszystkie metody, wszystkie praktyki... muszą mieć zawsze jako pierwszy cel, prowadzenie do zdobycia doskonałej miłości, przez dbałość o możliwie najbliższą, serdeczną, rodzinną, trwałą zażyłość

z Bogiem, przyczyniając się do działania dla dobra bliźnich, mając na uwadze samego Boga.

(2) RD s.145 (Zasady dla nauczycielek wiejskich)

Zostało już powiedziane w Planie Ogólnym Zgromadzenia, które jako instytucja miłości powinno na wszelkie sposoby służyć dla dobra i zbawienia naszych Bliźnich, a znajdując niemożliwym dysponowanie wystarczającą liczbą Córek Miłości, aby sprostać potrzebom we wszystkich Miastach, a szczególnie w małych wioskach; z drugiej strony, jako że stało się rzeczą łatwą organizowanie w wielu miejscach wewnątrz Domu pewnego rodzaju seminarium, na które na czas określony można przyjmować dla kształcenia, w wyżej wymienionym celu, dziewczęta z poszczególnych miejscowości, przedstawia się tutaj myśl, przez którą być może zmieni się opinię, że funkcja tej Gałęzi jest niewykonalna lub zbyt uciążliwa lub też jest zbyt rozproszonym dla Domu.

RD s. 5

Nie ma wątpliwości, że przez wszystkie Świąte Instytucje wyznaczony jest cel albo pilnego kontemplowania Życia i Męki Jezusa Chrystusa albo najdoskonalszego naśladowania Jego życia w ich Świątych Założeniach. Wyszlibyśmy zatem poza tę drogę gdybyśmy w tym ostatnim i najmniejszym Zgromadzeniu w Kościele, wyznaczyli inny cel aniżeli ten.

(3) R.s.s, P. 1, s. 233

(...) Jako że święta miłość jako ogień zawsze dąży do rozprzestrzeniania się, będziemy teraz mówić o innych dziełach miłości związanych z gałęziami Zgromadzenia... które będą służyły do upowszechniania i udoskonalania naszych praktyk.

Pierwszą z nich jest formacja i edukacja wiejskich dziewcząt, w celu upowszechniania i ułatwiania nauczania młodzieży, dla

rozwijania szkoły świętego nauczania chrześcijańskiego, poza zapewnieniem, chociaż pośrednio, wsparcia dla chorych w wioskach.

Drugą jest przyjmowanie w dwóch określonych przedziałach roku Dam, które by tego pragnęły, na odprawianie Świętych Rekolekcji...

(4) J 19, 25-27

A obok krzyża Jezusowego stały: Matka Jego i siostra Matki Jego, Maria, żona Kleofasa, i Maria Magdalena. Kiedy więc Jezus ujrzał Matkę i stojącego obok Niej ucznia, którego miłował, rzekł do Matki: «Niewiasto, oto syn Twój». Następnie rzekł do ucznia: «Oto Matka twoja». I od tej godziny uczeń wziął Ją do siebie.

(5) RD s. 97

Tym zatem, co Siostry w tym świętym dziele muszą mieć na celu, jest przyjmowanie dziewcząt w sposób, w jaki przyjąłby je nasz boski Zbawiciel, staranie się o kształtowanie ich wszystkich dla Niego, przez wpajanie im czułej, lecz prawdziwie mocnej pobożności, wychowując je stopniowo w sprawach świętej wiary, a przede wszystkim dając im poznać Jezusa Chrystusa, jako że nie jest On kochany, gdyż nie został poznany.

Plan dla Tercjarek, (rękopis)

Jakkolwiek obszernym wydaje się plan Zgromadzenia Córek Miłości, nie jest jednocześnie możliwy do zaoferowania w innym wymiarze, niż w najmniejszej części dla potrzeb diecezji, zostało założone. W celu zatem zastępowania Zgromadzenia tam, gdzie nie może ono dojść, myśli piszący o rozszerzeniu Zgromadzenia, przez ustanowienie Tercjarek Córek Miłości, które w prosty sposób, powiązane świętymi więzami

tej wielkiej cnoty (Miłość) (...), żyjąc na łonie swej rodziny, praktykowałyby święte dzieła miłości obejmowane przez Zgromadzenie (...). Piszący myśli również o nie wykluczaniu z niego, poza dziewicami i wdowami, również kobiet zamężnych, podążając, choć bardzo odległe, za tym, co praktykował św. Franciszek z Asyżu, przystosowując przewidywane dzieła miłości do różnorodności stanów. (...) Raz w miesiącu Tercjarki, które będą mogły, zgromadzą się wokół Przełożonej Córek Miłości, która podtrzymałszy je w podjętym dążeniu, oprze później na zasadach i z należnymi względami zobowiązania każdej, te dzieła miłości, których będzie potrzeba, jak np. informowanie niektórych dziewcząt (...), jakaś sprawa szpitalna... (17.11.1813 r.).

Ep. II/2, s. 1405

Dla uczynienia rozleglejszym i dla propagowania tego dobra w bliźnich, Zgromadzenie będzie się zajmowało edukacją Nauczycielek Wiejskich, które mają być uformowane, lecz w duchu Miłości, dla dobra ich Miejscowości, aby później był to środek do dyspozycji świętych Biskupów, dbających o Chrześcijańską Naukę w tych naszych diecezjach.

(6) PL s.136

Już w czasach, w których Magdalena żyje i działa w rodzącym się Zgromadzeniu, ale jeszcze bardziej w wydarzeniach historii, spostrzega się w małym świecie kanosjańskim pomnożenie inicjatyw typowo świeckich: Tercjarki, Kompanie, Stowarzyszenia, Unie, Zrzeszenia...

ChL16a

Godność świeckich katolików ukazuje się nam w pełni, gdy rozważamy pierwsze i podstawowe powołanie, które Ojciec w Jezusie Chrystusie i przez Ducha Świętego, kieruje do każ-

dego z nich, powołanie do świętości, czyli do doskonałości w miłości. Święty jest najwspanialszym świadectwem godności przyznanej uczniowi Chrystusa.

(7) C 204, 1

Wiernymi są ci, którzy zostawszy włączeni w Chrystusa we chrzcie, są ustanowieni ludem Bożym i dlatego w sposób im właściwy stali się uczestnikami urzędu kapłańskiego, prorockiego i królewskiego Chrystusa; są wezwani do realizowania, według sytuacji właściwej każdemu z nich, misji, jaką Bóg powierzył Kościołowi do wypełnienia w świecie.

(8) LG 32

Kościół Święty z ustanowienia Bożego organizuje się i rządzi z godną podziwu różnorodnością. "Jako bowiem w jednym ciele wiele członków mamy, a wszystkie członki nie mają tej samej czynności, tak wszyscy stanowimy jedno ciało w Chrystusie, a brani z osobna, jesteśmy członkami jedni drugich" (Rz 12,4-5).

(9) ChL9e

Wcielenie w Chrystusa przez wiarę i sakramenty chrześcijańskiej inicjacji jest dla człowieka początkiem jego nowej chrześcijańskiej kondycji, która łączy go w tajemnicę Kościoła, kształtuje jego duchowe „oblicze”, stoi u podstaw wszystkich powołań i jest punktem wyjścia dla dynamizmu chrześcijańskiego życia świeckich.

ChL15a

Chrześcijańska nowość jest podstawą i rękojmią równości wszystkich ochrzczonych w Chrystusie, wszystkich członków Ludu Bożego: „wspólna jest godność członków wynikająca

z ich odrodzenia się w Chrystusie, wspólna łaska synów, wspólne powołanie do doskonałości, jedno zbawienie, jedna nadzieja i niepodzielna Miłość” (LG32).

ChL45b

Komentarz św. Grzegorza Wielkiego można odnieść z powodzeniem do zdumiewającej różnorodności powołań w Kościele, w którym wszyscy i każdy są wezwani do pracy, aby przybliżyć nadejście Królestwa Bożego, zgodnie z właściwym sobie powołaniem, stanem, charyzmatem i posługą. Różnorodność ta zależy nie tylko od wieku, ale i od płci, przymiotów, a także rodzaju powołania i sytuacji życiowej członków Kościoła. Właśnie owa różnorodność czyni bogactwo Kościoła bardziej żywym i konkretnym.

(10) LG 31

Właściwością specyficzną świeckich jest taki ich charakter. Choć bowiem członkowie stanu kapłańskiego mogą czasem zajmować się sprawami świeckimi, wykonując nawet świeckie zawody, to z tytułu swego wyjątkowego powołania w sposób szczególny i niejako zawodowo przeznaczeni są do służby świętej, zakonnicy znów przez swój sposób życia dają wspańnię i zaszczytne świadectwo temu, iż świat nie może się przemienić i ofiarować się Bogu bez ducha ewangelicznych błogosławieństw. Natomiast zdaniem ludzi świeckich, z tytułu właściwego im powołania, jest szukać Królestwa Bożego zajmując się sprawami świeckimi i kierując nimi po myśli Bożej. Żyją oni w świecie, to znaczy pośród wszystkich razem i poszczególnych spraw i obowiązków świata, i w zwyczajnych warunkach życia rodzinnego i społecznego, z których niejako utkana jest ich egzystencja. Tam powołuje ich Bóg, aby wykonując właściwe sobie zadania, kierowani duchem ewangelicznym przyczyniali się do uświęcenia świata na kształt zaczynu,

niejako od wewnątrz, i w ten sposób zwłaszcza przykładem swego życia, promieniując wiarą, nadzieją i miłością.

(11) LG 4

Tak to cały Kościół okazuje się jako "lud zjednoczony jednością Ojca i Syna, i Ducha Świętego".

(12) CC 65, 66

„Wszyscy praktykują to samo i jedyne kapłaństwo Chrystusa...”. Stąd wyłania się współodpowiedzialność wszystkich w Kościele zarówno wewnątrz wspólnoty, jak i wobec całego świata, do którego Kościół jest posłany.

(13) VC 54

Jednym z owoców nauki o Kościele jako komunii było ukształtowanie się w ostatnich latach świadomości, że różne społeczności współtworzące go mogą i powinny połączyć siły, zachowując postawę współpracy i wymiany darów, aby owocniej uczestniczyć w jego misji.

(14) EN 70

Ludzie świeccy, którzy ze względu na swój stan żyją w świecie i spełniają różne funkcje doczesne, winni wobec tego wykonywać swoisty rodzaj ewangelizacji. Ich pierwszorzędnym i bezpośrednim zadaniem nie jest zakładanie czy rozwój wspólnot kościelnych, bo to rola właściwa Pasterzom, ale pełne uaktywnienie wszystkich chrześcijańskich i ewangelicznych sił i mocy, ukrytych, ale już obecnych i czynnych w tym świecie.

Polem właściwym ich ewangelizacyjnej aktywności jest szeroka i bardzo złożona dziedzina polityki, życia społecznego, gospodarki; dalej, dziedzina kultury, nauki i sztuki, stosunków

międzynarodowych, środków przekazu społecznego; do tego dochodzą niektóre dziedziny szczególnie otwarte na ewangelizację, jak miłość, rodzina, wychowanie dzieci i młodzieży, praca zawodowa, cierpienia ludzkie.

(15) ChL 15

W ten oto sposób „świat” staje się polem i narzędziem ludzi świeckich w realizacji ich chrześcijańskiego powołania, sam bowiem przeznaczony jest na to, by wysławiać Boga Ojca w Chrystusie. (...) Toteż fakt bycia i działania w świecie posiada dla świeckich znaczenie nie tylko antropologiczne i socjologiczne, ale także ściśle teologiczne i kościelne. Oni bowiem żyjąc wewnątrz świata słyszą głos Boga, który objawia im swój plan i oznajmia szczególne powołanie do tego, by „szukali Królestwa Bożego zajmując się sprawami Bożymi i kierując nimi po myśli Bożej”.

LG 36

Ponadto ludzie świeccy winni wspólnymi siłami tak uzdrawiać istniejące na świecie instytucje i warunki, jeżeli w jakiś sposób skłaniają one do grzechu, aby to wszystko stosowało się do norm sprawiedliwości i raczej sprzyjało praktykowaniu cnót, niż mu przeszkadzało. Tak postępując, przepoją kulturę i dzieła ludzkie wartością moralną. Równocześnie w ten sposób lepiej przygotowuje się rolę świata pod zasiew Słowa Bożego i szerzej otwierają się bramy Kościoła, przez które ma wyjść na świat orędzie pokoju.

Deus Caritas Est 29

Misją wiernych świeckich jest zatem kształtować właściwie życie społeczne, respektując jego uprawnioną autonomię i współpracując z innymi obywatelami zgodnie z ich kompetencjami i odpowiedzialnością. Choć specyficzne wyrazy

136

miłości kościelnej, *caritas*, nie mogą mieszać się z działalnością państwa, pozostaje prawdą, że powinna ona ożywiać całą egzystencję wiernych świeckich, a więc także ich aktywność polityczną, traktowaną jako «miłość społeczną».

(16) Deus Caritas Est 31

Chodzi bowiem o istoty ludzkie, a one zawsze potrzebują czegoś więcej niż technicznie poprawnej opieki. Potrzebują człowieczeństwa. Potrzebują serdecznej uwagi. Ci, którzy działają w Instytucjach charytatywnych Kościoła, powinni odznaczać się tym, że nie ograniczają się do sprawnego wypełnienia, co stosowne w danej chwili, ale z sercem poświęcają się na rzecz drugiego, w taki sposób, aby doświadczył on bogactwa ich człowieczeństwa. Dlatego takim pracownikom, oprócz przygotowania profesjonalnego, potrzeba również i nade wszystko «formacji serca»: trzeba ich prowadzić ku takiemu spotkaniu z Bogiem w Chrystusie, które by budziło w nich miłość i otwierało ich serca na drugiego, tak aby miłość bliźniego nie była już dla nich przykazaniem nałożonym niejako z zewnątrz, ale konsekwencją wynikającą z ich wiary, która działa przez miłość (por. *Ga* 5, 6).

(17) ChL 55

W Kościele-Komunii różne stany życia są bardzo ściśle ze sobą związane, aż do wzajemnego przyporządkowania. Wszystkie oczywiście mają ten sam, jedyny, najgłębszy sens, to znaczy każdy z nich jest odmiennym sposobem przeżywania tej samej godności chrześcijańskiej i powszechnego powołania do świętości polegającej na doskonałej miłości. Są to sposoby różne i komplementarne, co oznacza, że każdy z nich posiada własną, oryginalną i niepowtarzalną fizjonomię, a równocześnie każdy z nich jest powiązany z innymi i spełnia wobec innych rolę służebną.

ChL55d

Tak więc znamioną cechą stanu życia laikatu jest specyficzny charakter świecki, a jego kościelna posługa polega na świadczeniu i przypominaniu na swój sposób kapłanom, zakonnikom i zakonnicom znaczenia rzeczywistości ziemskich i doczesnych w zbawczym planie Boga. Urzędowe kapłaństwo stanowi z kolei stałą gwarancję sakramentalnej obecności Chrystusa Odkupiciela w różnych czasach i na różnych miejscach. Stan zakonny jest świadectwem eschatologicznej natury Kościoła, czyli jego dążenia do Królestwa Bożego, którego zapowiedzią, antycypacją i niejako przedsmakiem są śluby czystości, ubóstwa i posłuszeństwa.

AA 4

Miłość Boża... czyni świeckich zdolnymi do rzeczywistego wyrażenia w ich życiu ducha błogosławieństw.

(18) RdV Synowie Miłości Kanosjanie, n 73, n 156

Musimy mieć wielkie serce, aby zrozumieć prawdziwe potrzeby ubogich i młodych: w takim celu, w ciągłości z naszą tradycją ważne jest pracowanie ze świeckimi i wspieranie w naszych dziełach ich aktywnego i odpowiedzialnego angażowania się, w poszanowaniu ich właściwej autonomii. W rzeczywistości żyją oni bardziej niż my zanurzeni w realiach lokalnych i lepiej od nas mogą zrozumieć pewne sytuacje. Staramy się im przekazać nasz twórczy niepokój miłości i służby ubogim i maluczkim, aby także im została dana łaska nie tylko wiary w Chrystusa, ale również cierpienia dla Niego, podtrzymując tę samą naszą walkę dla Ewangelii.

W mierze, w jakiej będziemy potrafili wzajemnie się akceptować, będziemy mogli tworzyć wspólnotę serdeczną i gościnną, promując, tak jak pierwsi Ojcowie, udział świeckich w naszym apostołstwie. Sprzyjamy ich komunii z nami, aby pobu-

dzić w nich świadectwo wiary, miłości ku ubogim i nadziei w samym Bogu.

(19) Określenie „Tercjarki”, używane przez Magdalenę, aktualnie odnosi się do Świeckiego Kanosjanina.

(20) R.s.s., P 1, s. 199

Ponieważ miłość jest ogniem, który rozprzestrzenia się coraz bardziej i dąży do ogarnięcia wszystkiego, tak zbyt ograniczonym u Córek Miłości byłby ten ogień, gdyby chciały one zacieśnić swoją troskę do ważnej gałęzi, jaką jest gałąź dotycząca szkół miłości, do jednego zaledwie domu Zgromadzenia (...) zostaną otwarte inne szkoły w innych częściach miasta...

(21) R.s.s., P 1, s. 180

Tym zatem, co przez siostry w tym świętym dziele należy mieć na celu, jest przyjmowanie tych dziewczynek (...) dając im poznać Jezusa Chrystusa, ponieważ nie jest On kochany, gdyż nie został poznany.

(22) R.s.s., P. 1, s. 239

... polecając jedynie ogólne wzbudzenie w nich ducha ofiary, przez co będą gotowe do odmawiania sobie swojej wolności i swych upodobań choćby nawet świętych, by się zaangażować w pracę na Chwałę Bożą i dla dobra tych dusz.

(23) LG 38

Każdy człowiek świecki winien być wobec świata świadkiem zmartwychwstania i życia Pana Jezusa i znakiem Boga żywego. Wszyscy razem i każdy z osobna winni żywić świat owocami duchowymi (por. Gal 5,22) i napełniać go takim duchem, jakim ożywieni są owi ubodzy, łagodni i pokój czyniący, których Pan

nazwał w Ewangelii błogosławionymi (por. Mt 5,3-9). Jednym słowem: „czym dusza jest w ciele, tym niechaj będą w świecie chrześcijanie”.

AA 7

Świeccy zaś powinni jako własne zadanie podjąć trud odnowy porządku doczesnego i spełniać je bezpośrednio i zdecydowanie, kierując się światłem Ewangelii i duchem Kościoła, przynaglani miłością chrześcijańską. Jako obywatele powinni współpracować ze współobywatelami, działając z właściwą kompetencją i z własną odpowiedzialnością, szukając wszędzie i we wszystkim sprawiedliwości Królestwa Bożego.

AA 8

Niech więc świeccy wielce sobie cenią i w miarę sił wspierają dzieła miłosierdzia oraz przedsięwzięcia pomocy społecznej czy to prywatne, czy publiczne, także międzynarodowe, które niosą skuteczną pomoc jednostkom i narodom, znajdującym się w potrzebie, współpracując na tym polu ze wszystkimi ludźmi dobrej woli.

(24) ChL53c

...bardzo ważne jest ukazywanie faktu, że chrześcijanie dotknięci chorobą, cierpiący i starzy, są wezwani przez Boga nie tylko do tego, by własny ból włączać w Mękę Chrystusa, ale także by już teraz odczuwać w sobie i przekazywać innym siłę odnowy i radość zmartwychwstałego Chrystusa (por. 2 Kor 4, 10-11; 1 P 4, 13; Rz 8, 18 n.).

AG 21

Niech świeccy czują się zjednoczeni ze współobywatelami poprzez szczerą miłość, by w ich obcowaniu ujawniła się nowa

wieź jedności i powszechnej solidarności, zaczerpnięta z Chrystusowej tajemnicy. Niech też krzewią wiarę Chrystusową wśród tych, z którymi łączy ich wspólne życie i praca zawodowa; obowiązek ten tym bardziej jest pilny, że bardzo wielu ludzi może usłyszeć Ewangelię i poznać Chrystusa tylko poprzez bliskich ludzi świeckich. A nawet, gdzie to jest możliwe, niech świeccy będą gotowi wypełniać w bardziej bezpośredniej współpracy z hierarchią szczególne posłannictwo głoszenia Ewangelii i przekazywania nauki chrześcijańskiej, by dodać siły rodzącemu się Kościołowi.

(25) J 19, 25

A obok krzyża Jezusowego stały: Matka Jego i siostra Matki Jego, Maria, żona Kleofasa, i Maria Magdalena.

MC 20

To zjednoczenie Matki i Syna w dziele odkupienia najbardziej zajaśniało na Górze Kalwarii, gdzie Chrystus "samego siebie nieskalanego ofiarował Bogu", a Maryja, stojąc pod krzyżem, "najgłębiej ze swym Jednorodzonym współcierpiała i z ofiarą Jego złączyła się matczynym duchem, z miłością godząc się, aby doznała ofiarniczego wyniszczenia żertwa z Niej narodzona", którą również sama złożyła Ojcu Przedwiecznemu.

(26) ChL 59 c

Odkrywanie i realizowanie własnego powołania i misji wymaga od katolików świeckich formacji do tej *jedności*, która stanowi cechę ich bytowania jako członków Kościoła, a zarazem obywateli ludzkiego społeczeństwa.(...) Do tej jedności życia Sobór Watykański II wezwał wszystkich świeckich, ostro piętnując rozłam pomiędzy wiarą i życiem, Ewangelią i kulturą: „Sobór upomina chrześcijan, obywateli obydwu społeczności, aby przykładali się do wiernego wypełniania swych obo-

wiązków ziemskich, kierując się w tym duchem Ewangelii. Odstępują od prawdy ci, którzy wiedząc, że nie mamy tu trwałego państwa, lecz że poszukujemy przyszłego, mniemają iż mogą wobec tego zaniedbywać swoje obowiązki ziemskie, nie bacząc na to, że na mocy samej wiary bardziej są zobowiązani wypełniać je według powołania, jakie każdemu jest dane.

Epistolarium III/3, s. 1834

Tym, co najważniejsze, co więcej, taki jest jedyny cel, dla którego Zgromadzenie ćwiczy się kształtując ich serca, zakorzenienia ich serc w duchu miłości, dla którego to celu mają towarzyszyć pożytecznemu dziełu z takim spojrzeniem, jakiego wymaga prawdziwie chrześcijańskie wychowanie.

(27) R.s.s., P. 1, s. 46

Codziennie będą odmawiały siedem Zdrowaś Maryjo ku czci Bolejącego Serca Maryi dla otrzymania życia świętego, dobrej śmierci i nawrócenia grzeszników, starając się każda o szerzenie w świecie nabożeństwa do Matki Najświętszej i gorzkiej przyczyny Jej boleści, czyli Najświętszej Męki Jezusa, Pana Naszego.

Każda zatroszczy się o uczestniczenie każdego dnia we Mszy Świętej, starając się formować nabożne refleksje wedle własnych zdolności, odnośnie dwóch wyżej wspomnianych świętych podmiotów.

Biorąc pod uwagę sprzyjające okoliczności rodzinne zapisanych, wprowadzą do domu zwyczaj codziennego odmawiania trzeciej części najświętszego Różańca, a w sobotę w miejsce tego będzie recytowana koronka do siedmiu Boleści Maryi Najświętszej... Każda... we wszystkie święta Maryi Najświętszej, łącznie z dwoma świętami Jej Boleści, przystąpi do nabożnego przyjmowania sakramentów.

(28) Epistolarium, II/2, s. 1427

Przyjmujemy dobre córki wiejskie, pragnące zaangażować się w wychowanie chrześcijańskie i w nauczanie ubogich dziewcząt z ich terenów, aby je wychowywać i zadbać, aby w prawdziwym duchu miłości, dla miłości Pana, wykonywały swoje obowiązki.

(29) RD, s. 6

Chodzi poza tym o animowanie wszystkich naszych działań Duchem Jezusa Chrystusa, duchem miłości, słodyczy, łagodności, pokory, duchem gorliwości i mocy, duchem najbardziej miłującym, najwspaniałomyślniejszym i najcierpliwszym.

(30) Patrz: przypis (20) R.s.s., P. 1, s. 199.

(31) 1 Kor 9, 19-20.22-23

Tak więc nie zależąc od nikogo, stałem się niewolnikiem wszystkich, aby tym liczniejsi byli ci, których pozyskam. Dla Żydów stałem się jak Żyd, aby pozyskać Żydów. Dla tych, co są pod Prawem, byłem jak ten, który jest pod Prawem - choć w rzeczywistości nie byłem pod Prawem - by pozyskać tych, co pozostawali pod Prawem. Dla słabych stałem się jak słaby, by pozyskać słabych. Stałem się wszystkim dla wszystkich, żeby w ogóle ocalić przynajmniej niektórych. Wszystko zaś czynię dla Ewangelii, by mieć w niej swój udział.

EN 70

Polem właściwym dla ich ewangelizacyjnej aktywności jest szeroka i bardzo złożona dziedzina polityki, życia społecznego, gospodarki; dalej, dziedzina kultury, nauki i sztuki, stosunków międzynarodowych, środków przekazu społecznego; do tego dochodzą niektóre dziedziny szczególnie otwarte

na ewangelizację, jak miłość, rodzina, wychowanie dzieci i młodzieży, praca zawodowa, cierpienia ludzkie.

(32) ChL25d

Nawołując świeckich do czynnego udziału w życiu własnego Kościoła partykularnego, Sobór zachęca ich także do tego, by coraz bardziej rozwijali w sobie ducha „katolickości”.

ChL27b

Świeccy winni nabierać coraz głębszego przekonania o tym, jak bardzo istotne jest apostołskie zaangażowanie na terenie własnej parafii. Odwołajmy się tu raz jeszcze do miarodajnych słów Soboru: „Parafia dostarcza naocznego przykładu apostołstwa wspólnotowego, gromadząc w jedno wszelkie występujące w jej obrębie różnorakie właściwości ludzkie i wszczepiając je w powszechność Kościoła. Niech świeccy przyzwyczajają się działać w parafii w ścisłej jedności ze swoimi kapłanami, przedstawiać wspólnocie Kościoła problemy własne i świata oraz sprawy dotyczące zbawienia celem wspólnego ich omówienia i rozwiązywania; współpracować w miarę sił we wszystkich poczynaniach apostołskich i misyjnych swojej kościelnej rodziny”.

(33) Patrz: przypis (3) R.s.s., P. 1, s. 233

(34) C 303

Stowarzyszenia, których członkowie żyjąc w świecie uczestniczą w duchu jakiegoś instytutu zakonnego, pod wyższym kierownictwem tegoż instytutu prowadzą życie apostołskie i zdążają do chrześcijańskiej doskonałości, nazywają się trzecimi zakonami lub otrzymują inną odpowiednią nazwę.

(35) C 207, 2

Spośród jednych i drugich wywodzą się wierni, którzy profesją rad ewangelicznych, przez śluby lub inne święte więzy, przez Kościół uznane i zatwierdzone, w sposób szczególny poświęcają się Bogu, a także pomagają w zbawczej misji Kościoła. Ich stan, choć nie odnosi się do hierarchicznej struktury Kościoła, jednak należy do jego życia i świętości.

(36) ChL 60

Dzisiaj coraz bardziej odczuwa się pilną potrzebę formacji *doktrynalnej* katolików świeckich... zwłaszcza dla katolików świeckich w różny sposób zaangażowanych na polu społecznym i politycznym, jest dokładniejsza znajomość *społecznej nauki Kościoła*, co wielokrotnie podkreślali Ojcowie synodalni.

(37) ChL 57

W dialogu między Bogiem, który wzywa, a osobą, do której odpowiedzialności apeluje, zawiera się możliwość, a raczej konieczność integralnej i stałej formacji świeckich.

(38) R.s.s., Plan Tercjarek, s. 24

W celu zatroszczenia się o miejsca, gdzie Zgromadzenie nie może dotrzeć, piszący myśli o poszerzeniu Zgromadzenia, przez założenie instytucji Tercjarek Córek Miłości, które powiązane w prosty sposób świętymi więzami tej wielkiej cnoty (Miłość) (...) żyjąc na łonie własnej rodziny, praktykowałyby ćwiczenia miłości prowadzone przez Zgromadzenie.

tamże ss. 46-47

A to dla ich własnego uświęcenia nie tylko, lecz dla ułatwienia również wolności ćwiczenia zgodnie ze Zgromadzenia dzieła-

mi Miłości ... Już o tym traktując, odpowiednim jest, aby wszystkie rozważyły, iż pierwszym sposobem ćwiczenia przez każdą dzieł miłości objętych przez Zgromadzenie, jest praktykowanie ich w ćwiczeniu cnót wyżej poleconych, i to z całym zaangażowaniem i staraniem we własnej rodzinie.

(39) C 316, 2

Nie może być ważnie przyjęty do stowarzyszeń publicznych ten, kto publicznie odstąpił od wiary katolickiej albo zerwał wspólnotę kościelną, albo podlega ekskomunice nałożonej wyrokiem lub zdeklarowanej. Ci, którzy zgodnie z przepisami prawa zostali przyjęci, a miałyby do nich zastosowanie powyższy wypadek, po uprzednim upomnieniu, powinni być wydeleni ze stowarzyszenia, z zachowaniem postanowień jego statutów i zachowaniem prawa rekursu do władzy kościelnej.

(40) SRS 39

Na mocy swojego ewangelicznego zaangażowania Kościół czuje się powołany do tego, by stać u boku ubogich rzesz, by rozpoznawać słuszność ich żądań, przyczyniać się do ich zaspokajania, nie tracąc z pola widzenia dobra poszczególnych grup w ramach dobra wspólnego.

(41) PL, s. 86

Jest dla nas obowiązkiem wierności charyzmatycznej włączenie osób i grup, które znajdują w naszej duchowości zryw do integralnego przeżywania ich chrześcijańskiego powołania.

(42) M. Elide Testa, *Statut "Świeccy Kanosjanie", List Promulgacyjny, Rzym 1991, s. 5*

Charyzmat założeniowy radykalnie przynależy do Kościoła, w którym wszystkie stany życia głęboko się jednoczą

w „tajemnicy komunii” oraz uporządkowują się dynamicznie i harmonijnie w swej jedynej misji.

(43) Trzecie Zakony Świeckie Dzisiaj, Rzym 1978, s. 12

Wspólny charyzmat przeżywany w różnych warunkach i sytuacjach przez wszystkich członków Stowarzyszenia, czyli wśród sióstr oraz braci zakonnych oraz świeckich, ubogaca tę samą Rodzinę i pozwala na najbardziej uniwersalną realizację jego misji. To dzielenie się charyzmatem i wzajemność życia mogą być opisane jako „autonomia w jedności”.

(44) R.s.s., P. I, s. 93

Gdyby zbędnym wydawał się każdemu chrześcijaninowi szczególnie traktat o miłości braterskiej po nadaniu przez Jezusa Chrystusa nazwy Jego przykazania dla przykazania miłości, tym bardziej niepotrzebnym wydawałby się dla Córek Miłości, które noszą jej imię, a których Zgromadzenie poświęcone jest doskonałemu wypełnianiu przykazań miłości i szczególnemu naśladowaniu „Jezusa Chrystusa Ukrzyżowanego, który oddycha samą miłością”; jednakże w tym Zgromadzeniu (...) są córki tak dalece nim przepełnione, że niemal wystarczyłoby powiedzieć: przestrzegające Reguł, by wypowiedzieć miłość i wzajemną jedność.

(45) Listy Zgromadzenia, do Dominiki Faccioli, n. 1105

Droga córko, pamiętajcie o mocy Najświętszej Maryi u stop prawdziwego Krzyża, i jako że słusznie jesteście dumną z bycia Jej córką, potrzeba abyście mocno trzymały się tego, że aby nią być, musicie naprawdę Ją naśladować. Już wiele lat mówię wam zawsze, że Pan chce, abyście żyły w całkowitym ogołoceniu. Wiem, że wydaje się wam, iż jesteście dosyć ogołoconą, lecz gdybyście taką były, naprawdę nie sprawiałoby wam wielkiego cierpienia rzeczy, o których mi mówicie. Zawierzcie

się Bogu tak odnośnie do was jak i odnośnie do wszelkiej okoliczności, powierzcie się całkowicie sercu Najświętszej Maryi, a odnajdziecie wielki spokój.

(46) Trzecie Zakony Świeckie Dzisiaj, Rzym 1978 r., ss. 17-19

Pogłębienie tej duchowości ze strony siostr i braci zakonnych oraz świeckich realizuje „komplementarność charyzmatyczną we wzajemnych dyspozycjach i pobudza wzajemną miłość dla dobra zarówno duchowego jak i apostołskiego”. Zakonnice, zakonnicy i świeccy odnajdują się w realizowaniu „zasady jedności charyzmatu w różnorodności jego form wyrazu”, gdy przeżywają ten sam charyzmat w różnych warunkach życia i przyjmują tę samą Założycielkę za wzór i przewodniczkę.

(47) AG 21

Niech świeccy czują się zjednoczeni ze współobywatelami poprzez szczerą miłość, by w ich obcowaniu ujawniła się nowa więź jedności i powszechnej solidarności, zaczerpnięta z Chrystusowej tajemnicy. Niech też krzewią wiarę Chrystusową wśród tych, z którymi łączy ich wspólne życie i praca zawodowa; obowiązek ten tym bardziej jest pilny, że bardzo wielu ludzi może usłyszeć Ewangelię i poznać Chrystusa tylko poprzez bliskich ludzi świeckich. A nawet, gdzie to jest możliwe, niech świeccy będą gotowi wypełniać w bardziej bezpośredniej współpracy z hierarchią szczególne posłannictwo głoszenia Ewangelii i przekazywania nauki chrześcijańskiej, by dodać siły rodzącemu się Kościołowi.

(48) M. Elide Testa, *op. cyt.*, Rzym 1991, s. 5

Jesteście pełnoprawnymi spadkobiercami charyzmatu świętej Magdaleny, z uwagi na swą naturę i na swą historię, rozległą i twórczą. Zobowiązuje was to do bycia odpowiedzialnymi za jego wzrastanie i za jego tłumaczenie w dzisiejszych

czasach. Do was należy ponowne interpretowanie duchowości kanosjańskiej w sposób, by była ona zgodna ze świeckim charakterem osób świeckich.

(49) Trzecie Zakony Świeckie Dzisiaj, Rzym 1978, s. 12

Zakonnice i zakonnicy otrzymują pomoc i bodziec do bycia bardziej autentycznymi w ich życiu. W ten sposób, podczas, gdy oboje, zakonnicy i świeccy, podtrzymują ich własne funkcje i specyficzne obowiązki, „objawiają tę całkowicie nową więź jedności i uniwersalnej solidarności, którą czerpią z tajemnicy Chrystusa”. Są zachęceni do uczenia się jeden od drugiego, do wzajemnego słuchania i dzielenia się: „w każdym Duch objawia się w różny sposób, lecz zawsze dla dobra wspólnego” (1Kor 12, 7).

(50) Tamże.

(51) C 303

Stowarzyszenia, których członkowie żyjąc w świecie uczestniczą w duchu jakiegoś instytutu zakonnego, pod wyższym kierownictwem tegoż instytutu prowadzą życie apostołskie i zdążają do chrześcijańskiej doskonałości, nazywają się trzecimi zakonami lub otrzymują inną odpowiednią nazwę.

(52) LG 31

Żyją oni w świecie, to znaczy pośród wszystkich razem i poszczególnych spraw i obowiązków świata, i w zwyczajnych warunkach życia rodzinnego i społecznego, z których niejako utkana jest ich egzystencja. Tam ich Bóg powołuje, aby wykonując właściwe sobie zadania, kierowani duchem ewangelicznym przyczyniali się do uświęcenia świata na kształt zaczynu, od wewnątrz niejako, i w ten sposób przykładem zwłaszcza swego życia promieniując wiarą, nadzieją i miłością, ukazywa-

li innym Chrystusa. Szczególnym więc ich zadaniem jest tak rozświetlać wszystkie sprawy doczesne, z którymi ściśle są związani, i tak nimi kierować, aby się ustawicznie dokonywały i rozwijały po myśli Chrystusa i aby służyły chwale Stworzyciela i Odkupiciela.

(53) Por. Mt 5, 47-48

I jeśli pozdrawiacie tylko swych przyjaciół, cóż szczególnego czynicie? Także ci, którzy nie znają Boga, tak się zachowują! Bądźcie więc wy doskonali, jak doskonały jest Ojciec wasz niebieski.

(54) C 204

Wiernymi są ci, którzy przez chrzest wszczępieni w Chrystusa, zostali ustanowieni Ludem Bożym i stawszy się z tej racji na swój sposób uczestnikami kapłańskiego, prorockiego i królewskiego posłannictwa Chrystusa, zgodnie z własną pozycją każdego, są powołani do wypełniania misji, jaką Bóg powierzył do pełnienia Kościołowi w świecie.

(55) C 211

Wszyscy wierni mają obowiązek i prawo współpracy w tym, aby Boże przepowiadanie zbawienia rozszerzało się coraz bardziej na wszystkich ludzi każdego czasu i całego świata.

(56) RD 149

Przyjawszy zatem te dziewczęta niechaj Mistrzynie odkrywa usposobienie, temperament, talent, zdolności, sytuację rodzin, w których one żyją, specyficzne potrzeby ich miejscowości. Aby to poznać, pozwoli im wiele mówić, nigdy się niczemu nie dziwić. Niech tylko będą uważne, by, chociaż wszystkie dobre, nie było jakiegś wśród nich, której prostota zasługiwa-

łaby na bycie respektowaną, a wówczas niech się jej pozwoli mówić, ale osobno.

(57) C 1191, 1

Ślub, czyli świadomą i dobrowolną obietnicę uczynioną Bogu, mającą za przedmiot dobro możliwe i lepsze, należy wypełnić z cnoty religijności.

(58) Mt 19, 16. 21-22

«Nauczycielu, co dobrego mam czynić, aby otrzymać życie wieczne?» (...) Jezus mu odpowiedział: «Jeśli chcesz być doskonały, idź, sprzedaj, co posiadasz, i rozdaj ubogim, a będziesz miał skarb w niebie. Potem przyjdź i chodź za Mną!» Gdy młodzieniec usłyszał te słowa, odszedł zasmucony, miał bowiem wiele posiadłości.

VC 14

Ewangelicznych podstaw życia konsekrowanego należy szukać w szczególnej relacji, jaką Jezus nawiązał w czasie swego ziemskiego życia z niektórymi spośród swoich uczniów, wzywając ich, by nie tylko przyjęli Królestwo Boże we własnym życiu, ale także by oddali swoje istnienie w służbę tej sprawy, porzucając wszystko i naśladować wiernie Jego sposób życia.

(59) Statut 14

Specyficzne towarzyszenie, gwarantowane solidną drogą kierownictwa duchowego, jest proponowane i wymagane od członków Stowarzyszenia, wezwanych do konsekracji w świecie, za pośrednictwem ślubów prywatnych.

(60) Verbum Domini 27

Ona to od Zwiastowania aż po Zesłanie Ducha Świętego jawi się nam jako niewiasta w pełni gotowa do pełnienia woli Bożej. Jest Niepokalanym Poczęciem Ta, którą Bóg nappełnił łaską (por. Łk 1, 28), uległa w sposób bezwarunkowy słowu Bożemu (por. Łk 1, 38). Jej posłuszna wiara kształtuje w każdej chwili Jej życie w odniesieniu do inicjatywy Boga.

(61) Por. Mt 11, 29

Przyjdźcie ze Mną, wy wszyscy, którzy utrudzeni i obciążeni jesteście: a Ja was pokrzepię. Przyjmijcie Moje słowa i pozwólcie, abym was nauczał. Ja nikogo nie traktuję z przemocą i jestem dobry dla wszystkich. Wy znajdziecie pokój, ponieważ to, co wam nakazuję jest dla waszego dobra, to, co daję wam do niesienia, jest lekkim ciężarem.

(62) Flp 2, 6-8

On, istniejąc w postaci Bożej, nie skorzystał ze sposobności, aby na równi być z Bogiem, lecz ogołocił samego siebie, przyjąwszy postać sługi, stawszy się podobnym do ludzi. A w zewnętrznym przejawie, uznany za człowieka, uniżył samego siebie, stawszy się posłusznym aż do śmierci - i to śmierci krzyżowej.

(63) Dz 18, 9

W nocy Pan przemówił do Pawła w widzeniu: «Przestań się lękać, a przemawiaj i nie milcz, bo Ja jestem z Tobą i nikt się nie targnie na ciebie, aby cię skrzywdzić, dlatego że wiele ludu mam w tym mieście”.

(64) Ep. III/4, s. 2555

Powiedzcie jej w moim imieniu, aby pamiętała ponadto, że prawdziwym klasztorem Córek Miłości jest przebity bok Jezusa Chrystusa.

(65) R.s.s., P. II, s. 15

Powód, dla którego myśli się o utworzeniu takiej Instytucji.

(66) R.s.s., P. II, s. 18

Osoby, które mogą stać się Tercjarkami Najświętszej Maryi Bolesnej dla praktykowania Świętej Miłości.

(67) R.s.s., P. II, s. 19

Przez kogo współ-siostry będą musiały być zrzeszane.

(68) R.s.s., P. II, ss. 43-49

Plan Instytucji Tercjarek Córek Miłości poświęconych Najświętszej Maryi Bolesnej.

(69) RD s. 5

Maryja Dziewica Bolesna, ustanowiona Matką Miłości pod Krzyżem w momencie, w którym na słowa swojego Boskiego umierającego Syna, do swego serca przyjęła wszystkich, chociaż grzeszników. Z racji sprawiedliwości, wdzięczności, a także pokornego i oddanego uczucia, proszę was wszystkie o uważanie Jej zawsze za waszą jedyną Matkę.

INDEKS

STATUT

Wprowadzenie	7
Prezentacja	9
Dekret 1991	12
Dekret 2011	13
I. Tożsamość świeckiego w Kościele	15
II. Tożsamość świeckiego kanosjanina	17
III. Misja świeckiego kanosjanina	20
IV. Stowarzyszenie „Świeccy Kanosjanie”	22
V. Formacja świeckiego kanosjanina	24
VI. Organizacja Stowarzyszenia „Świeccy Kanosjanie”	26
VII. Relacja między Stowarzyszeniem „Świeccy Kanosjanie” a dwoma Zgromadzeniami Zakonnymi Kanosjańskimi	29

REGULAMIN MIĘDZYNARODOWY

Formacja „Świeckich Kanosjanów”	35
Organizacja Stowarzyszenia „Świeccy Kanosjanie”	37
Relacja Stowarzyszenia „Świeccy Kanosjanie” i dwóch Zgromadzeń Zakonnych Kanosjańskich	45

FORMACJA

Świecki w Kościele	49
Świecki w charyzmie kanosjańskim	51

Formacja początkowa	53
Konsekracja poprzez śluby prywatne	57
Weryfikacja osobista	65
Plan osobisty świeckiego konsekrowanego	66
Formacja misyjna.....	68
Formacja formatorów	75
Plan osobisty świeckiego kanosjanina	81
Plan grupy	83
Sposób zobowiązania: obietnica	84
Sposób zobowiązania: modlitwa zawierzenia	85

INSTYTUCJA TERCJAREK

Św. Maddalena di Canossa, założycielka

Rodziny Kanosjańskiej.....	88
Zasady dla Tercjarek Zgromadzenia Córek Miłości	92
Plan ustanowienia Tercjarek Córek Miłości.....	96
Wzmianki historyczne o Laikacie Kanosjańskim.....	105
1 – <i>Zgromadzenie Córek Miłości Kanosjanek</i>	105
2 - <i>Zgromadzenie Synów Miłości Kanosjanów</i>	113
Karta Komunii świeckiej Rodziny Kanosjańskiej	116

NAJWIĘKSZA MIŁOŚĆ

Modlitwy	124
Uroczystości kanosjańskie	126
Skróty: sigle i źródła	128
Fragmenty z Pisma Świętego, z Magisterium Kościoła i z Dokumentów Zgromadzenia.....	129